

Quỳnh Dao

BIỆT LY ƠI! CHÀO MI!

Thông tin về ebook

Biệt Ly Oi! Chào Mi!

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 26-August-2015

Tổng số 263 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Ngôi nhà mà Bảo Lâm cần tìm là một biệt thự rộng, có đôi cổng sắt với hàng rào phủ kín. Từ ngoài nhìn vào, Bảo Lâm thấy rất rõ khu vườn, với những cây cảnh được chăm sóc chu đáo. Mùi thơm của hoa tươi. Con đường trải sỏi trắng. Chưa đưa tay lên bấm chuông mà Bảo Lâm đã thấy ngại ngại, vì trước kia Bảo Lâm chỉ biết Tạ Thắng là một luật sư nổi tiếng, chứ đâu ngờ ông ấy còn giàu có thế này. Mà người giàu có thường hay phách lối!

Mưa vẫn rơi. Chiếc dù bông của Bảo Lâm ướt đầm. Những hạt mưa phún đều đặn, thỉnh thoảng theo gió phất vào mặt, người Bảo Lâm. Một cảm giác mát lạnh chạy khắp toàn thân. Đứng ngoài cổng chần chờ, Bảo Lâm lưỡng lự không biết có nên bấm chuông không.

Rồi có tiếng chó sủa. Một con chó thật to màu đen từ trong nhà chạy ra. Loại chó săn hung dữ. Nó chồm lên cổng sắt như định vồ Bảo Lâm. Nàng sợ hãi lùi ra sau. Con chó vẫn nhe răng, những cái răng nhọn trắng thật đáng sợ. Có tiếng nói to từ trong vọng ra.

- Mực! Mực. Im nào! Đừng ồn ào!

Mực? Thì ra con chó tên "Mực". Sau đó là một người đàn ông cao lớn từ trong chạy ra nắm lấy sợi dây trên cổ chó kéo xuống. Anh ta ngẩng lên nhìn Bảo Lâm quan sát:

- Cô là Bảo Lâm?

Lâm chăm chú nhìn người thanh niên trước mặt đáp.

- Vâng.

Một người trẻ tuổi, đẹp trai, mày sậm, mũi cao, da hơi ngăm đen, giống như một người lai. Ở anh ta có nét đẹp khác với người Châu Á. Có lẽ chừng quá ba mươi tuổi, nàng thầm đoán. Người thanh niên vừa mở cửa vừa nói.

- Mời cô vào.

Đẩy con chó lùi ra xa, anh ta nhìn Bảo Lâm và nói với thái độ rất lễ phép.

- Luật sư Thắng đang chờ cô bên trong.

Nhìn dáng dấp và cách ứng xử của anh ta, Bảo Lâm nghĩ đây không hẳn là người làm bình thường, nhưng cũng không hẳn là chủ. Bảo Lâm thắc mắc tự hỏi không biết vai vế của anh ta trong gia đình này thế nào.

- Xin lỗi, ông là...

Tú Mẫn vừa nói vừa cười.

- Tôi là Tú Mẫn, thư ký riêng của ông luật sư Thắng.

Nụ cười thật lôi cuốn, ánh mắt bén như nhìn thấu cả sự thắc mắc mới xuất hiện trong đầu Bảo Lâm. Mẫn nói.

- Tôi ở luôn tại đây. Nào, bây giờ mời cô vào, tôi xin được dẫn đường.

Tú Mẫn vỗ vào đầu con Mực! Chàng buông tay và chú chó Mực ngoan ngoãn chạy ngay vào trong nhà. Mẫn nói:

- Đừng sợ nó. Bao giờ quen, cô sẽ thấy là nó dễ thương vô cùng.

Bảo Lâm liếc nhanh về phía Mẫn. Đây là thư ký riêng của luật sư Thắng? Đúng là một chuyện lạ. Từ lâu Bảo Lâm cứ nghĩ là những người có sự nghiệp lớn thường muốn nữ thư ký thôi, thường không những giỏi mà còn phải đẹp nữa.

Theo chân Mẫn vào trong, Bảo Lâm đi qua một vườn hoa rộng. Con đường trải sỏi đủ xe hơi ra vào. Hai bên đường được trồng rất nhiều loại hoa. Vườn hoa đẹp với những hàng cây tùng, cây bá được cắt xén khéo. Ngoài ra, còn những bụi trúc, hoa hồng và các loại hoa khác mà Bảo Lâm không nhìn rõ.

Bóng tối với ánh sáng mờ mờ khiến Bảo Lâm không thấy hết. Bất giác nàng liên tưởng đến chiếc sân nhỏ窄窄 hẹp ở nhà mình, có một khoảng cách thật xa.

Nhà của Bảo Lâm thuộc diện công thự. Cha là công chức nên được nhà nước cấp nhà cho ở. Một ngôi nhà trệt chật hẹp cất bằng vật liệu nhẹ, có sân nhỏ. Nhưng biết làm sao? Cả một đời công chức nhỏ như cha thì làm gì có được nhà cao cửa rộng? So với rất nhiều người khác, được như vậy là may mắn lắm rồi. Bảo Lâm cứ thế suy nghĩ.

Đi mãi rồi cũng tới trước cửa nhà. Một biệt thự hai tầng màu trắng. Ngôi nhà hơi cũ nhưng nó cũng giống như một cung điện nhỏ. Bậc tam cấp và hành lang đều cần đá cẩm thạch trắng. Bảo Lâm thấy tim mình đập mạnh. Nàng chợt hồi hộp không biết rồi công việc có thích hợp với mình không? Cô tiểu thư nhà giàu, thi rớt đại học, phải chăng vì quá được nuông chiều? Một cô gái hãnh khó tính, khó nết. Đi dạy kèm mà gặp những học trò như thế này thì quá gay. Vì miếng cơm

manh áo, chứ thật tình nàng chả muốn tí nào.

Bước qua mấy bậc tam cấp, họ đứng trước hai cánh cửa gỗ chạm hoa văn. Tú Mẫn không gõ, đẩy cửa, nhò nhẹ bảo Bảo Lâm:

- Cô vào đi, ông ấy đang đợi.

Bảo Lâm bước vào, để dù nơi kẹp cửa. Bên trong là một phòng khách rộng, đèn đuốc sáng choang. Tú Mẫn nói với vào trong:

- Thừa luật sư, cô giáo đã đến.

Bảo Lâm bước vào phòng. Có một người đàn ông đang ngồi trên ghế dài. Hình như ông ta đang hút thuốc, khói thuốc đang tỏa trong không khí. Căn phòng khách rộng, trải thảm màu sẫm. Bất giác Bảo Lâm nhìn xuống chân. Đôi giày của nàng ẩm ướt nước mưa, lại dính phớt một ít đất, không biết có làm bẩn thảm không? Nàng chưa biết phải làm gì thì người đàn ông kia đã đứng dậy hướng về phía Bảo Lâm.

Tạ Thắng, một luật sư tên tuổi, không những nổi tiếng trong giới tư pháp mà còn cả trên thương trường và báo chí. Lúc chưa gặp, Bảo Lâm đã hình dung ông ta phải có dáng dấp bệ vệ, bụng to, đầu sỏ, hơi lùn một tí, có đôi mắt sắc bén và đôi môi mỏng để biện hộ như một số luật sư nàng quen biết, vậy mà bây giờ trước mặt nàng, hoàn toàn là một hình ảnh khác.

Một người đàn ông dong dỏng cao, có lẽ trên cả thước tám. Đôi mắt đen, mái tóc bông. Khuôn mặt có ngạnh với đôi kính cận trên mũi. Trông ông ta thật trẻ, chắc chỉ khoảng trên ba mươi một chút. Ăn mặc chải chuốt, đẹp trai. Bảo Lâm không dám tin một người còn trẻ như vậy lại có con gái thì rớt đại

học. Hay là ta đã lầm chẳng?

Giữa lúc Bảo Lâm chăm chú đánh giá luật sư thì hình như ông ta cũng để ý nhìn nàng. Bảo Lâm không biết cái ấn tượng đầu tiên của ông ta về nàng ra sao, có điều Bảo Lâm thấy hơi ngượng. Nàng ăn mặc giản dị quá, một chiếc áo đầm đen với chiếc áo khoác cùng màu. Trang điểm lại sơ sài, có lẽ nàng giống một người đàn bà có tang.

Người đàn ông lên tiếng, giọng nói ấm nhưng đầy quyền lực:

- Mời cô, mời cô đến đây ngồi.

CHƯƠNG 2

Ông Trọng Nhân là một người thành công trong giới kinh doanh thương. Ông là một chủ hãng điện tử lớn, có một bà vợ đảm đang hiền hậu và bốn đứa con vừa giỏi vừa chăm chỉ, siêng năng.

Bây giờ, ngoài cô gái út tên Thùy Tâm còn học ở đại học ra, ba đứa kia đều đã ra trường. Thúy Bình, cô con gái lớn lấy Lê Vinh, con trai của một quan chức cao cấp trong chính quyền. Thúy Du thì sắp lấy Từ Kính, một thanh niên ưu tú đang có trọng trách ở đài truyền hình. Còn cậu con trai Từ Sâm thì sao? Đúng ra ở vị trí đứa con trai duy nhất trong nhà, một cục cưng, thì nếu không hư đốn cũng ngang tàng, ngạo ngược. Nhưng ở đây, Từ Sâm hoàn toàn khác.

Từ Sâm lúc học, học rất chăm, tốt nghiệp Đại học Kiến trúc. Sau khi thi hành nghĩa vụ quân sự xong, Sâm cũng không lợi dụng uy thế của cha, chàng thi vào một công ty kiến trúc, và như có dòng máu di truyền, Sâm rất say mê với sự nghiệp. Chàng chiếm được tình cảm của giám đốc qua sự siêng năng, trẻ tuổi, tài năng. Dù chưa "độc lập" được nhưng Sâm đang học cách để "độc lập", để tự làm chủ bản thân mình.

Hôm nay là một ngày nhộn nhịp. Buổi tối, cả nhà tập trung vào việc chuẩn bị hôn lễ cho Thúy Du, chỉ trừ có Từ Sâm đang giam mình trong phòng riêng. Chàng đang để tâm thiết kế một đề án học búa. Từ Sâm quên cả là đã sắp đến đám cưới của chị gái.

Từ Sâm đã hủy bỏ hết bốn bản vẽ, lần này không thể để sai nữa. Nhưng chàng lại thấy bản vẽ mới này vẫn chưa được hài lòng. Một đề án quá phức tạp. Ông giám đốc đã ra một bài toán khó giải quyết. Chỉ có một khoảng đất rộng 40m vuông mà đòi hỏi phải thiết kế một ngôi lầu bốn tầng, phải có đủ các yếu tố đặc biệt, hiện đại, phong cách độc đáo, và chuẩn hướng ánh sáng phải bảo đảm.

Từ Sâm đã vắt hết óc, vẽ mãi mà nhìn đi, nhìn lại thấy nó chẳng khác mấy so với tòa nhà chung cư của nhà nước tí nào. Từ Sâm dùng thước tỉ lệ đo đạc rồi lùi ra sau ngẫm. Chàng không quên "phải tận dụng mọi góc độ có thể tận dụng được", lời của ông giám đốc đã dặn dò. Gay thay! Hay là ông giám đốc định thử tài mình? Nếu không vẽ được, ông ta sẽ mời chàng đi nơi khác chơi?

Từ Sâm đưa tay lên gãi đầu, tóc chưa mọc dài. Bất giác, Từ Sâm quên đi chuyện đề án. Chàng bước tới bên kiếng, ngẫm người mình qua gương. Mái tóc quá ngắn, ngắn thật! Xấu quá, quê quá! Cả thế giới này, chỉ cần ngắm mái tóc dài chưa khỏi ba phen của Từ Sâm là biết ngay chàng vừa mới từ quân trường trở về. Muốn tỏ ra "bụi" một chút cũng không được, vì vậy, ông giám đốc và cả kỹ sư trưởng của công trường, họ đều coi chàng như đứa con nít mới lớn. Ngay ông kiến trúc sư trưởng ở cùng phòng cũng gọi Sâm là "cậu bé". Bây giờ cái biệt danh "cậu bé" đã trở nên phổ biến trong công trường.

Đúng là một sự sỉ nhục đối với Từ Sâm. Dù sao thân cũng cao thước bảy, đường đường một đấng nam nhi! Vậy mà bị gọi là "cậu bé". Tất cả chỉ tại cái mái tóc ngắn ngủn này thôi.

Trong lúc Từ Sâm đứng ngắm mình trong gương thì cửa xích mở. Thùy Tâm giống như con gió ùa vào, nó vừa chạy vừa

hét:

- Anh Tư ơi, anh Tư, cả nhà đang chờ anh kìa. Anh làm gì mà giam mình trong phòng thế? Chị Du muốn anh ra thử áo phù rể xem. Nhà may vừa mang lại, nhanh lên... Ồ!

Thùy Tâm chợt thấy Từ Sâm đứng bên kiếng, nó chững lại, kinh ngạc.

- Anh làm gì thế? Tưởng anh bận làm việc, không ngờ lại đứng soi kiếng. Cho anh biết nhen! Anh có soi thế nào đi nữa cũng không đẹp trai lên được tí nào đâu.

Từ Sâm xấu hổ nói:

- Nào, mi có im không? Mi ra nói với chị Ba kiếm người khác làm phù rể đi, tao không làm đâu.

Thùy Tâm tròn mắt nói:

- Anh muốn đùa ư? Quần áo đã đo theo kích thước của anh. Bây giờ anh muốn làm eo gì nữa?

Từ Sâm nói như hét:

- Vậy chứ em xem mái tóc anh này, xấu thế này làm phù rể được ư? Anh cứ tưởng tới ngày cưới của chị Du nó phải dài kha khá, không ngờ nó cứ ì ra một chỗ. Cụt ngùn, làm phù rể không được đâu.

Thùy Tâm giậm chân nói:

- Anh thật lộn xộn. Anh cứ tưởng bỏ ư? Lúc đám cưới, người ta ai cũng nhìn cô dâu, chú rể, chứ ai thèm dòm tới cái mái tóc của anh đâu mà lo. Anh đi ra không nào? Anh không ra, em xé bản thiết kế này cho xem.

Thùy Tâm vừa nói vừa chụp lấy bản vẽ trên bàn của Từ Sâm chạy ra ngoài. Từ Sâm đuổi theo, cả hai chạy vòng vòng trong phòng khách, không để ý đến ai cả. Từ Sâm vừa đuổi vừa hét:

- Cái con quỷ, mi mà làm hư bản đồ án của ta là tao lột da mi ra. Trả đây không? Trả đây!

Thùy Tâm vừa chạy vừa cười:

- Anh có quyền chửi, dù sao thì em cũng không có được mái tóc nhà quê của anh.

Từ Sâm tức tối:

- Tao sẽ lột da mày!

Thúy Du đứng dậy:

- Hai đứa bây làm gì thế? Có thấy trong nhà có khách không? Sâm, mi cũng giỡn nữa à? Lớn rồi chứ nhỏ nhít gì. Đứng lại không? Mi có nhớ chị Bảo Lâm không?

Từ Sâm vội vã đứng lại, quay sang, thì ra Bảo Lâm đang cùng ngồi với Thúy Bình và Thúy Du trên ghế salon dài. Từ Sâm nhận ngay ánh mắt tò mò của Bảo Lâm. Ánh mắt khiến chàng bối rối. Bảo Lâm đối với Từ Sâm không xa lạ. Ngay từ lúc chàng còn nhỏ đã thấy Bảo Lâm đến chơi với hai chị. Đặc biệt, Bảo Lâm rất yêu thích Từ Sâm, coi anh chàng như một cậu em nhỏ.

Từ Sâm nhớ có lần Bảo Lâm đến giữa lúc Từ Sâm đang cần bút với bài luận "Tả con ve". Chú ve sầu thì có gì đáng để tả đâu mà thầy giáo lại ra cái đề kỳ cục. Bí quá, Từ Sâm đã hỏi Bảo Lâm, còn bị Bảo Lâm la:

- Bài làm của cậu, cậu hỏi tôi làm gì? Tôi nào phải nhà sinh học đâu.

Tuy nói vậy nhưng rồi Bảo Lâm cũng giúp. Chỉ cần ba mươi phút là Từ Sâm đã có một bài văn chải chuốt.

Bài văn hôm ấy Từ Sâm đã được điểm rất cao, lại được thầy khen ngợi. Mãi đến bây giờ, Sâm vẫn nhớ. Chín năm đã trôi qua. Lúc đó Sâm đang học lớp chín, còn Bảo Lâm và chị Du học lớp mười.

Nhanh thật! Từ Sâm thấy ngỡ ngàng. Lâu lắm rồi không gặp lại Bảo Lâm. Đúng rồi, từ lúc học đại học, rồi thụ huấn quân sự. Bạn bè của Thúy Du có khá nhiều chứ không phải chỉ có một mình Bảo Lâm. Mấy năm xa cách, quên bẵng, nhưng bây giờ gặp lại là Sâm nhận ra ngay, mặc dù có nhiều thay đổi, không còn khuôn mặt với mái tóc búp bê, bộ đồng phục trung học nữa.

Ai cũng đổi khác. Bà chị cả đã từ một thiếu nữ vươn vai thành thiếu phụ, chị Du sắp sửa lấy chồng. Còn Bảo Lâm! Sâm chợt thấy băng khuâng. Thời gian đối với gia đình họ Ngô của chàng như những cây bút màu. Thời gian có trôi qua thế nào thì màu sắc vẫn là thứ công cụ làm cho cuộc sống như phong phú thêm.

Còn với Bảo Lâm! Hình như nó chỉ là những nhát dao, những nhát dao đó khắc sâu. Nó hiện rất rõ trên khuôn mặt, nó làm cho Bảo Lâm có vẻ buồn hơn, mũi thẳng hơn, cằm nhọn, má hóp. Nó làm cho chiếc miệng của Bảo Lâm có vẻ khinh bạc hơn. Vâng, mũi dao của thời gian quả thật tàn nhẫn, nó đã biến Bảo Lâm từ một nữ sinh ngây thơ thành một pho tượng đậm đầy gió bụi, duy chỉ còn đôi mắt là vẫn long lanh. Du gọi to:

- Từ Sâm, mi làm gì mà thần thờ ra như vậy? Bữa nay mi làm sao thế?

Bảo Lâm lên tiếng với nụ cười:

- Tôi biết rồi. Cậu ấy bây giờ đã quên tôi. Thúy Du, cô đừng khó dễ cậu ấy, có bao giờ em trai mà nhớ đến bạn bè của chị mình đâu.

Từ Sâm bước tới chiếc ghế đối diện ngồi xuống, mặt vẫn không rời Bảo Lâm:

-Ồ, chị lầm rồi! Tôi làm sao quên được chị Bảo Lâm? Chính chị đã dạy cho tôi làm văn, bài văn "ve sầu" mãi đến bây giờ tôi vẫn nhớ cơ mà.

Bảo Lâm ngẩn ra. Dạy Từ Sâm làm văn? Bao giờ thế? Chuyện đó chắc có, nhưng phải xảy ra lâu lắm rồi. Bảo Lâm ngẩng người thanh niên trước mặt. Hàm râu cằm lún phún, mái tóc ngắn, đôi mắt sáng. Không phải là thanh niên loại đẹp trai nhưng dễ thương, một thanh niên vừa qua giai đoạn "vỗ tiếng". Một thanh niên ngập đầy sức sống, vui khỏe.

- Bảo Lâm, hai bà chị của tôi coi như đâu đã vào đấy, còn Bảo Lâm? Bao giờ mới cho thiên hạ uống rượu mừng?

Thúy Du trừng mắt:

- Này Sâm, tại sao mi lại gọi tên trống như vậy? Phải gọi là chị Lâm mới phải phép chứ.

Từ Sâm kêu lên:

-Ồ, sao chị lại bày đặt lễ nghĩa ở đây làm gì? Ở nhà này ta gọi loạn xạ đã quen rồi. Nhiều lúc tôi còn kêu chị bằng "bà" nữa

mà, quên sao?

Thúy Bình chen vào:

- Thế mới là vô lễ, có hôm hần còn gọi Vinh là cái anh chàng kinh không họ Lê nữa cơ đấy.

Lê Vinh là chồng của Thúy Bình, rõ ràng là một kinh không.

- Gọi như thế có gì là vô lễ đâu?

Từ Sâm hỏi, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, nói:

-Ồ, chị cả, làm sao không thấy anh chàng của chị đến vậy? Chị phải cẩn thận đấy. Tôi nghe người ta nói là ông xã của chị lảng nhảng gì ở ngoài đấy.

- Ừ hừm.

Có tiếng tăng háng ở sau lưng Từ Sâm, anh chàng giật mình quay lại. Ông anh rể Lê Vinh đang đứng sau lưng chàng với nụ cười ngượng ngùng:

- Thôi được rồi chú Tư, chú đừng xuyên tạc lộn xộn, bà ấy thật thà nghe theo chỉ có tôi là chết. Tôi phải quỳ cả đêm, khổ lắm.

Từ Sâm lẩm bẩm:

- Anh ở đâu chui ra thế? Làm tôi hết hồn. Anh bảo tôi xuyên tạc à? Không đâu. Có người nói với tôi là chính mắt trông thấy anh với cái cô có biệt hiệu là... là Tiêu...

Lê Vinh bấu mạnh vào vai Từ Sâm, đồng thời cười giả lả với chị em Thúy Bình:

- Có chuyện gì cần anh phụ nữa không, nói nhanh đi. Xe hoa

này, đặt tiệc ở nhà hàng này, trang trí phòng lễ này. Tất cả coi như xong cả. Thiệp thì cũng đã gửi đi rồi.

Thúy Bình trừng mắt nhìn chồng:

- A! Lạ thật! Hôm nay ông này làm gì mà sốt sắng thế? Anh đánh lạc hướng ư? Bộ ông tưởng tôi không biết chuyện gì ông đã làm bên ngoài ư? Không cần thằng Từ Sâm nó nói, cũng đã đến tai tôi rồi.

- Đừng có nghe thiên hạ đồn bậy bạ!

Vị hôn phu của Thúy Du không hiểu từ đâu cũng xuất hiện. Anh chàng Từ Kính nói như cứu bồ cho Lê Vinh:

- Cậu Sâm muốn nói đến cô nàng mình tình điện ảnh biệt danh "con cáo nhỏ" đấy mà. Hôm ấy tôi cũng có mặt nơi đó. Tôi được ông Lý nhờ nói hộ với cô ấy để cô ấy hợp tác đóng phim. Đang lúc cụng ly trong nhà hàng thì anh Vinh đi vào, nên chúng tôi kéo nhau ngồi chung vậy thôi.

- Hừ!

Bây giờ đến phiên Thúy Du, đôi mắt cô ta tròn xoe nhìn Kính:

- Thì ra anh đến để hỗ trợ cho anh Vinh phải không? Hai người âm mưu nhau từ bao giờ? Còn anh, anh quen với cô ta bao giờ sao tôi không biết? Nói đi! Quen từ bao giờ?

Thùy Tâm đứng gần đấy có dịp vỗ tay:

- A Ha! Hai ông anh rể của tôi, nào bây giờ có tội thì thành thật khai báo đi là vừa.

Lê Vinh quay lại vỗ vai ông bạn sắp là bạn cột chèo, làm ra vẻ thiếu nã:

- Từ Kính! Mi thấy đấy, mấy cô con gái nhà họ Ngô này nổi tiếng là hung dữ. Tôi thì đã lỡ leo lưng cạp rồi, lỡ làm lễ cưới rồi, đành chịu. Còn cậu, ngày cưới còn một tuần nữa mới tới, bây giờ nghĩ lại còn kịp, sao chẳng dừng ngựa quay đầu đi, kéo sau này khổ cả đời, rồi ân hận.

Từ Kính lắc đầu, làm ra vẻ khí khái:

- Không được, không được! Tôi quyết định rồi. Vì đại nghĩa không lùi bước.

Thùy Tâm tròn mắt:

- Mấy người đừng có vòng vo tam quốc nhé!

Từ Kính nói:

- Vòng vo ư? Không bao giờ. Em biết vì sao anh cưới chị Du của em không?

- Vì sao?

Thùy Tâm ngạc nhiên, trong lúc Từ Kính nhún vai:

- Nếu anh không chịu xuống địa ngục thì có ai dám xuống?

Từ Sâm cười lớn:

- Ối trời! Ông thật khí khái, ông giống như tráng sĩ Kinh Kha vậy, thật hùng hồn, thật bi tráng. Ha! Từ Kính.

"Phong tiêu tiêu hề..."

Dịch thủy hàn...

Tráng sĩ nhất kết hôn hề... bất phục hoàn"

(Gió vi vu hề...

Nước sông Dịch lạnh...

Tráng sĩ quyết lấy vợ hề... không trở về.)

Thúy Du vừa cười vừa rửa:

- Đồ mắc dịch!

Lê Vinh cũng ôm bụng cười, vừa cười vừa tiến gần đến cạnh Thúy Bình, ôm lấy cổ vợ. Hai vợ chồng cùng cười và Bình như quên cả chuyện thắc mắc ban nãy.

Phòng khách ngập đầy không khí vui vẻ.

Cô bé giúp việc Xuân Mai đứng bên kệ cửa, bà Ngô đang bưng thức ăn điếm tâm ra, ông Ngô Trọng Nhân vừa bước xuống cầu thang lầu cũng cười theo. Tiếng cười như phủ kín từng góc phòng khách.

Bảo Lâm lặng lẽ nhìn chị em nhà họ Ngô. Nàng như ngỡ ngàng trước không khí ấm cúng và hạnh phúc đó. Cái không khí đầm ấm lây lan đến với nàng. Nàng thêm thường và ao ước.

Bất giác Bảo Lâm nghĩ đến gia đình mình. Người mẹ nằm yên trên giường bệnh. Người cha âm thầm với mái tóc bạc phơ. Đứa em trai duy nhất lại chết sớm. Ôi! Sao bất công thế này? Cũng đồng thời là gia đình sao lại khác nhau thế? Tại sao gia đình Bảo Lâm lại phải gánh lấy bao nỗi khắc nghiệt phũ phàng của cuộc đời? Tại sao bao nhiêu điều bất hạnh lại tập trung ở gia đình Bảo Lâm? Tại sao ông trời không san sẻ bớt cho nhà nàng một chút may mắn, hạnh phúc ở đây? Tại sao? Bảo Lâm ngẩn ra nghĩ, quên cả mình hiện đang ở đâu, mãi

đến lúc mẹ của Thúy Du gọi to:

- Bảo Lâm!

Bảo Lâm mới giật mình, quay lại trở mắt nhìn bà Trọng Nhân:

- Dạ.

Bà Trọng Nhân mỉm cười, nhìn nàng nói:

- Đến bao giờ cho bác uống rượu mừng con?

Bảo Lâm lúng túng:

- Dạ, chuyện đó...

Bảo Lâm đỏ mặt, nghĩ đến La Dũng. La Dũng... Anh ấy cũng đã từng thề non hẹn biển, thề sống chết suốt đời bên nhau. Anh ấy đã từng mang đến cho Bảo Lâm niềm vui, nỗi nhớ, đã từng cùng nàng vẽ lên tương lai. Vậy mà... vậy mà anh Dũng. Anh ở đâu? Bên kia đại dương. Xa quá! Xa quá! Trái tim anh hiện để nơi nào? Bất giác Bảo Lâm trở nên thần thờ.

Thúy Du lay lấy vai mẹ, cô nàng vẫn như cô bé con nũng nịu bên mẹ ngày xưa:

- Mẹ có biết không? Bảo Lâm là đứa bạn tuyệt nhất trong đám tụi con đây mẹ. Cô ấy chọn bạn cũng hay nữa. Một người đầy tài năng, và ngay thời học năm thứ ba, hai người đã làm lễ hứa hôn với nhau. Bây giờ anh Kính còn chưa quen với con nữa là.

Bà Trọng Nhân ngạc nhiên nhìn Bảo Lâm:

- À! Tụi con đã đính hôn với nhau lâu như vậy sao không lấy nhau?

Thúy Du đỡ lời cho bạn:

- Anh Dũng, chồng chưa cưới của Lâm hiện ở nước ngoài mẹ à.

Từ Sâm chăm chú nhìn Bảo Lâm:

- Ở nước ngoài ư?

Khuôn mặt Bảo Lâm đang từ màu hồng biến ra trắng. Từ Sâm hỏi tiếp:

- Anh ấy ở nước ngoài làm gì?

Thúy Du trừng mắt nhìn Từ Sâm:

- Đi học. Anh ấy đang làm luận án tiến sĩ. Người ta chứ đâu ai giống cậu đâu. Anh Dũng thề là nếu không lấy được bằng tiến sĩ sẽ không lấy vợ đấy!

Quay lại nhìn Bảo Lâm, Thúy Du thành thật hỏi bạn:

- Đúng không vậy hờ Lâm? Anh ấy học hành ra sao rồi? Có định trở về nước không? Theo tao thấy thì chỉ cần bằng thạc sĩ là về đây lập gia đình sinh sống được rồi. Hay mi viết thư hỏi thúc anh ấy về đi. Tao nôn ăn cưới của mày quá.

Bà Trọng Nhân tiếp lời:

- Đúng thế con ạ. Bác không hiểu đám con gái chúng bây thời bây giờ nghĩ ngợi làm sao? Mỗi lần nói đến chuyện chồng con là y như nói đến chuyện ở tù. Hỏi tới là cứ lánh đi. Lúc bác ở tuổi con bây giờ, bác đã là mẹ của ba đứa con rồi đấy.

Bảo Lâm bỗng cảm thấy chóng mặt, có lẽ vì trong phòng nhiều người quá, nói chuyện nhiều quá. Tim như nhói đau.

Tay chân lạnh hắt. Không thể ngồi lại được, Bảo Lâm đứng dậy nói nhanh:

- Xin lỗi hai bác và các bạn, đã đến giờ con phải về.

Thúy Du ngạc nhiên:

- Sao vậy? Ngồi thêm một chút nữa đi, chúng mình còn nhiều chuyện chưa nói cơ.

Bảo Lâm cố nở nụ cười:

- Không được! Bữa khác đi, sau tuần trăng mật đi nhé! Bây giờ tao phải về sửa bài, mai còn giờ dạy.

- Đợi một chút hãy về. Ngồi thêm đến mười giờ đi, chúng tôi cũng về, thuận đường đưa Lâm về luôn, được không?

Bảo Lâm lắc đầu, yếu ớt nói:

- Không được! Tôi có chuyện cần về ngay cơ mà.

Từ Sâm nói:

- Thôi thế này nhé. Tôi đang cần ra phố một chút, để tôi đưa chị Lâm đi một quãng đường.

Bảo Lâm không có lý do gì từ chối, đành gật đầu. Nàng không nghĩ gì hết. Miễn làm sao lánh nhanh khỏi đây, tránh khỏi cái không khí quá hạnh phúc một cách đau lòng.

Bảo Lâm chào mọi người, vội vã bước nhanh ra khỏi phòng khách. Từ Sâm lặng lẽ theo sau. Họ ra khỏi nhà một quãng đường dài. Họ đi bên nhau thật lâu không nói gì. Lâu lắm rồi, phải, lâu lắm rồi, Bảo Lâm mới đi ngoài phố với một người con trai như thế này. Tâm hồn nàng lúc này đang bấn loạn

bởi bao nhiêu chuyện tưởng đã có thể chôn chặt đáy lòng, phút chốc lại trở về bởi một sự gọi nhắc vô tình.

Từ Sâm hỏi:

- Hình như chị có chuyện buồn? Anh ấy không về nữa chứ?

Bảo Lâm giật mình. Dưới ánh đèn đường và cả dưới ánh trăng, Bảo Lâm quay sang. Đôi mắt có đôi mày rậm kia đang chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt thật âu lo. Một cái nhìn thân thiết mà khi bị nhìn, ta không làm sao giấu được sự thật, khiến nàng như muốn san sẻ nỗi buồn của mình. Bảo Lâm hỏi:

- Tại sao Sâm biết?

Từ Sâm đáp một cách thành thật:

- Ở nhà tôi có tất cả ba chị em gái, như vậy tôi đã trưởng thành giữa đám con gái kia. Chính nhờ vậy, tôi đã hiểu và thấy được cả nụ cười hạnh phúc của họ. Mỗi lần nhắc đến bạn trai, đến hôn nhân, những bà chị tôi mắt sáng hẳn lên, họ vui sướng ra mặt. Còn Lâm thì tôi không trông thấy điều đó trong ánh mắt. Tôi thấy Bảo Lâm có vẻ buồn làm sao, vì vậy tôi nghĩ là cái anh chàng La Dũng kia hẳn không trở về đây nữa.

Bảo Lâm chớp mắt, rồi nhìn thẳng mặt Từ Sâm. Không thể như vậy được! Không lẽ tâm sự thầm kín của ta lại phơi bày hết trước mắt một anh con trai mới lớn này ư? Bảo Lâm nhìn chăm chăm. Trước mặt nàng là một khuôn mặt thật thà lo lắng. Bảo Lâm chợt thấy mặt ươn ướt, nàng nhìn xuống. Bảo Lâm nói không ra lời:

- Sâm nghĩ đúng! Anh ấy sẽ không trở về, mà có trở về thì

cũng không còn là của tôi.

- Sao vậy?

Bảo Lâm chớp chớp mắt, rồi nhìn lên:

- Năm ngoái anh ấy đã cưới vợ, cưới một người con gái khác.

Từ Sâm mở trừng đôi mắt, miệng mím lại. Dưới ánh đèn, mái tóc ngắn của anh ta với vầng trán rộng, trông Từ Sâm có vẻ ngớ ngẩn làm sao. Cái ngớ ngẩn thật thà, dễ thương, chứ không phải là ngu đần, lại càng không phải là cái kiểu đóng kịch của người từng trải.

- Xin lỗi nhé, đúng ra tôi không nên đề cập đến. Thật ra tôi không ngờ La Dũng lại tệ như vậy.

Bảo Lâm vội cắt ngang:

- Khởi phải lỗi gì cả, đâu phải là lỗi của cậu. Thật ra, tôi phải đối diện với sự thật này lâu rồi. Tôi phải cho tất cả bạn bè biết, nhưng mà...

Bảo Lâm trở nên buồn buồn:

- Tôi cứ lừa dối chính mình. Tôi cố thuyết phục bản thân là sẽ có một ngày rồi Dũng sẽ chán, sẽ quay trở lại với tôi.

Từ Sâm buột miệng kêu lên:

- Trời đất! Như vậy là Lâm vẫn còn yêu anh ấy?

Bảo Lâm giật mình quay lại. Ta hôm nay làm sao thế? Tại sao lại đem nỗi lòng thầm kín của mình ra để nói hết cho một gã con trai mới lớn nghe? Bảo Lâm bối rối, vội đứng lại, nói thật nhanh:

- Thôi được rồi! Từ Sâm, cậu quay về đi, chỉ còn mấy bước nữa là tới nhà tôi, không cần cậu đưa thêm nữa.

- Nếu chỉ có mấy bước thì hãy để tôi đưa tới tận nhà có hay hơn không?

- Cậu nghe tôi nói này.

Bảo Lâm giở giọng bà chị. Nàng có cảm giác như đang nói với đứa con:

- Cậu về đi, tôi thích được đi một mình thôi.

Từ Sâm đứng lại một chút rồi chợt nói:

- Bảo Lâm hãy quên hẳn, vì nếu hẳn phản bội lại lời thề, hẳn không biết trân trọng tình cảm của Bảo Lâm dành cho hẳn, thì hẳn không xứng đáng để được Lâm yêu.

Nói xong, Từ Sâm quay người bỏ đi dưới ánh trăng. Bảo Lâm đứng thật lâu nhìn theo rồi mới quay lại. Bỗng dung Bảo Lâm ngược lên nhìn trời. Ánh trăng thật tròn, đang treo lơ lửng trên trời cao. Hôm nay mười lăm, mười sáu rồi. Trăng lại tròn, thế còn con người? Bảo Lâm cúi xuống, không hiểu sao tự nhiên nước mắt chảy ràn rụa trên má. Trăng khuyết rồi tròn, bèo tan rồi hợp, không lẽ tình yêu của ta mãi mãi là nỗi cô đơn, buồn tủi như thế này sao? Bảo Lâm để mặc cho nỗi đau trôi theo hai dòng nước mắt.

CHƯƠNG 3

Hôm ấy là ngày chúa nhật. Nắng đầu hạ không oi nồng mà chỉ chiếu nhẹ nhàng. Nắng như chưa tỉnh giấc xuân, nắng trải dài trên cây lá trong vườn, trừ những khoảnh sân được các tán cây đầu, hoặc lùm trúc che phủ. Những hàng liễu xanh rữ lá bên hồ không đủ chặn các giọt nắng lăn tăn trên nước. Nắng lấp lánh, nhảy nhót trên lá sen, trên mặt hồ, trên thảm cỏ, trên cả con đường trải sỏi trắng phau.

Trúc Vỹ ngồi bên hồ sen. Nàng mặc chiếc áo cánh mỏng để lộ chiếc cổ thon trắng. Chiếc váy đầm màu hồng càng nổi bật trên khung cảnh ở đây. Ngồi trên mỗi tảng đá nhô ra trên hồ sen, hai tay bó gối, đôi hài đỏ nằm lăn trên cỏ như hai đoá hoa mỏng gà nở giữa cỏ xanh, cô bé vẫn ngồi đó.

Bên cạnh Trúc Vỹ là quyển Quốc văn lớp mười hai và một xấp tài liệu luyện thi đại học. Đúng ra là Trúc Vỹ đang học bài, vì tối qua, cô giáo Bảo Lâm bận việc, cô có điện thoại đến xin nghỉ một buổi và hẹn sẽ dạy bù lại vào sáng nay. Trong điện thoại, cô giáo có dặn dò Trúc Vỹ hôm nay phải học thuộc lòng bài "Đàm Cung" trong "Lễ Ký", và cô sẽ hỏi một số câu để Trúc Vỹ giải thích.

Ngay từ sáng sớm, Trúc Vỹ đã mang sách ra đây, nàng định sẽ cố học. Để không phân tâm, Trúc Vỹ dặn dò nội và vú Ngô là ngoại trừ cô giáo ra, không cho bất cứ một ai ra đây quấy rầy nàng.

Nhưng rồi, sau đấy mặt trời thức dậy, ánh nắng nhảy nhót trên lá sen, những hạt sương long lanh trong nắng, mấy đóa hoa sen đang hé nụ... Tất cả như một phép lạ thần kỳ, hé môi mỉm cười với nàng. Tất cả những thứ này làm cho đầu óc Trúc Vỹ như loãng ra, không thể nào tập trung chú ý được. Tất cả khiến cho Trúc Vỹ bị lôi cuốn một cách thích thú. Sự nhiệm màu và sinh động của đời sống, với nàng có sức cuốn hút đặc biệt.

Rồi con Mực nhảy tới. Hình như nó không biết đến cái lệnh cấm "Không được quấy rầy". Nó chạy đến bên Trúc Vỹ. Cái thân hình của nó to lớn như một con bê, bộ lông mượt, hâm hấp nóng trong nắng. Nó vẫy vẫy đuôi mừng rỡ, làm Trúc Vỹ không thể không buông quyển sách xuống để ôm lấy nó. Một đôi mắt "dã thú" nhưng lại tràn ngập tình người. Mực thích được ve vuốt và phục tùng. Chính cái đó làm Trúc Vỹ thích thú, và Trúc Vỹ bắt đầu nói chuyện với con Mực. Nó nằm dài trên bãi cỏ nhưng đầu lại tựa lên đùi của Trúc Vỹ.

Qua lời chỉ dẫn của vú Ngô, khi Bảo Lâm đến bên bờ hồ sen thì nàng trông thấy một bức tranh tuyệt mỹ: Áo và tóc của Trúc Vỹ đang bay phất phơ theo gió, khuôn mặt nhỏ nhắn với nụ cười rạng rỡ của cô nàng đẹp như mơ. Hoa sen đang đua nở, còn liễu thì lay theo gió. Cỏ non xanh tươi với người đẹp...

Bất giác Bảo Lâm thở dài. Rõ ràng, Trúc Vỹ đang tận hưởng trọn vẹn cái kỳ diệu của cuộc sống. Cuộc sống thực mà như mơ. Còn Lâm? Ta sắp mang đến một thực tế rất đối bình thường! Một thực tế sẽ phá vỡ thế giới mộng mơ tươi đẹp của cô bé.

Bảo Lâm bước tới. Con Mực giật mình, nhòe dậy. Nó hướng

về phía Bảo Lâm với cái vẻ thân thiện. Dù sao, qua hơn hai tháng làm quen, con vật này đã trở thành bạn rồi. Bảo Lâm vỗ nhẹ đầu nó mấy cái như ngầm nói:

- Nào đi chỗ khác chơi đi Mực, đừng quấy rầy ta với cô chủ của người nữa.

Con chó như hiểu ý, nó quay đi, nhưng không đi xa lắm, chỉ đến dưới rặng liễu rồi nằm xuống, hai cẳng trước duỗi dài, đặt mõm lên đấy.

Trúc Vỹ đứng dậy, tà váy phất phơ. Nàng đẹp một cách kiêu sa, nụ cười điểm trên môi. Bảo Lâm thầm nghĩ:

- Đẹp! Đẹp quá! Trẻ tuổi, đẹp, lại giàu có thế này thì coi như Trúc Vỹ có đủ cả mọi thứ rồi còn gì nữa.

Bảo Lâm vừa cười vừa nói:

- Ồ! Trúc Vỹ, em đã chọn được "Điểm học" rất lý tưởng!

Nàng đảo mắt nhìn quanh. Đây là lần đầu tiên Bảo Lâm đến đây giữa ban ngày. Khu vườn quá rộng, bao quanh ngôi nhà, hồ sen này nằm ở phía sau ngôi biệt thự. Bên cạnh hồ sen không có cây cổ thụ nhưng lại rất nhiều hoa và những tảng đá lớn. Những cánh hoa đủ màu sắc nằm chen nhau trên cỏ.

- Cô mới đến ạ!

Trúc Vỹ chào khẽ, nụ cười vẫn trên môi. Dưới ánh nắng nhạt, khuôn mặt Trúc Vỹ đẹp rạng rỡ. Cô bé nói như giải thích:

- Em đã ra đây từ sáng sớm.

- Tôi biết chuyện đó rồi! Nội em vừa cho tôi biết rằng trời vừa tờ mờ sáng là em đã ra đây. Nội bảo em đã ôn bài mấy tiếng

đồng hồ.

Khuôn mặt Trúc Vỹ đỏ hồng, cô bé có vẻ ngượng ngập:

- Vâng, em ra đây rất sớm. Em định học nhiều thứ nhưng mà học chưa được bao lâu thì có nhiều điều khiến em bị phân tâm. Em nghĩ là chắc em cũng chưa học được nhiều, thưa cô.

Nữa rồi! Lại có những lý do... Tóm lại là Trúc Vỹ sẽ không thuộc bài. Bảo Lâm hỏi:

- Thế cái gì đã chi phối tâm trí em thế?

- Dạ... mặt trời mọc, rồi hoa sen nở, những cảnh liêu lay động trong gió, con Mực nó cười với em.

- Chó mà biết cười ư?

- Vâng, nó biết chứ.

Trúc Vỹ đáp một cách ngây thơ. Khuôn mặt cô bé tươi như đóa hoa hồng buổi sáng.

- Thế rồi còn gì nữa?

Trúc Vỹ nói nhỏ:

- Dạ... Còn nhiều thứ rất dễ thương, như những hạt sương cứ lăn trên lá, tiếng chim sẻ hót trên cành cao, những chú cào cào núp trong lá lén nhìn em, rồi con Mực nó nói chuyện với em nữa.

- Thôi đủ rồi!

Bảo Lâm ngồi xuống cỏ, cầm những quyển sách lên. Nàng cố tạo cho mình một nét mặt nghiêm vì rõ ràng Bảo Lâm đã bị những lý do không đâu của Trúc Vỹ làm cho tâm hồn nhạy

cảm của nàng bị xao động. Cái giọng nói nhẹ nhàng như ru của con bé khiến người khó tánh đến đâu cũng khó mà tức giận, nhưng dù gì thì cũng không thể yếu mềm, phải xiết chặt một chút. Bây giờ đã là đầu tháng năm, chỉ còn hai tháng nữa là kỳ thi vào các trường đại học sẽ bắt đầu. Bảo Lâm chỉ còn có vòn vẹn sáu mươi ngày, vậy mà không thấy một kết quả nào đáng kể.

Bảo Lâm bảo Trúc Vỹ:

- Bây giờ em hãy mang bài sử ra đây, đọc tôi nghe.

Trúc Vỹ có vẻ miễn cưỡng, ngồi xuống trước mặt Bảo Lâm, tay lật sách. Bảo Lâm ngăn lại:

- Đừng mở sách, em đọc thuộc lòng cho tôi nghe.

Trúc Vỹ ngẩng lên nhìn bầu trời, những chiếc răng nhỏ nhọn của cô gái cắn nhẹ lên môi. Cô suy nghĩ thật lâu mới bắt đầu đọc.

Trúc Vỹ có lẽ đọc hết ra chữ, cứ ngập ngừng mãi. Cuối cùng cô ta thở dài:

- Thừa cô... Sao người xưa họ lắm chuyện như vậy? Cách nói của họ cầu kỳ, đầy điển tích, điển cố.

- Hình như thế.

- Thế tại sao chúng ta sống ở thời đại này lại phải học cách nói chuyện phức tạp xưa cũ đó làm chi?

- Bộ giáo dục muốn em nhận thức được tư tưởng trong câu chuyện chứ đâu phải học cách nói của người xưa.

Như sức nhớ ra điều gì, Bảo Lâm hỏi:

- Thế em hiểu nội dung của câu chuyện nói về cái gì không?

Trúc Vỹ lắc đầu một cách thành thật:

- Em thấy cứ ông này viết thế này, viết thế nọ mãi, em nhưc cả đầu.

Bảo Lâm nói:

- Nhưng tôi đã giải thích cặn kẽ rồi!

Nhưng rồi suy nghĩ một chút, nàng thấy là phải thay đổi cách dạy.

- Cũng tại tôi không đúng, tốt nhất là phải dẫn giải toàn bộ câu chuyện cho em rõ, thay vì câu nệ vào từng câu, từng chữ. Thôi bây giờ em chú ý nghe nhé. Tôi sẽ kể nội dung câu chuyện cho em rõ, rồi giải nghĩa từng đoạn sau.

Bảo Lâm ngồi ngay ngắn lại, tay vòng qua gối, bắt đầu giảng giải tại sao lại có chuyện vua cha và ba đứa con trai của ông đã lập mưu ám hại nhau vì một ngôi báu.

Bảo Lâm chưa kể hết đã thấy Trúc Vỹ rùng mình:

- Tại sao ta lại học chi những thứ như vậy? Cuộc sống này có bao nhiêu điều tốt đẹp, bao nhiêu cái đáng yêu, đáng quý, sao lại học chuyện ganh ghét? Con định giết cha, cha giết con làm gì? Cuộc sống hòa bình trên quả đất không hay hơn sao?

- Nhưng đấy là sự kiện lịch sử đã xảy ra. Nó có thật, cần phải tìm hiểu ý nghĩa của nó.

- Con người đã sống xấu xa vậy ư? Kém hơn cả cây cỏ.

Bảo Lâm trở mắt nhìn Trúc Vỹ, vừa xúc động vừa kinh ngạc.

Chợt nhiên Bảo Lâm thấy hiểu ra. Sách vở đối với Trúc Vỹ quả thật khó hiểu và phức tạp, vì con người của Trúc Vỹ quá đơn giản và hiền lành, đơn giản đến độ không chấp nhận được sự hiềm ty nhỏ nhỏ, huống hồ chỉ nói đến chuyện tranh chấp giữa anh với em, giữa cha với con, những chuyện tranh quyền đoạt lợi.

Trúc Vỹ có thế giới riêng, có triết lý sống và đạo lý riêng của nàng. Trong thế giới đó chỉ toàn chuyện tốt lành, không có điều ác, điều xấu. Vậy thì, ta dạy cho cô bé này cái gì? Dạy những điều xa lạ hàng trăm năm, vô nghĩa với Trúc Vỹ. Dạy Trúc Vỹ học để Trúc Vỹ có được một mảnh bằng đại học? Nhưng mảnh bằng đó có giúp ích được gì cho Trúc Vỹ chứ?

Bảo Lâm như ngẩn ra nhìn cô gái. Trúc Vỹ cúi đầu nói lí nhí:

- Xin lỗi cô. Đúng ra em không nên thắc mắc mấy chuyện đó. Có lẽ vì không thuộc bài nên em hay vòng vo. Hay là để em đọc lại, có thể sẽ thuộc.

Bảo Lâm đưa tay ngăn lại:

- Thôi không cần nữa.

Nàng im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Tôi đang suy nghĩ điều em vừa nói đây. Em có cái lý của em đó chứ. Câu chuyện này không còn thích hợp với thời đại chúng ta. Mà này, hình như em còn có một cô giáo viên khác kèm các môn toán, lý, hóa cho em nữa phải không?

Trúc Vỹ ngập ngừng:

- Vâng.

- Thế những môn đó em học ra sao?

Trúc Vỹ yên lặng, Bảo Lâm hỏi tiếp:

- Chắc cũng không khá cho lắm?

Trúc Vỹ thờ dãi nói:

- Dạ! Mấy cái chữ X và chữ Y lúc nào cũng như đối lập với em. Công thức thì khó nhớ quá, học mãi không thuộc. Cô Nguyễn, giáo viên dạy toán cho em, bảo là em chỉ như một con búp bê.

Bảo Lâm ngạc nhiên:

- Búp bê?

- Vâng. Búp bê có cái vỏ bên ngoài đẹp lắm, nhưng trong đầu chỉ có rơm với cỏ.

Trúc Vỹ nói xong cúi xuống sờ lấy mấy bông hoa đỏ trên cỏ.

- Em nghĩ, có lẽ cô ấy rất ghét em. Thế còn cô? Cô có ghét em không?

Bảo Lâm nói:

- Không! Tôi không hề ghét em, nói đúng hơn, tôi rất thích em.

Trúc Vỹ ngẩng lên, cảm động:

- Cô không thấy là em ngu lắm ư?

Bảo Lâm nói:

- Thật ra thì em cũng không ngu lắm đâu. Em biết độc lập suy nghĩ, có óc phân tích, vậy thì không ngu được. Có thể em quá

khôn nữa là khác. Có điều biện pháp giáo dục này hình như không còn thích hợp với em.

Bảo Lâm nhìn Trúc Vỹ. Cô nàng đang đùa với những cánh hoa màu đỏ. Lâm chợt nghĩ, hay là Trúc Vỹ giống như những cánh hoa đó? Nó chỉ nở cho riêng nó chứ không cho người khác. Có ai ngắm hay không cũng mặc.

- Trúc Vỹ, em có thật sự muốn vào đại học không?

Trúc Vỹ yên lặng.

- Em nói cho tôi biết đi!

Trúc Vỹ lặng lẽ lắc đầu.

- Như vậy tại sao em cứ phải thi mãi như vậy?

Trúc Vỹ thở dài nói:

- Đó là ý của cha. Cha không chịu nổi chuyện em thi rớt. Cha thông minh, năng động như vậy, không hiểu sao lại có một đứa con gái ngu dốt như em. Nhưng mà cô ạ, cha làm thầy, con bán sách cũng là chuyện bình thường thôi phải không cô?

Trúc Vỹ nhìn lên, rồi chợt nhiên hoảng hốt:

- Ồ! Đến rồi kìa.

Bảo Lâm không hiểu:

- Ai? Ai đến?

- Cha đấy!

Bảo Lâm quay lại, đúng là ông Tạ Thắng. Ông ta đang từ bụi trúc đi qua bãi cỏ hướng về phía nàng và Trúc Vỹ. Hôm nay

mặc dù là ngày nghỉ, ông vẫn chỉnh tề trong bộ âu phục thẳng nếp. Bảo Lâm vội đứng dậy. Lần đầu tiên, Bảo Lâm thấy ông Thắng ban ngày. Dưới những tia nắng ấm, ông Thắng không trẻ như lúc dưới ánh điện màu trang trí. Nàng có thể trông rõ những nếp nhăn ở dưới đuôi mắt, ở trên môi ông. Nhưng thật lạ lùng, những nếp nhăn đó lại không khiến ông ta xấu đi mà chỉ tạo nên nét già dặn, chín chắn, vững chãi của một nhà thông thái.

- À!

Ông Tạ Thắng cười, như một thói quen, đưa tay lên nâng cao cặp kính.

- Hai thầy trò cô kiếm được một điểm học lý tưởng quá hỏ. Nhưng mà nắng càng lúc càng gắt, hai người không thấy nóng ư?

Trúc Vỹ đứng lên, cười với cha:

- Không nóng đâu cha ạ.

- Thế cha có phá rối chuyện ôn bài của con không?

Ông Tạ Thắng hỏi con gái rồi cúi xuống nhìn những quyển sách trên cở. Bảo Lâm yên lặng nhìn hai cha con ông Tạ Thắng rồi chợt nhiên nói:

- Trúc Vỹ, hôm nay chúng ta học bấy nhiêu đó đủ rồi, em xếp sách vở rồi vào nhà nghỉ đi, tôi có chuyện cần nói riêng với cha em.

Ông Tạ Thắng có vẻ ngạc nhiên nhìn Bảo Lâm:

- Cô là thầy bói ư?

Bảo Lâm ngạc nhiên:

- Sao thế?

Ông Tạ Thắng nhìn Bảo Lâm cười nói:

- Làm sao cô biết được là tôi ra đây định nói chuyện với cô?

Bảo Lâm cười:

- Thì ông cứ coi như tôi sẽ hành nghề thầy bói vậy.

Trúc Vỹ cúi xuống lượm mấy quyển sách. Con Mực cũng chạy đến vẫy đuôi. Trúc Vỹ liếc nhanh về phía Bảo Lâm rồi nhìn về phía cha. Nàng biết câu chuyện mà cô giáo và cha cô sắp nói đương nhiên là có dính dấp đến nàng. Hơi lo lắng, nhưng rồi Trúc Vỹ cũng cùng chó Mực bước vào trong.

Nhìn theo bóng Trúc Vỹ trên lộ trái sồi, Bảo Lâm nói:

- Ông có một đứa con gái tuyệt vời.

Ông Tạ Thắng với nụ cười nhẹ:

- Thật vậy ư? Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé? Tôi đã dặn vú Ngô làm thêm phần ăn để giữ cô lại dùng cơm trưa nay, dù gì bây giờ cũng gần mười hai giờ rồi.

Bảo Lâm không biết làm gì khác hơn, nàng cùng ông Tạ Thắng bước dọc theo con đường trái sồi. Hai bên đường là hoa: hoa phù dung, hoa nhài, hoa hồng... đang tỏa hương thơm ngát. Vườn hoa này có nhiều loại hoa quá.

Ông Tạ Thắng chợt nói:

- Cô định hỏi tôi điều gì?

Bảo Lâm giật mình quay lại:

- Muốn nói với ông điều mà ông muốn hỏi.

Ông Thắng nhìn Bảo Lâm với nụ cười:

- Cô Lâm này, tôi nghĩ là cô chọn nghề luật thì hay hơn làm cô giáo đấy. Nhảy bén như cô sẽ dễ thành luật sư giỏi thôi.

Bảo Lâm đề cập thẳng vấn đề:

- Tôi nghĩ là ông khoan nói về phản ứng nhảy bén. Tôi biết ông cần gặp tôi là vì chuyện khác. Có phải ông định hỏi tôi về sự tiến bộ của Trúc Vỹ sau hai tháng học, phải không? Gần kề ngày thi rồi, khả năng thi đậu của Trúc Vỹ được bao nhiêu chữ? Triển vọng thi đậu như thế nào?

Ông Tạ Thắng gật gù:

- Thôi được, cô đã giúp tôi đặt câu hỏi rồi, thế cô thấy sao?

Bảo Lâm nhìn lên:

- Ông cần Trúc Vỹ thi đại học lắm ư? Ông đã biết cô ấy rất khó đậu, tại sao cứ bắt cô ấy phải đối đầu với sự thất bại mãi thế?

Ông Tạ Thắng đứng lại, nhìn thẳng vào mắt Bảo Lâm:

- Cô nói sao? Đó là câu trả lời của cô đấy ư? Ý cô muốn nói trình độ nó quá kém, không đủ khả năng vào đại học? Tất cả công lao bấy lâu nay dạy kèm của cô cũng chỉ có nghĩa là vô ích thôi sao?

Bảo Lâm nói:

- Trình độ nó không kém, nhưng mà việc dạy kèm của tôi rõ

là vô ích, không tác dụng.

Nàng đứng lại tựa người bên bụi trúc:

- Ông Thắng, tôi nghĩ là ông hiểu con gái ông hơn tôi.

Ông luật sư nói nhanh:

- Đương nhiên là tôi hiểu! Nếu ý cô muốn nói là cháu nó ngu thì tôi được xin phép trả lời là cháu nó không kém lắm, trái lại, nói không phải khen, nó còn thông minh nữa là khác.

Bảo Lâm cắt ngang:

- Không! Không. Ông hiểu lầm rồi! Đúng, Trúc Vỹ rất thông minh, không những thông minh thôi mà còn nhạy cảm. Cô ấy hiền lành, trong trắng, ngây thơ một cách dễ thương. Tôi dạy ở trong trường cũng có rất nhiều học trò giỏi và dễ thương như vậy, nhưng thú thật chưa thấy ai dễ thương như nó. Một cô bé đơn giản, thật thà. Tôi bị lôi cuốn trước sự trong trắng đến độ ngây thơ của cô ấy. Thú thật với ông, đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác như vậy.

Ông luật sư nhìn thẳng vào mắt Bảo Lâm, ông e dè:

- Cảm ơn lời khen ngợi của cô! Tôi mong rằng những lời vừa nói của cô là thật.

Bảo Lâm gật đầu:

- Tôi đã nói thật đấy chứ.

Ông Tạ Thắng đứng lại nhìn nàng, thắc mắc:

- Vậy thì tại sao cô lại cho là cháu nó không thể vào đại học?

Bảo Lâm quả quyết:

- Bởi vì cô ấy không muốn như thế!

Ông Tạ Thắng có vẻ ngạc nhiên:

- Không thể được. Tôi đã nói chuyện với nó rồi cơ.

Bảo Lâm hỏi ngay:

- Ông đã nói hay ông ra lệnh? Ông có biết không, trong lúc nói chuyện, ông hay vô tình ra lệnh hơn là tâm tình, vì vậy với Trúc Vỹ cũng thế. Nhiều khi ông tưởng là ông đã nói chuyện với con gái, thật ra là ông đã ra lệnh. Tính của Trúc Vỹ thì yếu đuối, rụt rè. Nó lại sùng bái ông, kính nể ông nên không bao giờ dám phản kháng. Mặc dù Trúc Vỹ không thích học nhưng vẫn phải vì ông mà học. Không muốn thi vẫn phải thi. Cô ấy có đủ cả cá tính riêng, nhưng trước mặt ông vẫn không dám bộc lộ cá tính.

Luật sư Thắng nhíu mày:

- Cô định trách tôi ư?

Bảo Lâm lắc đầu:

- Không dám.

- Không dám à? Thế cô vừa nói gì thế? Cô mới vừa kết án tôi là ngược đãi con gái tôi bằng tinh thần.

- Ông Thắng, nhiều lúc quá yêu cũng có thể tạo nên sự ngược đãi.

- Hử?

Ông Tạ Thắng lại chau mày, ông có vẻ giận nhưng rồi đôi mày kia lại giãn ra thật nhanh.

- Thôi được rồi, coi như là tôi ra lệnh cho con gái tôi phải thi đại học đi, nhưng cô cho tôi biết chuyện ra lệnh kia tốt hay xấu? Xấu lắm ư?
- Đương nhiên đó là vì muốn tốt cho con.
- Và chuyện đó cũng đâu ngoài trình độ của nó.
- Vâng.
- Cô cũng cho là nó thông minh kia mà?
- Vâng.
- Thế tại sao nó lại học là vì tôi? Nó chịu học chứ?
- Vâng.
- Nó vừa thông minh vừa chịu học, tại sao cô bảo là cô có dạy cũng vô ích?

Bảo Lâm nhìn ông Tạ Thắng rồi chợt cười phá lên.

- Tại sao cô cười?

Bảo Lâm nói:

- Xin lỗi ông luật sư nhé! Trúc Vỹ đầy thông minh và chịu học thật, nhưng cô ấy không nhớ bài vở đâu. Thật tôi không biết phải giải thích với ông chuyện đó ra sao? Tôi nghĩ ông là cha Trúc Vỹ, đương nhiên bằng trực giác ông nắm được điều đó.

Ông Tạ Thắng có vẻ suy nghĩ:

- Tôi phần nào hiểu được ý cô. Nhưng cô Lâm ạ, con tôi dù sao rồi nó sẽ lớn, nó sẽ phải sống một cách độc lập, tôi muốn

nó vào đại học, học nên người, nó có thể sống một cách tự chủ như cô vậy.

- Như tôi?

Ông Thắng nói:

- Vâng. Tôi rất quý cô. Tôi thích cô, nhất là bản tính độc lập, cứng cỏi. Cô biết nhiều thứ. Cô nói năng khéo léo, phản ứng nhanh nhẹn.

Bảo Lâm lắc đầu nói:

- Ông đã lầm rồi! Tất cả những thứ đó, tôi nào có học được ở đại học đâu mà là học ở trường đời, một trường đời đầy đau khổ, đầy trắc trở.

Bảo Lâm hướng mắt về phía cành trúc trên cao.

- Ông đừng bao giờ để Trúc Vỹ giống tôi. Thế giới của cô ấy là thơ mộng, là tờ giấy trắng, là thần thoại, là cổ tích. Nó đẹp lắm. Ông cần phải trân trọng nó và nhiệm vụ của ông hãy giúp Trúc Vỹ hưởng được cuộc sống hạnh phúc đó.

Ông Tạ Thắng chăm chú nhìn Bảo Lâm. Lần đầu tiên ông hiểu được nhiều thứ về Bảo Lâm. Ngoài những khó khăn về vật chất, Bảo Lâm còn có một quả tim yêu, đầy tình người, nhưng tình cảm dễ làm cho con người khổ hơn vui thôi. Ông không biết Bảo Lâm quý Trúc Vỹ cỡ nào, nhưng ông hiểu là không thể tiếp tục về đề tài học của Trúc Vỹ nữa. Ông nắm lấy tay Bảo Lâm hướng về phía nhà nói:

- Thôi chúng ta đừng nói chuyện đó nữa nhé. Bây giờ vào nhà, chúng ta đã đến giờ ăn. Cô cũng cần phải mập ra một tí. Tôi mong là sẽ được cô đến đây dùng cơm luôn.

Bảo Lâm không lên tiếng phản đối. Nàng lẳng lặng đi theo ông luật sư vào nhà. Nàng đi dật dờ như một chiếc bóng.

CHƯƠNG 4

Hai tháng nay, nhờ số tiền lương hậu hĩnh của luật sư Thắng trả cho việc dạy kèm ở tư gia, Bảo Lâm đã kiếm được người làm phụ công việc cho cha. Bà này, mỗi buổi sáng tám giờ đến và mãi tám giờ tối mới rời nhà. Bà lo công việc lật vật trong nhà. Sáng nay bà đến trễ, Bảo Lâm tự pha sữa cho mẹ bệnh, không ngờ cái ly bị vỡ cửa vào tay nàng một cái.

Bước vào phòng tắm, Bảo Lâm mở vết thương ra. Vết cửa vừa sâu lại vừa rộng, nàng lấy bông và băng vải ra quấn vội vết thương, xong thay áo bước ra ngoài. Hối hả vậy mà cũng gần tám giờ sáng.

Rời nhà, Bảo Lâm thẳng bước về phía trạm xe buýt.

Trời nóng quá. Mùa hè ở đây vừa mới sáng là mặt trời đã leo lên tận mái nhà. Cái nắng như muốn thiêu đốt mọi vật. Nắng chói chang đã làm Bảo Lâm hoa mắt. Nàng sửa lại chòng sách trong tay, tựa lưng vào cột đèn nghỉ một chút cho đỡ mệt. Có một cái gì đó làm đầu như nặng ra, làm cơ thể như chao đảo, toàn thân nàng mệt mỏi một cách lạ kỳ.

Bảo Lâm chưa lấy lại được thăng bằng thì chợt có tiếng rú của tiếng xe tăng tốc độ. Quay lại, nàng đã thấy chiếc xe gắn máy lái bởi một người đàn ông trẻ đang lao thẳng về phía nàng. Bảo Lâm giật mình muốn tránh, nhưng không kịp. Thôi rồi! Hôm nay quả là một ngày xui xẻo, Bảo Lâm nghĩ. Chiếc xe thắng kết một tiếng, rồi nó dừng lại chỉ cách Bảo Lâm có mấy

phân. Bảo Lâm bàng hoàng chưa kịp nhìn kỹ thì có tiếng cười:

- Sao thế? Giật mình ư? Làm gì mặt mày tái mợt mợt vậy? Sợ à?

Bảo Lâm úp những quyển sách vào ngực, nhìn kỹ thì ra là Từ Sâm. Mấy ngày nay, không hiểu sao sáng nào Bảo Lâm cũng gặp Từ Sâm. Có lẽ vì Công ty Xây dựng của cậu ấy ở gần đây. Thình thoảng, Từ Sâm cũng đến nhà đòi đưa Bảo Lâm đi làm, nhưng nàng nghĩ con gái mà ngồi sau xe con trai thì kỳ quá, nên cứ khăng khăng từ chối. Từ Sâm cũng không ép. Nhưng mỗi lần Bảo Lâm đến trạm xe buýt thì Từ Sâm cũng chạy chậm chậm theo một quãng đường. Bảo Lâm không vui nói:

- Bậy thật! Cậu cứ làm như trẻ con không bằng, tôi tưởng chừng sắp gặp tai nạn đến nơi!

Từ Sâm cười, nụ cười của anh chàng rất tự nhiên, nắng như lấp lánh trong ánh mắt.

- Xin lỗi nhé! Bảo Lâm không tin tưởng tài nghệ lái xe của tôi ư? Không lẽ tôi có thể đụng Lâm được à?

Rồi nhìn vào đồng hồ, Từ Sâm nói:

- Hôm nay chắc Lâm trễ giờ mất rồi.

- Thật vậy ư?

Bảo Lâm bối rối bước nhanh, cố gắng tới trạm xe buýt càng nhanh càng tốt.

- Nếu bây giờ mà Lâm còn ở đây chờ xe buýt nữa thì chắc là phải trễ thật. Thôi lên đây, bảo đảm chỉ mười phút sau là Lâm sẽ đến trước cổng trường ngay.

Bảo Lâm nhìn Từ Sâm hơi do dự. Sâm thấy vậy vội kéo cánh tay Bảo Lâm về phía xe.

- Ui da!

Bảo Lâm bất giác hét lên vì Từ Sâm đã vô tình nắm trúng cánh tay đau của nàng. Từ Sâm tái mặt, buông lỏng cánh tay Bảo Lâm ra.

- Làm sao thế?

Chàng đã nhìn thấy vết máu loang ra cả áo. Từ Sâm kéo Bảo Lâm đến gần, kéo tay áo lên cao, máu rịn ra ngoài lớp băng vải. Từ Sâm rung mình, chưa kịp phản ứng thì Bảo Lâm đã lảo đảo nói:

- Từ Sâm, tôi... Tôi sắp ngất xỉu đấy!

Từ Sâm giật mình nhảy xuống xe, một tay đỡ lấy Bảo Lâm, tay kia kéo xe vào sát lề đường. Chàng thấy không thể chậm trễ được, vội vẫy tay gọi taxi. Kéo Bảo Lâm lên xe, Từ Sâm nói như ra lệnh:

- Lên nhanh, tôi đưa Lâm đến bệnh viện.

Bảo Lâm lưỡng lự:

- Nhưng tôi còn phải lên lớp.

- Không lớp liếc gì cả.

Từ Sâm hét và đẩy Bảo Lâm lên taxi.

Ngồi tựa lưng vào nệm mà Bảo Lâm vẫn thấy choáng váng, tứ chi đau nhói, đau đến chảy nước mắt được. Tuy vậy, nàng vẫn không quên chiếc xe gắn máy của Từ Sâm ở vệ đường:

- Cậu Sâm.
- Gì thế?
- Còn chiếc xe, cậu chưa khóa. Coi chừng mất trộm đấy.
- Mặc nó!

Từ Sâm nói và leo lên xe ngồi cạnh Bảo Lâm. Chiếc xe lướt nhanh.

Bảo Lâm nghĩ có lẽ anh chàng đang giận ta. Ta đã làm anh ta trễ giờ mất. Bảo Lâm biết công việc của Từ Sâm khá quan trọng. Kiến trúc sư mà! Có lẽ những bản vẽ kia vẫn còn để trong cốp xe? Bảo Lâm thở dài, cố giữ vẻ bình thản nói:

- Cậu Sâm! Thật có lỗi, tôi đã làm cho cậu bị trễ giờ mất.

Máy điều hòa không khí trong taxi khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn.

- Thật ra thì vết thương không nặng lắm đâu, cậu hãy để tôi xuống xe đi dạo, khỏi phải đến bệnh viện làm gì.

Từ Sâm quay lại quắc mắt:

- Cô nói ít một chút có được không? Tại sao lại bị thương nặng như vậy?
- Tôi bị té.
- Cha mẹ của Lâm không hay biết gì ư?

Từ Sâm nói, nhưng rồi chợt nhớ ra hoàn cảnh của Bảo Lâm nên ngưng lại.

Bảo Lâm thì tựa đầu vào ghế. Lúc này có cái gì bênh bồng trong đầu khiến nàng cảm thấy buồn ngủ. Tối qua không ngủ được, sáng nay lại chưa ăn gì, rồi lại gặp chuyện bị thương, hèn gì chẳng yếu, chẳng mệt mỏi sao được. Bảo Lâm chợt thấy muốn có một chỗ nào đó nằm nghỉ một lúc, có lẽ khỏe hơn chứ bây giờ không phải chỉ có sự mệt mỏi ở thể xác, mà còn cả ở tinh thần.

Chiếc xe dừng lại trước cửa một bệnh viện, Bảo Lâm được đưa vào trong.

Ngồi trước mặt bác sĩ, Bảo Lâm mới nhớ ra, nói với Từ Sâm.

- Tôi không có mang tiền theo.

Từ Sâm nói nhanh:

- Đừng lo, tôi có đây.

Bác sĩ đã mở lớp băng vải lộn xộn của Bảo Lâm ra, ông chau mày. Vết thương thật rộng, đang rỉ máu. Ông quan sát kỹ rồi nói:

- Thế này làm sao cô ấy không đau cho được? Còn mấy mảnh thủy tinh li ti nằm trong vết cắt này.

Bác sĩ nói xong quay qua bảo Từ Sâm:

- Cậu ra ngoài ngồi chờ một chút, chúng tôi cần một khoảng thời gian để rửa vết thương và gấp mảnh chai ra. Có lẽ còn phải may thêm khoảng mười mũi. Rất tiếc, cánh tay đẹp thế này mà phải mang sẹo.

Từ Sâm bước ra khỏi phòng tiểu phẫu. Như vậy là Bảo Lâm không thể lên lớp sáng nay rồi. Chàng vội gọi dây nói đến trường của Bảo Lâm xin phép, rồi lại gọi sang Công ty xây

dựng xin cho mình nghỉ một ngày.

Từ Sâm ngồi ở phòng chờ. Hơn một tiếng đồng hồ sau mới thấy Bảo Lâm bước ra với bác sĩ.

Từ Sâm được dặn dò:

- Mai nhớ đưa cô ấy lại thay băng. Một tuần lễ sau tháo chỉ, còn thuốc thì bốn giờ uống một lần. Nếu tối không bị sốt thì coi như không có gì đáng sợ nữa, còn nếu không thì làm ơn gọi điện thoại cho tôi nhen.

Bác sĩ ghi cho Bảo Lâm số điện thoại với một đồng thuốc uống. Ông ta còn nói thêm:

- Cô cần phải nghỉ ngơi, nhớ không nên để va chạm thêm vào vết thương, cũng không nên đựng nước, băng không vết thương mà sưng vấy lên thì cái sẹo nở to ra đấy. À! Cũng phải đề phòng cả nhiễm trùng nữa đấy.

Từ Sâm trả tiền viện phí xong, hai người bước ra ngoài. Mặt Bảo Lâm vẫn xanh xao, Từ Sâm nghĩ có lẽ Bảo Lâm đau lắm. Chàng nói:

- Tôi xin phép cho Lâm nghỉ hôm nay, thành thử đừng phải bận tâm gì về chuyện dạy dỗ nữa. Bây giờ để tôi đưa Lâm về nhà nhé?

Bảo Lâm nói nhanh:

- Thôi khỏi cần! Tôi không thể về nhà bây giờ, làm thế cha tôi sẽ lo lắng.

Bảo Lâm nhìn quanh rồi nói tiếp:

- Cậu Sâm, cậu biết nơi nào có thể ngồi lâu được không? Tôi

cần tìm một chỗ ngồi đến tan giờ dạy học mới về nhà được.

Từ Sâm nhìn nàng không đáp, vẫy tay gọi một chiếc taxi. Mười phút sau, họ đã có mặt ở một quán ăn Tây có tên là "Lan Tâm". Chọn một góc vắng, họ ngồi xuống. Ánh sáng vừa phải, ghế nệm êm, khung cảnh thoải mái khiến Bảo Lâm thấy dễ chịu. Trên tường là một bức họa lớn, vẽ một thiếu nữ cỡi ngựa. Trên bàn bày một chậu thủy tinh, trên có đóa hoa hồng tươi màu đỏ.

Bảo Lâm ngồi tựa lưng vào ghế, chưa bao giờ Bảo Lâm bước chân vào nơi sang trọng như vậy, có chăng chỉ một lần. Đó là lần cuối cùng chia tay với La Dũng, nhưng chỉ là một quán cà phê nhỏ. Bảo Lâm còn nhớ La Dũng đã nắm chặt đôi tay nàng với những lời thề thiết tha:

- Tối đa là hai năm, Bảo Lâm! Hai năm nữa anh sẽ trở về. Dù có thi đậu hay không thi đậu, anh cũng phải trở về, anh không thể sống xa em. Bảo Lâm, em hiểu không, cứ nghĩ đến cảnh sống mà thiếu em, anh buồn muốn chết.

Còn, còn nhiều nữa, La Dũng đã nói với nàng những lời mật ngọt như vậy.

Thế mà hai năm đã trôi qua. Không phải hai năm, bây giờ đã là bốn năm rồi. La Dũng không quay lại, Dũng cũng không chết mất. Trái lại, La Dũng đã sống một cuộc sống đầy hạnh phúc. Chàng đã cưới vợ. Tất cả những lời thề non hẹn biển trở thành lời nói chơi.

Chuyện trăm năm như một ảo ảnh.

Tình yêu! Tình yêu! Tình yêu là gì?

Bảo Lâm thầm nghĩ phải chăng chỉ là cái mà các nhà văn múa

bút để lường gạt người đọc thôi? Giữa thời đại tên lửa này, cuộc sống thay đổi đến độ chóng mặt thì tìm đâu ra một tình yêu chung thủy?

Chợt nhiên, Bảo Lâm cảm thấy có hai hàng nước mắt lăn xuống má.

Trên bàn, trước mặt có ly cafe đen. Ly cafe đã nguội, mang ra từ bao giờ thế? Bảo Lâm ngẩn ra, rồi nàng lại thấy có người kéo ghế đến ngồi sát bên cạnh nàng, nắm lấy cánh tay không bị thương của nàng. Một giọng nói thanh niên, một giọng nói trẻ và ấm:

- Có đau lắm không? Có cần uống thuốc giảm đau không? Bác sĩ nói là Lâm sẽ thấy nhức nhối lắm, uống thuốc đi chứ?

Bảo Lâm giật mình, nàng như mới tỉnh giấc, quay trở về thực tế sau giấc mộng xa xăm. Bảo Lâm mở to mắt ra. Nàng phát hiện Từ Sâm đã kéo ghế từ vị trí đối diện đến cạnh bên nàng. Anh chàng đang nhìn nàng với đôi mắt to. Đôi mắt có chút lồi cuồn và đang nhìn nàng rất lạ. Lâu lắm rồi, Bảo Lâm cũng đã gặp ánh mắt giống như vậy. Đúng rồi! Ánh mắt của La Dũng. Bảo Lâm giật mình, hoàn toàn trở về thực tế. Bảo Lâm luống cuống, cố rút tay ra khỏi tay Từ Sâm nhưng không được. Nàng nói:

- À, cậu Sâm. Tôi khỏe lắm, không thấy đau đớn gì cả. Cậu yên tâm.

Bảo Lâm lại cố rút tay ra nhưng vẫn không được. Từ Sâm nhìn trừng trừng vào mắt Bảo Lâm, giọng nói của cậu ta có cái gì đó đổi khác:

- Đừng nên thế! Tại sao lúc nào Lâm cũng như muốn trốn

lánh tôi? Tại sao vậy? Giữ khoảng cách để làm gì? Không cho tôi cái điểm phúc được chăm sóc, chịu đựng Lâm à?

Bảo Lâm bối rối. Trời đất! Chuyện gì sắp xảy ra đây? Không, không được. Hôm nay xảy ra bấy nhiêu chuyện đủ rồi. Đầu óc như muốn nổ tung rồi. Không thể suy nghĩ, phân tích gì nữa được. Mọi thứ đang đau. Ta không có quyền nghĩ khác được.

Bảo Lâm lưỡng lự như cứng ra, môi như khô lại. Nàng cố gắng nuốt nước bọt nói nhỏ nhẹ:

- Cậu Sâm, cậu nên tỉnh táo một chút nào! Cậu còn trẻ tuổi! Tôi lúc nào cũng coi cậu như em. Cậu biết đấy, nếu em tôi còn sống, nó cũng bằng cỡ tuổi cậu.

Mặt Từ Sâm đỏ hỏn. Chàng nói nhanh, giọng nói có vẻ xúc động:

- Nhưng tôi đâu phải là em của Lâm đâu? Lâm cao lắm là lớn hơn tôi hai tuổi thôi! Khoảng cách thời gian như vậy đâu lớn lắm. Bảo Lâm, đừng hòng nói với tôi là Lâm hoàn toàn không hiểu vì sao tôi cứ tìm cách xuất hiện trước cửa nhà của Lâm, cũng đừng cho rằng hoàn toàn không hiểu vì sao tôi cứ quan tâm, lo lắng, cứ tìm mãi lý do để gần gũi Lâm. Tôi muốn nói với Lâm rằng...

Bảo Lâm hoảng hốt, cố rút tay và thu người vào ghế:

- Đừng! Đừng... Cậu đừng làm tôi sợ, cậu Sâm. Cậu còn trẻ, có thể cậu chưa hiểu được cậu đang làm gì. Hãy quên đi, cậu Sâm. Đừng nói đến chuyện đó nữa, bằng không một ngày nào đó cậu lớn lên, cậu trưởng thành, cậu sẽ thấy hối hận về những gì cậu vừa nói với tôi.

Từ Sâm mở trừng trừng đôi mắt, rồi tự nhiên nhắm nghiền lại. Hình như cậu ta đang cắn nhẹ môi. Từ Sâm ngã người ra sau một chút. Đã có một khoảng cách nhỏ. Khuôn mặt Từ Sâm không còn đỏ mặt nữa mà tái đi. Lập tức Bảo Lâm hiểu ra. Nàng đã khiến cho Từ Sâm thấy tổn thương. Từ Sâm bị chạm tự ái.

Bảo Lâm bối rối. Đặt tay mình lên tay Từ Sâm, Bảo Lâm nói như giải thích, phân bua:

- Cậu thấy đó cậu Sâm. Cậu không hiểu được tôi đâu.

Ngừng một chút, nàng tiếp:

- Tôi bây giờ già rồi. Tôi không xứng đáng với cậu nữa.

Từ Sâm cắt ngang:

- Thôi đừng nói gì hết!

Khuôn mặt chàng có nét giận hờn của trẻ con. Chàng hất tay Bảo Lâm ra rồi thọc tay vào tóc với cái vẻ nũng nịu của trẻ con, trông rất dễ thương.

Từ Sâm vừa lắc đầu vừa nói:

- Tôi hiểu rồi, Sâm không coi tôi ra gì cả. Sâm cho tôi chỉ là một đứa con nít, chưa trưởng thành, chưa biết suy nghĩ. Sâm khi để tôi. Chưa bao giờ tôi nhận ra điều ấy và thấm thía như lúc này.

Bảo Lâm vội vã nói. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại nói như vậy:

- Không phải vậy đâu, hoàn toàn không phải.

Từ Sâm buông tay xuống, nhìn thẳng Bảo Lâm:

- Không phải sao? Có nghĩa là Lâm không coi tôi là đứa con nít, phải không? Tôi dù sao cũng hai mươi bốn tuổi rồi. Tôi cũng đã đi làm, đã có một vị trí trong xã hội nhất định. Nói tóm lại, tôi đã trưởng thành, đã có nghề nghiệp, có trình độ và nhận thức rõ ràng những gì mình đang làm. Vậy thử còn gì nữa, Lâm hãy cho biết đi! Thế nào mới gọi là trưởng thành chứ?

Từ Sâm nhú mày suy nghĩ. Đôi mắt chàng như van lơn, như cầu khẩn nhìn Bảo Lâm:

- Lâm hãy nói đi! Lúc Lâm nói chuyện tình yêu với La Dũng, bấy giờ hẳn bao nhiêu tuổi?

Bảo Lâm mở to mắt. Nàng cảm thấy ngọt ngào khó thở. Nàng muốn nói với Từ Sâm:

- Cậu Sâm! Cậu biết không, chính vì có chuyện La Dũng mà tôi không muốn làm lỡ, không muốn sa chân một lần nữa. Cậu không hiểu đâu. Cậu không hiểu vì sao tôi lại sợ tuổi trẻ như vậy, và vì sao tôi lại già thế này. Tất cả cũng chỉ vì tình yêu, vì nỗi đau.

Đầu óc Bảo Lâm lúc này lan man bao ý nghĩ. Bất giác nàng nói:

- Cậu Sâm này!

Bảo Lâm tiếp tục rất khẽ:

- Thuốc giảm đau cậu để đâu, cho tôi. Tôi cảm thấy đau quá, đau quá...

Lập tức, ngón đòn khóa lấp được hữu hiệu ngay. Từ Sâm như

gác mọi chuyện qua một bên, vội vã tìm trong đồng thuốc ra viên thuốc Bảo Lâm cần.

Từ Sâm nhìn Bảo Lâm. Viên thuốc được uống ngay với nước lọc. Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Bảo Lâm, Từ Sâm chợt như hồi hận. Lòng chàng buồn rười rượi. Đúng ra không nên, không nên nhắc đến tên La Dũng. Bảo Lâm đang bị đau vết thương ở tay, ta đành lòng nào lại nhắc đến vết thương ở tim nàng. Rõ thật tàn nhẫn!

Bảo Lâm tựa đầu vào ghế nói:

- Bây giờ cậu hãy cho tôi nghỉ một chút nhé. Chuyện kia để hôm khác sẽ bàn đến. Lúc nào tôi khỏe, tôi không còn đau, chúng ta sẽ có dịp bàn lại.

Từ Sâm nói nhanh:

- Lỗi tại tôi cả. Bảo Lâm nói đúng, tôi rõ ràng chưa trưởng thành. Tôi còn ích kỷ ngang ngạnh, chưa biết cách chịu đựng, chăm sóc.

Từ Sâm có vẻ đau khổ về những gì mình làm không đúng lúc đã qua.

Bảo Lâm ngồi đấy, ngồi yên. Trong phút giây, nàng chợt thấy lòng mình thoáng một chút xúc động, nhưng nàng vẫn im lặng.

CHƯƠNG 5

Cuộc đời thường có nhiều dữ kiện đôi khi không giải thích nổi và bất ngờ thường hay dồn dập đến cùng một lúc. Chuyện đó cũng xảy ra với Bảo Lâm.

Bệnh của mẹ đang ở trạng thái "tĩnh" đột ngột biến sang trạng thái "động". Thật ra thì cũng không phải bất ngờ, vì ngay từ đầu, bác sĩ đã từng cho ông Vĩnh Tú, cha Bảo Lâm và nàng biết:

- Nếu quý vị không đưa bà ấy vào viện tâm thần, bệnh sẽ càng lúc càng nặng. Bước đầu chỉ là ảo giác tưởng tượng, nhưng càng lúc sự tưởng tượng đó sẽ mang lại nguy hiểm. Bắt đầu nói nhảm, rồi đến đánh người, đập phá đồ đạc, la hét, cái gì cũng có thể xảy ra, vì vậy quý vị nên tỉnh táo một chút, suy nghĩ sáng suốt một chút. Đưa bà ta vào viện tâm thần trị liệu thì hơn, chứ đừng quá thương yêu bà ta mà nấn ná để ở nhà. Tôi báo trước sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Cha con Bảo Lâm không phải là không tỉnh táo, không biết suy nghĩ, có điều họ không đành lòng để bà Tố Trinh, mẹ Bảo Lâm, vào nhà thương điên. Ở đây có nhiều hình ảnh mà tình cảm gia đình không thể chấp nhận được. Đó là chưa kể lúc mới bệnh, bà Tố Trinh tỏ ra rất hiền lành. Bà chỉ ngồi lẳng lẳng, suy tưởng, nhớ tiếc đến đứa con trai đã mất. Hành vi như vậy nào có gì nguy hiểm đến ai? Rồi sau đó, không hiểu nghe ai nói, bà biết được chuyện mình sẽ bị đưa vô nhà thương điên. Thế là bệnh trở nặng ngay. Bà bệnh không phá

phách mà chỉ là một sự đột quy. Đôi chân yếu dần, đi đâu cũng cần phải có người dìu. Mới hôm trước bác sĩ đến khám, cho biết cơ thể không hề có bệnh gì ngoài vấn đề tâm thần. Chính tâm thần tác động làm bà đột quy. Lúc tỉnh, bà thường van vãn cùng chồng:

- Anh Tú, em đã sống chung với anh hơn hai mươi năm. Anh hãy thề đi! Thề là sẽ không bao giờ đưa em vào nhà thương điên ghen.

Tình cảm, sự trung hậu, và lương tâm con người đã bắt ông Vĩnh Tú thề. Ông hứa, và năn nỉ mọi người đừng nhắc đến chuyện đưa bà vào nhà thương điên nữa.

Công việc nhà bây giờ rất bận rộn. Bảo Lâm tất bật với việc ở trường, việc đi dạy kèm. Người giúp việc chỉ làm những việc nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa. Vì vậy, để tiện việc chăm sóc, thuốc thang cho vợ, ông Vĩnh Tú đã xin về hưu non. Tưởng mọi việc sẽ êm, nhưng rồi bệnh của vợ ông càng lúc càng nặng ra. Không biết bắt đầu từ bao giờ, Bảo Lâm đã trở thành mục tiêu la chửi, đay nghiến của bà. Con người bình thường cũng thế thôi, cũng cần phải có đối tượng nào đó để trút bỏ những uất ức, bức dọc, đè nén. Những bức dọc đó có thể là sự bất mãn trong sự nghiệp, sự cạnh tranh, giành giật, hay là kẻ thù, tình địch hoặc một kẻ gai mắt.

Tại sao bà ghét Bảo Lâm? Có thể phát xuất từ quan niệm trọng nam khinh nữ, cũng có thể vì lúc đầu Bảo Lâm đã đồng ý để Bảo Hòa, em trai nàng, được giải phẫu và vì thế mà đã không sống được?

Mặc dù biết tâm trí mẹ không bình thường, nhưng Bảo Lâm vẫn không làm sao giấu được sự đau khổ khi bị mẹ trút con giận dữ. Rất nhiều lần, nàng đã khóc vì chuyện này. Và cũng

rất nhiều lần, nàng tự hỏi vì sao mẹ lại ghét bỏ nàng đến độ như vậy.

Có lần tuyệt vọng, Bảo Lâm đã hỏi cha:

- Cha ơi! Con có phải là con ruột của mẹ con không? Hay chỉ là một đứa con nuôi? Có lẽ chỉ có Bảo Hòa là con ruột!

Ông Vĩnh Tú đã trừng mắt nhìn Bảo Lâm, và nàng chưa bao giờ thấy cha giận dữ như vậy.

- Tại sao con có thể nói vậy được chứ? Dù sao mẹ con cũng đang bệnh, con phải hiểu và bỏ qua. Không lẽ cả con cũng điên ư? Ai lại để ý đến lời nói của người điên bao giờ!

Câu nói của cha khiến Bảo Lâm bùng tỉnh. Không thể suy nghĩ bậy bạ, Bảo Lâm không còn thắc mắc và chỉ âm thầm chấp nhận sự dày vò day nghiền của mẹ. Nhưng Từ Sâm lại bày tỏ tình yêu, đó là một sự bất ngờ. Vì dù Bảo Lâm quen với Từ Sâm đã lâu, nhưng trong mắt Bảo Lâm, Từ Sâm vẫn là một đứa nhỏ mới lớn, một đứa em trai. Và đã có một khoảng thời gian, hình như Bảo Lâm đã quên bẵng như không biết đến con người đó. Bây giờ đột nhiên Từ Sâm lại đột ngột xuất hiện. Với tình cảm vồn vã gần như ngây thơ, Từ Sâm đã bày tỏ nỗi lòng của mình. Rõ ràng, chuyện này mới rối rắm, đã gây cho Bảo Lâm một tí xáo trộn.

Nhưng mà chuyện đó cũng không làm Bảo Lâm bất ngờ hơn chuyện khác. Đó là sự xuất hiện của La Duy Trâm.

La Duy Trâm là em gái của La Dũng, nhỏ hơn Dũng bốn tuổi. Khi Bảo Lâm gặp La Dũng trong buổi lễ đón sinh viên mới và họ đã yêu nhau. Lúc Bảo Lâm vừa chân ướt, chân ráo bước vào ngưỡng cửa đại học thì La Dũng đã là sinh viên năm thứ

ba. Còn Duy Trâm, một cô nữ sinh trung học mười bảy tuổi. Bấy giờ tuy mới lớn nhưng Duy Trâm đã là trung tâm điểm chú ý của bao nhiêu chàng trai. Duy Trâm rất giống anh. Nàng có sức hấp dẫn lôi cuốn, lại nói năng nhỏ nhẹ. Duy Trâm rất đẹp, một vẻ đẹp lồ lộ toát ra quanh người.

Duy Trâm có một cuộc sống khá sôi nổi. Không hiểu vì Duy Trâm còn ngây thơ quá không mà Bảo Lâm lại thấy Duy Trâm như đùa giỡn với bạn bè khác phái, đặc biệt là hay nhón nhơ như con cá vàng trong chuyện tình cảm. Với ai cô bé cũng tỏ ra mềm mại để chinh phục, vì vậy, cả đám con trai đến bu quanh lấy cô. Còn chuyện học hành của Duy Trâm thì không lấy gì sáng sủa lắm. Với cô, tốt nghiệp được cấp ba đã là may mắn. Biết sức mình, Duy Trâm không vào đại học mà chọn nghề hát. Thế là đi làm ca sĩ, cũng được lên truyền hình, cũng được mấy tay đạo diễn háo sắc lăng xê. Kể ra, giọng hát của cô không có gì đặc biệt, cô được người ta chú ý trước hết là bởi sắc đẹp và cách ăn mặc. Mỗi khi lên sân khấu biểu diễn, Duy Trâm ăn mặc khá hở hênh, theo lối học đòi phô trương thân thể nửa kín, nửa hở như mấy cô đào bên Tây nên bị ban bảo vệ thuần phong mỹ tục cấm hát. Buồn chán ít hôm, Duy Trâm tức giận bỏ nghề, nhảy qua làm diễn viên điện ảnh. Ít lâu sau, Bảo Lâm được tin Duy Trâm đi đóng phim cho một hãng phim lớn ở thủ đô.

Trong khoảng thời gian này, La Dũng tốt nghiệp đại học, cũng đã thi hành xong nghĩa vụ quân sự. Đó cũng là lúc lễ đính hôn đơn giản giữa La Dũng và Bảo Lâm được tổ chức. Ngày vui, Dũng và Lâm nhận được bưu thiếp của Duy Trâm đánh đi từ thủ đô, với những dòng chữ ngắn gọn như sau:

"Mong anh chị suốt đời yêu nhau

Tình yêu vạn tuế

Khi nhận được những lời chúc mừng, cả hai người đều thích thú. Lúc bấy giờ Duy Trâm đang đóng một phim gì đó ở tận thủ đô. Phim sau mấy ngày khai trương không ăn khách lắm, sau đó lại bị cấm chiếu do tính chất lạm dụng phim tình dục của nó. Như vậy cũng có nghĩa là Duy Trâm không có duyên với cả điện ảnh.

Và từ khi La Dũng ra nước ngoài, rồi lấy vợ, mối dây liên hệ giữa Bảo Lâm và gia đình họ La gần như cắt đứt. Gần ba năm nay, có thể nói hầu như Bảo Lâm chẳng có tin tức gì về Duy Trâm. Thỉnh thoảng đọc báo điện ảnh, Bảo Lâm cũng không thấy nói gì tới Duy Trâm, nên hình dáng của Duy Trâm gần như biến mất trong cuộc sống bận rộn của Bảo Lâm. Và lại, do hoàn cảnh đau yếu của mẹ, Bảo Lâm phải luôn đối đầu với bao nhiêu chuyện phức tạp, nên Bảo Lâm quên hẳn mất Trâm. Đùng một cái, Duy Trâm lại xuất hiện.

Hôm ấy là ngày thứ hai kể từ khi Bảo Lâm bị thương. Vết thương còn nhức khiến Bảo Lâm vô cùng mệt mỏi. Đúng ra phải nghỉ thêm một ngày nhưng vì Bảo Lâm sợ cha lo nghĩ nhiều không tốt. Và lại, sắp đến kỳ thi cuối năm, Bảo Lâm phải ôn thi cho học sinh nên Bảo Lâm vẫn đến trường như thường.

Hết tiết thứ tư, Bảo Lâm vừa ôm sách ra khỏi phòng học thì có một học sinh vào thưa:

- Thưa cô, cô có khách.

Bảo Lâm giật mình tưởng chừng là Từ Sâm, vì Từ Sâm đã nói trưa nay sẽ tới đưa nàng đến bệnh viện tái khám và thay thuốc. Nhưng khi Bảo Lâm ra, nàng không khỏi ngỡ ngàng,

người tìm nàng là một cô gái lạ.

Bảo Lâm không nhận ra Duy Trâm ngay vì cô búi tóc cao và tết xoắn xoắn theo từng lọn nhỏ theo kiểu người châu Phi, mắt tô đậm, lông mi giả, phấn trát đầy, bên cạnh đó là chiếc áo đầm đỏ bó sát người, cổ hở chỉ cài ở nút số ba nên để lộ bộ ngực tròn đầy quyến rũ.

Duy Trâm bước tới, cười với Bảo Lâm:

- Ồ! Chị Bảo Lâm, chị quên tôi rồi sao?

Bảo Lâm chăm chú nhìn, rồi sực nhớ ra:

- À! Thật tình nhìn không ra, cô thay đổi nhiều quá, đẹp hơn trước nhiều!

- Chị nói khiến em nở phồng mũi cả lên!

Duy Trâm cười nói. Nàng bước tới định nắm lấy tay Lâm, Bảo Lâm sợ trúng tay đau nên rút tay ra sau. Duy Trâm ngạc nhiên hỏi:

- Chị làm sao thế? Không muốn tôi chạm đến à?

- Không phải.

Bảo Lâm gượng cười, rồi đưa cánh tay bị thương lên cho Duy Trâm nhìn thấy:

- Tay tôi đang bị đau nên sợ Trâm chạm phải thôi.

Duy Trâm vòng tay qua nắm cánh tay không bị đau của Bảo Lâm, vừa bước vừa nói:

- Bảo Lâm, chị vẫn giống như ngày trước, không có gì thay đổi, chỉ hơi gầy một chút. Nhưng gầy là một hiện nay đấy.

Chị hay thật, em làm đủ mọi cách mà nào có gầy đi được đâu.

Bảo Lâm cười nhẹ:

- Tôi thấy Trâm như thế là vừa người rồi, không mập lắm đâu. Nghe nói Trâm đang đóng phim ở thủ đô mà, về đây bao giờ thế?

- Tôi về đây lâu rồi.

Duy Trâm đáp bằng một giọng thật trong, thật đàn bà. Duy Trâm đã lòi cuốn biết bao người đàn ông bằng giọng nói chết người đó. Hai người vừa đi vừa nói chuyện có vẻ thân mật hơn trước.

- Chị Lâm, em hỏi thật chị nhé: Tại sao chuyện của chị với anh Dũng lại tan vỡ thế?

Bảo Lâm chau mày, nàng cũng không muốn ai nhắc đến cái tên đó lúc này:

- Tôi cũng không biết, có lẽ vì Dũng tìm được một người đàn bà khác tâm đầu ý hợp hơn tôi.

Duy Trâm làm ra vẻ bất mãn, than vãn:

- Hừ, làm sao bằng được chị. Cái bà đó chằn lăm, lằng nhằng lăm. Em cũng không hiểu tại sao anh Dũng lại có thể lấy một người như vậy được.

Bảo Lâm hỏi với một chút hồi hộp:

- Làm sao cô biết? Họ đã về đây rồi à?

Duy Trâm đáp:

- Chưa! Nhưng tôi đã trông thấy ảnh, mà anh Dũng có viết

thư hỏi thăm chị nữa đó, chị Lâm ạ. Tôi nghĩ có lẽ anh ấy chưa quên chị, vợ anh Dũng dữ lắm, hai vợ chồng cứ hục hặc nhau mãi. Đầu năm nay, mẹ tôi có sang ở ba tháng, lúc về, người cứ luôn mồm nhắc đến chị thôi. Ồ, chị Lâm, đúng ra thì chị cũng thấy đấy, anh Dũng quá tệ với chị. Nói rõ hơn là gia đình tôi có lỗi với chị, nhưng chị cũng đừng vì chuyện của anh Dũng mà tuyệt giao với gia đình tôi. Chị cũng biết là cả nhà tôi từ cha đến mẹ, ai cũng mến chị. Và lại, biết đâu rồi tình cũ không rủ cũng tới!

Duy Trâm vừa nhún vai vừa nói tiếp:

- Biết đâu anh Dũng lại ly dị vợ, trở về đây, và chúng ta lại trở thành người nhà của nhau, phải không?

Bảo Lâm lại nhìn Duy Trâm. Không lẽ Duy Trâm đến đây chỉ để đóng vai thuyết khách là minh giải cho Dũng? Bảo Lâm cảm thấy nghi ngờ những lời phê bình của Duy Trâm về bà chị dâu. Chán quá, lại lảng nhăng cõ nào? Cùng lắm là như Duy Trâm thôi chứ gì?

- Cô Trâm, xin hỏi thật, cô tìm đến tôi có việc gì?

- À! Chị cũng thấy đấy, sau khi hủy hợp đồng với hãng phim, tôi nằm nhà, ở không hoài cũng chán nên định tìm một việc gì để làm, nên...

Bảo Lâm ngạc nhiên:

- Cô định nhờ tôi tìm việc làm cho cô? Cô định làm cô giáo ư?

Duy Trâm nói:

- Dĩ nhiên là không phải vậy. Với người như tôi, làm sao có thể làm cô giáo được chứ?

Bảo Lâm nhìn Duy Trâm, dù sao cô ta cũng tự đánh giá được mình.

- Thế thì tìm tôi làm gì? Duy Trâm cũng hiểu là môi trường tôi tiếp xúc chỉ là môi trường học thôi.

Họ đã ra đến ngoài cổng. Duy Trâm chợt nói:

- Chúng ta đi ăn cơm trưa nhé? Vừa ăn vừa nói chuyện cũng được.

Bảo Lâm do dự:

- Tôi...

Nàng ngẩng lên, vừa kịp bắt gặp Từ Sâm đang từ bên kia đường bước qua.

- Tôi còn phải đến bệnh viện thay băng.

Bảo Lâm chỉ vào vết thương nói tiếp:

- Tôi bị mảnh thủy tinh cắt đứt khá rộng, nhưng mà Trâm cần tôi điều gì, cứ nói ngay ra đi. Nếu giúp được, tôi chẳng nề hà gì.

Duy Trâm vừa cười vừa nói:

- Thôi được, tôi nói, tôi nghe nói là chị có quen với ông luật sư nổi tiếng là Tạ Thắng phải không?

- À!

Bảo Lâm ngạc nhiên chưa kịp nói thì Duy Trâm tiếp:

- Chị có biết ông ta rất nhiều uy thế không?

Bảo Lâm nói, thoáng có một chút bức dọc trong lòng:

- Thế ư?

Mấy năm nay không có liên hệ gì với nhau, chuyện hôn nhân gãy đổ, Bảo Lâm đã nghĩ là giữa nàng và gia đình họ La đã hoàn toàn ngăn cách. Ai ngờ chỉ một việc Bảo Lâm quen với luật sư Thắng, gia đình của La Dũng cũng biết, và còn định lợi dụng mối quan hệ đó nữa.

Bảo Lâm nói:

- Cái đó tôi không biết. Tôi chỉ có trách nhiệm dạy kèm bài vở cho con gái ông ấy, còn ngoài ra tôi không biết gì về ông cả.

Duy Trâm vừa định nói thêm điều gì thì Từ Sâm đã đứng trước mặt hai người. Từ Sâm tò mò nhìn Duy Trâm. Chàng tưởng đâu bạn đồng nghiệp của Bảo Lâm nên có phần ngại:

- Sao xong chưa? Chúng ta đến bệnh viện nhé?

Bảo Lâm ngạc nhiên nhìn Từ Sâm:

- Sao? Còn xe gắn máy của cậu đâu?

Từ Sâm cười giả lả:

- Tôi nói Bảo Lâm đừng giận nhé?

- Làm sao chứ?

- Xe đã mất, kẻ gian đã lấy mất.

Bảo Lâm không vui:

- Đấy, cậu thấy không? Tôi đã bảo là đừng bao giờ bỏ xe

ngoài đường. Thế còn mấy bản thiết kế thì sao?

- Đương nhiên là mất luôn.

Bảo Lâm thở dài:

- Ồ! Tất cả tại tôi hết.

Từ Sâm nói:

- Thôi bỏ đi, đừng nhắc tới nữa! Nếu không mất cái cũ thì làm gì có cái mới.

Bảo Lâm nói:

- Cậu nói như giàu lắm đấy. Còn mấy bản thiết kế thì sao? Công trình vẽ hết mấy ngày trời.

Từ Sâm cười:

- Vì vậy, tôi phải bỏ cả một buổi sáng nay ngồi vẽ, nhờ vậy mà đột nhiên cảm hứng lại đến. Tất cả mọi vấn đề tồn đọng mà hôm trước không giải quyết được, chợt nhiên tìm ra đáp số cả. Kết quả là tôi có bản thiết kế tuyệt vời. Ông giám đốc trông thấy còn phải ca ngợi. Tôi đã nói rõ rồi mà. Nếu cái cũ không mất thì làm gì có cái mới.

Duy Trâm tăng hắng một tiếng, tròn mắt nhìn Từ Sâm, rồi nói với Bảo Lâm:

- Bảo Lâm, sao chị không giới thiệu gì hết vậy? Đây là...

Bảo Lâm như nhớ ra, nhìn Duy Trâm rồi nhìn Từ Sâm.

- À! Tôi xin giới thiệu với Sâm đây là cô Duy Trâm. Còn Duy Trâm, đây là Từ Sâm.

- Chào anh.

Duy Trâm đưa tay ra cho Từ Sâm bắt lấy. Từ Sâm quay lại. Bây giờ chàng mới nhìn rõ Duy Trâm. Một khuôn mặt đẹp, một thân hình bốc lửa. Từ Sâm chợt thấy lúng túng, mặt nóng ran.

- À! Chị Trâm. Chị cũng là giáo viên ở đây à?

Duy Trâm lấy tay che miệng, mắt cô ta chớp chớp với Từ Sâm:

- Anh trông tôi giống cô giáo lắm ư?

Từ Sâm càng bối rối:

- À! Vậy ra không phải, cô là...

- Tôi là em chồng của chị Bảo Lâm!

Duy Trâm nói, giọng êm như ru. Từ Sâm kinh ngạc:

- Chị nói sao?

Duy Trâm lặp lại với một nụ cười, một nụ cười khiêu khích và đầy sức quyến rũ:

- Tôi nói tôi là em chồng của chị Bảo Lâm. Không tin anh hỏi chị Lâm xem.

Từ Sâm quay lại nhìn Bảo Lâm khiến nàng phải nói:

- Đừng có nói chơi như vậy. Cô ấy là em gái của La Dũng đấy.

Từ Sâm gục gặt đầu.

- À!

Chàng quay lại nhìn Duy Trâm, thì ra Bảo Lâm vẫn còn qua lại với nhà họ La, hèn gì Bảo Lâm chẳng từ chối sự kết thân với chàng. Có lẽ Bảo Lâm vẫn còn yêu La Dũng. Bảo Lâm vẫn còn mong một ngày nào đó La Dũng sẽ trở về, dù hiện nay người ta đã có vợ. Từ Sâm chăm chú nhìn Duy Trâm, suy luận và đoán định xem La Dũng hấp dẫn cỡ nào!

Duy Trâm nói:

- Ồ! Không lẽ chúng ta lại đứng dưới nắng thế này nói chuyện ư? Anh... Anh gì quên rồi?

Từ Sâm cười tươi:

- Sâm, Từ Sâm.

Duy Trâm nói, giọng thật quyến rũ:

- À... Anh Sâm. Cái tên anh khá đẹp, giống như con người anh. Anh đẹp trai theo kiểu đàn ông, lịch sự, phóng khoáng.

Từ Sâm thấy như bay bổng. Đột nhiên có người con gái đẹp, rất đẹp, đến và khen ngợi sự đẹp trai của mình. Có nên tin đó là sự thật không?

Duy Trâm tiếp:

- Tôi biết là quý vị còn phải đến bệnh viện, nhưng mà chúng ta ăn cơm trưa xong đến bệnh viện cũng đâu có muộn gì. Đi nhé? Tôi mời đấy. Dù gì tôi cũng đói rồi!

Không thể để con gái mời con trai dùng cơm được! Thế là Từ Sâm nói nhanh:

- Tôi mời, để tôi mời chứ!

Duy Trâm nhìn Từ Sâm với cái nhìn thật bén:

- Anh mời à? Được rồi, tôi không dám giành với anh đâu. Dù gì anh cũng là đàn ông. Thế này nhé, bên kia đường có một quán cơm Tây, không khí ấm cúng mà thức ăn cũng ngon. Chúng ta sang đấy đi, bảo đảm là quý vị sẽ hài lòng.

Thế là cả ba kéo nhau vào quán.

Đúng như điều Duy Trâm nói, ở đây không khí rõ ấm cúng. Cách bày trí lịch sự. Bảo Lâm ngạc nhiên. Nàng dạy học ở đây đã mấy năm mà chẳng hề biết có một quán ăn lịch sự thế này, trong khi Duy Trâm lại rất rành rẽ.

Bồi bàn đã mang thức ăn ra. Từ Sâm để Duy Trâm chọn thức ăn trước. Cô ta gọi món cơm cà ri, một cà phê. Bảo Lâm hiểu Duy Trâm cố tình muốn chọn món rẻ tiền nhất nên bắt chước chọn theo. Từ Sâm hỏi:

- Mấy người định tiết kiệm cho tôi à? Sao không gọi bít-tết? Ở đây họ quảng cáo món bít-tết kỹ lắm cơ mà.

Duy Trâm nói với Từ Sâm:

- Ngoài anh ra ai dám gọi cái món béo bở đó? Anh có vẻ khỏe, chẳng chạc. Tôi rất thích những người có nước da đồng như anh. Tôi ghét những anh con trai có nước da trắng mét, hoặc những anh chàng nói chuyện như gà mái eo ẻo, la lả, anh hiểu chứ, anh Sâm?

Bảo Lâm lạ lùng nhìn Duy Trâm. Cô nàng có vẻ thật tự nhiên. Nàng quay sang Từ Sâm xem thử phản ứng của anh chàng thế nào. Từ Sâm cười một cách khoái chí, khuôn mặt trẻ thơ

của anh như đực ra. Anh sướng rơn, lúng ta lúng túng.

Bảo Lâm chợt thấy buồn cười. Nàng ngồi ngả lưng ra sau ghế, lấy chiếc bật lửa trên bàn bốc lên rồi thả xuống. Bảo Lâm thầm nghĩ màn kịch mèo vờn chuột đang bắt đầu đây! Bảo Lâm hiểu Duy Trâm. Duy Trâm không ác ý, Duy Trâm chỉ hành động theo bản năng. Nàng thích đùa giỡn với đàn ông con trai. Cái đó chỉ để thỏa mãn cái bản tính thích chinh phục, nhất là... Có thể Từ Sâm thì ngo ngác như nai tơ, còn cô nàng lại quá từng trải, không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây.

Duy Trâm đã lầm tưởng Từ Sâm là người yêu của Bảo Lâm. Và lại, cái thói quen cướp đoạt người yêu của bạn với cô là một việc làm thích thú. Duy Trâm đang giương bẫy ra, chờ con mồi bị sập.

Từ Sâm chọn món bít-tết và một ly rượu vang. Theo yêu cầu của Từ Sâm, Duy Trâm cũng đóng góp gọi thêm một ly "cho vui". Còn Bảo Lâm? Nàng chỉ cười nói:

- Anh đã biết là tôi không biết uống rượu, và lại rượu cũng không tốt lắm đối với vết thương của tôi. Máu lại có thể chảy ra do tim đập quá mạnh.

Từ Sâm đồng ý:

- Đúng như vậy.

Rượu mang ra, Duy Trâm nâng ly lên cùng với Từ Sâm. Có rượu, họ nói chuyện thật cởi mở. Khi Duy Trâm biết được Từ Sâm là con trai duy nhất của tì phú Ngô Trọng Nhân thì mắt nàng như sáng hơn, long lanh hơn. Nàng cố nhìn Từ Sâm say đắm hơn:

- Tôi biết ngay mà. Vừa trông thấy anh là tôi biết ngay anh

không phải là loại tầm thường. Từ cách ăn nói, cử chỉ, đến phong độ, tôi biết anh phải loại thượng lưu nhất xứ.

Câu chuyện đang vui. Hết ly này, lại tiếp vài ly khác. Từ Sâm như say khướt. Chỉ có mấy ly rượu mà chàng thấy trời đất như lặn quay. Nụ cười của Duy Trâm đẹp, đẹp mê hồn. Bảo Lâm ngồi đấy cũng nhận ra sức lôi cuốn của Duy Trâm. Mỗi cử chỉ của Trâm đều ngập đầy nữ tính. Trâm giống như một bó hoa viên mãn, một bó đuốc rực rỡ.

Bảo Lâm yên lặng ăn phần cơm của mình. Nàng thầm nghĩ, gã con trai hôm qua gây phiền hà tình cảm cho nàng, hôm nay có lẽ không còn là vấn đề Bảo Lâm phải bận tâm nữa. Nhưng không hiểu vì sao, cách được giải thoát phiền phức kia lại không làm Bảo Lâm vui. Trái lại, nó làm Bảo Lâm có cái cảm giác bức rút khó chịu. Không phải nàng ghen, nhưng đàn bà ai lại không ích kỷ, dù biết nàng không thể yêu Từ Sâm được. Và Bảo Lâm cảm thấy vết thương ở tay như đau hơn. Nàng chỉ mong cho bữa ăn chóng qua để nàng sớm vào bệnh viện nhờ bác sĩ thay băng.

CHƯƠNG 6

Suốt phần còn lại của ngày hôm ấy, Từ Sâm và Duy Trâm như dính liền nhau. Sau bữa cơm, họ đến bệnh viện để thay thuốc, thay băng cho Bảo Lâm. Vết thương diễn biến phức tạp. Nó có khuynh hướng nhiễm trùng nên bác sĩ phải chích thêm cho Bảo Lâm một mũi thuốc trụ sinh. Rời khỏi bệnh viện, Bảo Lâm phải trở ngay về trường cho các tiết học buổi chiều. Buổi tối, nàng còn phải đến nhà luật sư Thắng để ôn bài cho Trúc Vỹ, vì Bảo Lâm chưa thuyết phục được luật sư, nghĩa là Bảo Lâm vẫn tiếp tục dạy cho Trúc Vỹ học. Nhiều lúc Bảo Lâm thấy ngạc nhiên vì sự mâu thuẫn của luật sư Thắng, một luật sư nổi tiếng của thành phố, một con người Âu hóa của thế kỷ hai mươi tỏ ra rất phóng khoáng trong mọi việc, lại rất cố chấp và cứng cỏi trong vấn đề giáo dục con cái.

Trên đường từ bệnh viện trở lại trước cổng trường của Bảo Lâm, Duy Trâm mới nhớ đến mục đích đi tìm Bảo Lâm của mình. Nàng kéo Bảo Lâm qua một bên.

- Chị có biết là luật sư Thắng có liên hệ chặt chẽ với hãng hàng không nào không?

Bảo Lâm chau mày:

- Thế à? Tôi không hề biết điều đó.

Duy Trâm nói:

- Ông ấy là một trong những người lãnh đạo. Hãng hàng

không nào cũng vậy, cũng cần có một luật sư làm cố vấn về pháp lý. Ông Thắng không những là cố vấn mà ông ta còn phụ trách toàn bộ vấn đề có liên hệ đến pháp luật và chuyển ký hợp đồng mua bán máy bay của công ty này.

Bảo Lâm kinh ngạc:

- Cô có vẻ hiểu biết khá thành thạo về ông Thắng?
- Người ta cho tôi biết như vậy!
- Nhưng có chính xác không?
- Bảo đảm chính xác. Bạn tôi là Kiệt Thụ cho tôi biết cơ mà! Thụ là nhân viên của hãng hàng không đó, anh ấy rất thân với Lynh. Lynh cho biết hết mọi việc.
- Lynh là ai?
- Chị dạy học ở nhà luật sư Thắng mà không biết Lynh là ai sao?
- Thật sự tôi không biết.
- Lynh là người phụ trách, đại diện của hãng hàng không ở nước ngoài. Cô ta cũng là...

Duy Trâm hạ thấp giọng nói:

- Người tình của luật sư Thắng. Không lẽ chị không gặp bà ấy ở nhà ông ta lần nào?

Bảo Lâm ngập ngừng:

- Vậy à? Ngay chính ông luật sư Thắng tôi thỉnh thoảng mới gặp. Còn Lynh, bà ấy là người nước ngoài ư?

Duy Trâm đáp:

- Vâng! Một người đàn bà lai dòng máu Anh, có thân hình rất khêu gợi, khoảng trên ba mươi tuổi, rất đẹp.

Bảo Lâm gật đầu như hiểu ra:

- Thôi được rồi. Biết ông Thắng là một trong những nhà lãnh đạo của công ty hàng không rồi cô định làm gì đây?

Duy Trâm vừa nhún vai vừa nói:

- Bây giờ thì tôi không muốn làm cái gì to tát nữa. Tôi muốn làm chiêu đãi viên hàng không bình thường thôi.

- Nghĩa là Trâm muốn tôi phải giới thiệu với ông ta?

Bảo Lâm thấy rắc rối:

- Nhưng nghe nói, muốn làm chiêu đãi viên hàng không phải qua cuộc thi tuyển khó khăn lắm cơ mà?

- Chị đúng là nhà quê chánh cống! Thi tuyển chỉ là đòn hỏa mù. Nếu không quen biết lớn, còn lâu mới vào làm được, dù chị là người đầy tài năng.

Bảo Lâm thở dài nói:

- Cô Trâm. Tôi nghĩ là tôi bất lực, tôi chỉ đóng vai trò cô giáo dạy kèm cho con gái ông ta. Đối với luật sư Thắng, tôi ít có cơ hội để tiếp xúc thẳng với ông ấy, mà nếu có thì chỉ đề cập đến chuyện dạy dỗ, chuyện học hành của con gái ông ta. Tôi thấy, nếu cô quen Linh, sao không nhờ bà ấy giới thiệu?

- Nhưng tôi đâu có quen Linh đâu?

- Thì cái ông chiêu đãi viên hàng không đó. Ông ấy giới thiệu

qua cũng được.

Duy Trâm nhìn Bảo Lâm thật lâu như nhìn một con búp bê trong tủ kính:

- Tôi thấy chị có vẻ khờ khạo làm sao. Sức mấy mà Kiệt Thụ chịu giới thiệu tôi với Linh. Linh ghê lắm, có giới thiệu đi nữa bà ấy cũng không dùng tôi đâu, vì đàn bà đẹp bao giờ cũng ganh với đàn bà đẹp. Chị hiểu chứ?

Duy Trâm chần chừ một chút rồi tiếp:

- Thôi thì thế này nhé, tôi cũng không muốn làm chị khó xử. Chị chỉ cần cố gắng thu xếp cho tôi một dịp để gặp luật sư Thắng, còn công việc kế tiếp để một mình tôi lo liệu.

Tiếng chuông vào học reo vang. Từ Sâm đứng gần đấy đã có vẻ bức dọc. Anh chàng bước nhanh tới:

- Hai người nói gì lâu thế?

Bảo Lâm nhìn Duy Trâm:

- Chuyện đó để tôi nghĩ lại xem. Bây giờ đã đến giờ vào lớp rồi, tôi phải vào đây.

- Vậy tôi sẽ chờ điện thoại của chị nhé? Hẳn chị còn nhớ số dây nói ở nhà tôi mà.

Bảo Lâm gật đầu, rồi quay vào trường. Trên đường đi vào, Bảo Lâm còn nghe Từ Sâm với Duy Trâm nói chuyện với nhau. Lâm hỏi:

- Mấy người có chuyện gì giấu giếm mà nói sau lưng tôi vậy?

Duy Trâm nói giọng êm ru:

- Chúng tôi ư? Thì nói chuyện về ông anh tôi. Cái đó làm sao nói trước mặt chị được? Trong trường hợp này, mong chị hết sức thông cảm!

Bảo Lâm bực dọc lắc đầu bước nhanh vào lớp.

Tối hôm ấy, Bảo Lâm lại chuẩn bị đến nhà luật sư Thắng. Khoảng cách đến ngày thi vào đại học chỉ còn hơn tháng. Càng gần ngày thi, Bảo Lâm càng thấy không yên tâm, vì nàng hiểu rằng xác suất thi đậu của Trúc Vỹ chỉ khoảng mười phần trăm thôi. Ngành thi của Trúc Vỹ là Đại học Văn Khoa mà đối với văn chương, thi phú... cái gì Trúc Vỹ cũng không biết thì sao đậu cho được. Có lần Bảo Lâm đã hỏi luật sư Thắng:

- Nếu lần này Trúc Vỹ lại thi rớt thì ông tính sao?

Luật sư Thắng nhìn Bảo Lâm, chậm rãi, giọng hơi buồn:

- Cháu Trúc Vỹ học sớm một năm, vì vậy, năm nay nếu rớt thì năm tới. Thi hoài, bao giờ đậu thì thôi!

Bảo Lâm không còn cách nào hơn, cứ để Trúc Vỹ thi rớt, ta sẽ có dịp kiếm tiền dài dài, nhưng ở đây phải tạo ra một phép thắng lợi tinh thần mới.

Mọi khi, Bảo Lâm dạy kèm cho Trúc Vỹ là ở trong phòng riêng của cô nàng. Nhưng hôm nay vừa bước vào vườn hoa là Bảo Lâm đã thấy Trúc Vỹ có mặt ở đấy. Trúc Vỹ đang cúi cúi bên một cây kiểng. Bên cạnh vẫn là anh chàng Tú Mẫn quen thuộc. Hình như họ đang nghiên cứu cây cỏ. Dưới ánh trăng, ánh đèn, nước da đen rắn chắc của Tú Mẫn và làn da trắng mịn màng của Trúc Vỹ như một sự đối lập, có điều cả hai đều đẹp.

Vừa nhìn thấy Bảo Lâm, Trúc Vỹ vội đứng lên với nụ cười:

- Cô giáo, cô đến đây xem nè.

Chuyện gì mà họ có vẻ thích thú như vậy? Bảo Lâm bước tới. Dưới ánh trăng, một loài cây dạng lá kim, dáng dấp giống loại phượng hoàng nhưng thân cây nhỏ hơn nhiều. Giữa đám lá xanh um, Bảo Lâm thấy có một đóa hoa màu đỏ tươi. Bảo Lâm ngạc nhiên, nàng nghĩ là chỉ có loài phượng hoàng ở phương nam mới nở hoa thôi. Chăm chú nhìn thì cánh hoa kia thuộc loại cánh đơn, nhụy hoa mang trên râu, thò ra ngoài. Chung quanh cánh hoa màu đỏ viền mép màu vàng. Mỗi lần gió thổi đến, cánh hoa đung đưa, trông rất đẹp.

Bảo Lâm không ngăn được, buột miệng:

- Xưa tới giờ, tôi không ngờ hoa phượng hoàng lại có thể đẹp như vậy.

Trúc Vỹ cười nói:

- Dạ, đây không phải là hoa phượng hoàng. Phượng hoàng nó cao to lắm, còn đây là cây "Bướm hồng". Không tin cô ngẩng kỹ xem có phải nó giống một cánh bướm đang bay chập chờn không? Có cả cánh nè, thân nè và cả râu nữa!

Qua lời giải thích của Trúc Vỹ, Bảo Lâm nhìn kỹ, rõ ràng cánh hoa rất giống bướm. Một con bướm màu đỏ đang vươn cánh định bay lên. Rõ thiên nhiên là một điều kỳ dị.

Trúc Vỹ tiếp tục giải thích:

- Cây này em mới trồng năm ngoái thôi mà năm nay đã trở hoa, thích thật!

Rồi Trúc Vỹ chỉ một cây khác có lá dài, có hoa màu hồng nói:

- Đây là loại lan hẹ. Đầu hè năm nay, tất cả loài hoa nở rộ, ngay cả loài mẫu đơn lá kim, loài hoa hạt châu, hoa cần đỏ, cỏ bá nhật, hoa phù dung. Loại nào cũng nở hết. Cô giáo, cô giáo có biết loài huệ trên không? Để em đem một chậu cho cô xem nhé!

Trúc Vỹ vội kéo tay Bảo Lâm đi về phía kệ để đầy các chậu hoa. Cô nàng lấy một chậu đưa cho Bảo Lâm. Đây là chậu có hoa màu tím nhạt, những cánh hoa hình đĩa tua về phía trước trông rất dễ thương. Trúc Vỹ bỏ chậu hoa đó xuống rồi bưng một chậu khác lên, tiếp tục giới thiệu:

- Đây là lan đuôi trĩ, đây là thủy tiên, đây là nở ngày, đây là...Ồ! Chắc chắn là cô phải yêu chậu hoa này thôi.

Trúc Vỹ nâng một chậu hoa khác lên. Toàn bộ lá dài màu đỏ thẫm, cái màu đỏ thật ngọt ngào.

- Đây không phải là hoa mà toàn là lá, nhưng đẹp quá phải không cô? Cái tên nó cũng tuyệt đẹp, người ta gọi nó là "Nhạn lai hồng". Cánh nhạn bay đến đỏ trời. Em không biết tại sao người ta lại đặt cho nó cái tên đó. Có lẽ mỗi năm khi có chim nhạn bay về thì nó đổi sang màu hồng chẳng?

Bảo Lâm kinh ngạc nhìn Trúc Vỹ. Nàng không ngờ Trúc Vỹ lại có kiến thức về thực vật phong phú như vậy. Bảo Lâm quay sang Tú Mẫn hỏi:

- Có phải những cái này là do anh dạy cho Vỹ không?

Tú Mẫn vừa cười vừa nói:

- Không phải, mà ngược lại. Cô ấy dạy tôi nhiều thứ, có điều tôi không có khiếu về ngành nghề này nên cứ quên mãi, ví dụ

như loài hoa sâu rộm màu đỏ kia...

Trúc Vỹ kêu lên:

- Trời ơi! Đó là loài thiếc kiến thảo cơ mà, nói sâu rộm nghe dễ sợ!

Tú Mẫn cười chữa thẹn:

- Thiếc kiến thảo à? Tôi cứ quên mãi!

Ánh mắt của anh chàng long lanh. Bảo Lâm ngược lên, Tú Mẫn có cái vẻ đẹp lai lai làm sao ấy.

- Ai dạy cho em những kiến thức này, Trúc Vỹ?

Trúc Vỹ ngậy thơ trả lời:

- Không ai dạy em cả.

Bảo Lâm nghĩ đến khả năng tiếp thu bài vở của Trúc Vỹ, bèn hỏi:

- Không làm gì có chuyện đó! Chắc chắn phải có người dạy cho em biết tên các loài hoa đó chứ?

Tú Mẫn chen vào:

- Chuyện đó hở? Vỹ học của ông làm vườn đấy. Cô nhìn xem kìa, cả khu vườn này là một tay Vỹ trồng đấy, cô ấy bắt đầu trồng hoa từ năm mười hai, mười ba tuổi. Mỗi lần ông thợ làm vườn đến là Vỹ vây lấy hỏi đủ thứ, hỏi cả tiếng đồng hồ luôn. Vỹ yêu trồng hoa như mẹ yêu con. Hoa nào nên trồng trong tháng nào, lúc bao lớn thì bón phân, tháng nào ra hoa, ra hạt, Vỹ đều có thể nói vanh vách. Cô ta chỉ cần nhìn lá là phân biệt được loài...

Bảo Lâm kinh ngạc nhìn Trúc Vỹ:

- Thế ư? Có nghĩa là Vỹ có thể phân biệt và gọi tên hết tất cả các hoa trong vườn cây?

Trúc Vỹ cười hãnh diện:

- Vâng.

Bảo Lâm chau mày:

- Làm sao em nhớ được?

Trúc Vỹ nhẹ nhàng:

- Sao không nhớ? Mỗi loài hoa đều có cái dễ thương của nó cơ mà. Hơn nữa, ngó vậy chứ chúng có những điều khác nhau đấy.

Bảo Lâm chỉ một chậu hoa cúc nhỏ màu vàng, nói:

- Hoa cúc này tháng nào gieo hạt tốt nhất?

Trúc Vỹ giải thích:

- Đây không phải là hoa cúc. Nó có cái tên nghe đẹp lắm, đó là "Kim trần hoa". Gieo hạt vào mùa xuân hay mùa thu cũng được. Loại hoa này đúng ra nảy mầm vào mùa xuân và tàn vào mùa hạ, nhưng nếu ta biết, cứ cánh hoa nào vừa tàn là ta cắt ngay thì có thể có hoa nở tận cuối hạ luôn.

Bảo Lâm ngạc nhiên nhìn Trúc Vỹ. Nàng bắt đầu suy nghĩ.

Tú Mẫn nhìn Bảo Lâm rồi nhìn Trúc Vỹ. Anh chàng biết đã đến giờ học của Trúc Vỹ rồi nên nói:

- Trúc Vỹ, cô giáo đã tới, lo chuẩn bị bài vở đi. Trong kỳ thi

tuyên đại học sắp tới, không ai hỏi han gì đến hoa kim trản của cô đâu. Cố gắng thi đậu đi cô bé, rồi ta còn nhiều dịp bàn luận về hoa mà.

Trúc Vỹ thở dài. Cô bé có vẻ thích thở dài, chậm chạp đặt chậu hoa vào vị trí cũ, rồi quay lại Bảo Lâm:

- Chúng ta lên lầu học chứ cô?

Bảo Lâm như bừng tỉnh, hỏi nhanh Trúc Vỹ:

- Hôm nay cha em có ở nhà không?

- Dạ có.

- Ở đâu?

- Dạ, trong thư phòng của người đấy.

Bảo Lâm vội nói:

- Tốt! Vậy em lên lầu trước chờ. Tôi có chuyện cần nói với cha em, sau đấy tôi sẽ lên dạy sau.

Trúc Vỹ ngoan ngoãn đi vào nhà.

Bảo Lâm cúi xuống, một tay ôm lấy chậu Hoa kim trản, tay kia ôm chậu Nhận lai hồng. Nàng bước vào phòng khách. Vú Ngô và nội của Trúc Vỹ đều ở cả trên lầu. Phòng khách vắng lặng, Bảo Lâm đi thẳng đến thư phòng của luật sư Thắng. Nàng không gõ cửa mà đẩy mạnh bước vào. Ông luật sư như đang gọi dây nói cho ai. Ông có vẻ kinh ngạc khi thấy Bảo Lâm ôm mấy chậu kiểng bước vào. Ông không hiểu Bảo Lâm định làm gì, chỉ thấy nàng đặt chậu hoa lên bàn như chờ đợi.

Tạ Thắng gác máy nói, bước tới hỏi:

- Cô làm gì đấy?

Bảo Lâm chỉ vào chậu kim trần hoa hỏi:

- Ông biết đây là loại hoa gì không?

Ông Thắng không do dự nói:

- Hoa cúc.

- Còn cái này?

- Hồng diệp!

Ông Thắng đáp, vẫn không rời mắt Bảo Lâm.

- Rồi sao? Cô định làm gì thế?

- Đây không phải là hoa cúc mà là kim trần hoa. Còn đây cũng không phải là hoa hồng diệp mà là nhạn lai hồng.

Bảo Lâm nói nhanh làm ông Thắng phải nâng cặp mắt kính lên nhìn một cách lạ lùng:

- Nhưng mà nó là gì cũng được, cũng chỉ là hoa thôi, cái đó liên hệ gì đến tôi chứ? Không cần biết tên ta vẫn có thể thưởng thức nó được cơ mà?

- Ông và cả tôi, chúng ta đều không biết tên những loài hoa này, ngay cả Tú Mẫn, bà Trúc Vũ và vú Ngô cũng thế. Trong nhà này, không ai biết hoa cỏ gì cả ngoại trừ một người, đó là Trúc Vỹ.

- Ồ!

Ông Tạ Thắng chau mày nhìn Bảo Lâm.

- Trúc Vỹ không những biết được tên của hai loại hoa này, mà còn biết rõ tên các loài hoa khác, lúc nào gieo trồng, bao giờ bón phân, bao giờ ra hoa kết hạt. Vỹ biết rất rành những kiến thức chuyên môn làm vườn. Và ông, ông cũng không hề cho tôi biết là... cả khu vườn của ông là do một tay của Vỹ vun trồng nên.

Ông luật sư thắc mắc:

- Chuyện đó có quan trọng gì đâu? Vỹ nó thích trồng hoa, nuôi thú ngay từ nhỏ. Tôi nghĩ đó là bản năng của phụ nữ thôi.

Bảo Lâm lắc đầu nói:

- Không phải bất cứ một cô gái nào cũng thích việc làm đó. Điều mà tôi muốn nói với ông ở đây là Trúc Vỹ không thuộc lấy một chữ quốc văn, lịch sử, nhưng cô ấy lại phân biệt một cách rõ ràng sự khác biệt của từng cây, từng loại hoa. Cô ấy như vậy mà ông là cha, ông không hiểu gì về con cả. Ông lại cứ bắt Vỹ phải thi vào văn khoa là thế nào?

Ông Tạ Thắng nhìn Bảo Lâm, ông có vẻ hiểu đôi chút điều Bảo Lâm muốn nói:

- Khá lắm, cô đã tìm ra sở trường của Trúc Vỹ. Đúng ra nó nên thi vào ngành sinh hóa để học môn thực vật học. Không biết bây giờ có kịp đổi không?

Bảo Lâm nói ngay:

- Ông sai rồi! Dù cho Vỹ có thi ngành nào thì các môn thi như văn, ngoại ngữ, toán... cô ấy sẽ không làm được hết, vì vậy, không thi tốt hơn. Riêng về khoảng kiến thức về cây cỏ, có cái cô ấy rành hơn cả một sinh viên nông lâm. Nếu ông không

tin, ngày mai tôi sẽ mượn một sinh viên nông lâm đến ngay để ông thấy.

- Ý cô muốn nói là...

- Tôi biết ông hoàn toàn hiểu ý tôi. Tôi đã từng nói với ông nhiều lần là Trúc Vỹ không cần phải vào đại học. Chưa hẳn mọi kiến thức mà chúng ta cần có đều phải vào đại học hết. Ông thử đoán xem những hiểu biết của Vỹ về cây cỏ kia là ở đâu Vỹ có? Chỉ từ một ông thợ làm vườn, và tôi dám đoán chắc với ông là mấy ông thợ làm vườn kia cũng chưa hề đặt chân vào đại học. Thế mà họ cũng có một lĩnh vực chuyên môn đấy chứ.

Tạ Thắng trừng mắt nhìn Bảo Lâm:

- Tại sao cô cứ tìm mọi cách để tôi bỏ ý định bắt con Vỹ thi vào đại học vậy?

Bảo Lâm nhìn ông luật sư với ánh mắt thành khẩn và nói:

- Bởi vì tôi thích cô bé ấy. Tôi không muốn thấy cảnh Vỹ cứ thất bại trong thi cử, ông luật sư ạ. Cuộc đời của ông là một chuỗi thành công, ông chưa hề nếm qua nỗi đau của thất bại. Ông có biết là nó chua chát lắm, thất vọng lắm. Ông muốn Vỹ phải thi vào đại học chẳng qua để thỏa mãn cái cảm giác hư vinh của ông mà thôi.

Luật sư Thắng liếc nhanh Bảo Lâm:

- Cô đã từng thất bại? Thất bại bao giờ mà biết được cái vị đắng của nó? Diễn tả nó rành rọt như vậy?

Bảo Lâm ngẩng lên, đôi mắt tối hằm:

- Tôi ư? Tôi đã từng thất bại.

- Bao giờ?

Bảo Lâm nói:

- Tôi đã kể với ông rồi mà! Tôi đã từng có một vị hôn phu. Ông ấy bây giờ đã có người yêu khác.

Luật sư Thắng giật mình nhìn Bảo Lâm:

- Cái đó gọi thất tình chứ đâu phải là thất bại, mà hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau. Thất bại là do ta, ta không làm hết sức mình, không lường trước những khó khăn. Còn thất tình thuộc tiếng nói của con tim, dù ta muốn, đôi khi ta cũng không ngăn cản được.

Bảo Lâm nói, mắt như phủ màn sương mỏng:

- Không chỉ là thất tình mà là thất bại. Cái đó đã khiến tôi mất cả tự tin. Tôi có cảm tưởng mình trở nên thật già. Tôi không còn dám tin vào tình yêu, dám yêu đương, cũng như dám nghĩ là có người yêu tôi nữa!

Bảo Lâm thở dài rồi tiếp:

- Tôi cảm thấy mình xấu đi, già đi, và mất đi cái thơ ngây ngày nào. Đôi lúc tôi như con chim lỡ một lần suýt chết, đâu đâu tôi cũng chỉ thấy tên, gương.

- Cô lầm rồi!

Ông Thắng nói, bất giác bước tới cạnh Bảo Lâm:

- Cô sai rồi. Đối với tôi, cô giống như một đoá hoa, một đoá hoa vàng. Cô có vẻ yếu đuối của hoa cúc, đáng cao quý như hoa lan, thâm trầm và mỏng manh như hoa quỳnh. Ngay từ

đầu, Bảo Lâm đã thu hút tôi làm tôi ngần ngại...

Luật sư Thắng không nói hết lời vì chợt nhiên, như có một sức mạnh nào đó lôi cuốn làm ông không thể kiềm chế được lòng mình. Ánh mắt buồn buồn kia, chiếc miệng nhỏ nhắn kia... Và ông đột nhiên vòng tay qua vai kéo lấy Bảo Lâm vào lòng mình, đặt môi lên môi Bảo Lâm.

Thời gian như ngừng đọng. Trời đất quay tròn. Trong vòng tay người đàn ông, cái hôn nóng bỏng, sự tiếp xúc của da thịt, bản năng phản kháng kêu gào... Tất cả làm cho tâm trí Bảo Lâm như bấn loạn. Lâu, đúng, lâu lắm rồi, từ khi La Dũng là của người khác, Bảo Lâm mới hụt hẫng trong cái cảm giác ngây dại như thế này. Nàng thấy tâm trí mình trôi bồng bênh, bồng bênh như thời mới lớn khi đón nhận nụ hôn đầu.

Chợt ý thức chống đối của nàng vụt dậy. Thế này là không đúng, không đúng... Nhưng không hiểu sao, Bảo Lâm không vùng vẫy để thoát ra khỏi vòng tay của Tạ Thắng. Hình như mọi phản ứng của nàng đều bị tê liệt hẳn.

Khi Tạ Thắng ngẩng lên, ông vẫn không buông Bảo Lâm ra. Ông thấy hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má Bảo Lâm.

Nhưng rồi Bảo Lâm cũng tỉnh hẳn. Sao ta lại làm như vậy? Sao ta dễ dàng chấp nhận như vậy? Không khéo ông ta coi thường ta, xem ta như bao cô gái khác. Đây là Tạ Thắng, một luật sư tên tuổi lẫy lừng. Một con người biết bao nhiêu người đàn bà sẵn sàng dâng hiến. Đàn bà đối với ông ta như một món đồ chơi. Không! Không thể được! Ông ấy không hề yêu ta, ông ấy có cả tình nhân Lynh và nhiều người đàn bà khác nữa. Tạ Thắng hôn ta, một sự thương hại, lợi dụng, đùa giỡn. Hèn gì ông ta chẳng tự tin, chẳng bình thản như thế.

Bảo Lâm ơi, mi rõ ngu quá. Mi đã một lần thất bại, nếu mi còn ngu xuẩn, cả tin một lần nữa thì rõ ràng mi sắp sa xuống địa ngục. Mi ngu xuẩn, dại dột và hèn hạ quá. Đột nhiên, Bảo Lâm dồn hết sức mạnh đẩy Tạ Thắng ra. Nàng quay người bỏ chạy ra cửa, nhưng Tạ Thắng đuổi theo, chụp lấy tay Bảo Lâm.

- Em... Em làm gì vậy?

Nước mắt vòn quanh mi, Bảo Lâm nói:

- Hãy buông tôi ra! Cho tôi đi!

- Tại sao?

Bảo Lâm nghiêng răng nói:

- Mặc dù tôi nhỏ nhen, nghèo khổ, nhưng tôi không muốn trở thành trò chơi của ông đâu!

- Tại sao Bảo Lâm nghĩ vậy?

Tạ Thắng chau mày định nói thêm thì chợt nhiên ông thấy có bóng dáng người thoáng hiện nơi khung cửa sổ. Vậy là có người lén nghe trộm bên ngoài. Ông lớn tiếng hỏi:

- Ai đó?

Rồi ông bước nhanh ra, mở rộng cửa sổ. Bảo Lâm đã trông thấy anh ta: Không ai khác hơn là Tú Mẫn. Hắn đang rình bên ngoài cửa. Có lẽ hắn cũng nghĩ rằng Bảo Lâm cũng thường tình như bao nhiêu người đàn bà khác, cũng tham tiền của, danh vọng, Bảo Lâm tự động hiến thân cho luật sư Thắng. Nếu không phải là cô giáo dạy kèm cho Trúc Vỹ, sao lại vào phòng sách riêng của ông Tạ Thắng làm gì? Sự xấu hổ làm đôi má Bảo Lâm đỏ gay. Nàng vội mở cửa, chạy bay ra ngoài.

Nàng chạy hốt hải như bị ma đuổi.

- Bảo Lâm!

Tiếng của ông Tạ Thắng đuổi theo phía sau, nhưng Bảo Lâm đã chạy ra khỏi phòng khách, vườn hoa và đã đến bên ngoài cổng ngôi biệt thự. Nàng vẫy tay đón một chiếc taxi.

Gieo mình xuống nệm xe, Bảo Lâm thấy đầu óc mình quay cuồng, cảnh vật bên ngoài như nhòe dần, nhòe dần. Nàng cảm thấy xấu hổ và thậm tự trách mình sao quá yếu đuối. Phải chi lúc nãy ta đủ tỉnh táo để tát Tạ Thắng một tát thì có lẽ giờ đây ta không khổ sở như thế này. Nhưng dù sao hương vị của nụ hôn bất ngờ, rõ ràng ta không thể giấu lòng mình, nó cũng gây cho ta một ít xôn xao.

CHƯƠNG 7

Suốt đêm, Tạ Thắng không ngủ được. Ngồi trong thư phòng, ông như đắm mình trong suy nghĩ. Đối diện với hai chậu hoa, lần đầu tiên sau ngày vợ mất, Thắng mới có dịp nhìn lại, phân tích tình cảm bản thân mình. Mấy năm rồi, Thắng nghĩ lòng mình đã chết, nhưng trên đời làm gì có người đàn ông lại "tắt lửa lòng" ở vào cái tuổi này. Mười mấy năm lẫn lộn trên trường đời, bao nhiêu người đàn bà ở khắp mọi lứa tuổi đã qua tay, đúng hơn phải nói là từ hai mươi đến bốn mươi. Luật sư Thắng có mọi điều kiện để thuyết phục, hấp dẫn người khác, và ít có người đàn bà nào thoát khỏi sự lôi cuốn của luật sư Thắng. Tự ông, ông cũng biết cái sở trường đó của mình. Phóng khoáng, khẳng khái, hoạt bát, giàu có, những yếu tố hấp dẫn của đàn ông, ông đều có đủ, làm sao các cô lại không chết mê, chết mệt được. Nhưng những người đàn bà đã bước qua đời ông, họ thuộc thành phần nào? Luật sư Thắng chợt nghĩ đến Lynh, đến La La, đến cả cô gái chỉ hơn tuổi con gái ông một ít, Vân Nga, rồi đột nhiên ông lại nghĩ đến Bảo Lâm. Đóa hoa vàng ánh, một cảm giác ngấn ngờ kỳ lạ. Phải chăng vì mấy năm qua, ta chỉ sống hưởng thụ vật chất, thiếu đi tình cảm, thiếu đi những nét rung động thật sự? Phải chăng vì chưa tìm được đối tượng để yêu? Ông chợt nhớ đến lời nói của Bảo Lâm khi chạy ra cửa:

- Mặc dù tôi thấp hèn, nghèo khổ, nhưng tôi không muốn trở thành một thứ đồ chơi của ông!

Một Bảo Lâm cao ngạo, tự trọng, thông minh. Nàng như một

cánh hạc bay trên trời xanh, không nhuộm bụi trần. Thắng lại nhớ đến lần gặp Bảo Lâm ngày đầu tiên. Những lời đối thoại sắc bén là những ẩn tượng đầu tiên mà ông có được khi tiếp xúc với Bảo Lâm. Một con người đặc biệt.

Tạ Thắng ngồi đấy suy nghĩ. Khuôn mặt của Bảo Lâm như hiện dần ra trước mắt, thái độ, phong cách, dáng đi, lời nói. Ta bị chinh phục vì thái độ phản kháng chống đối của Bảo Lâm chẳng? Tạ Thắng thở dài. Chỉ có một nụ hôn mà đã bị Bảo Lâm phản kháng như vậy, nhưng không có gì đáng trách. Bảo Lâm không phải là Linh, không phải La La, cũng không phải là những con người sống buông thả, bất cần.

Ông đốt thêm một điếu thuốc, nhả khói, rồi nhìn màn khói tỏa rộng. Lâu lắm rồi ta không có cơ hội nhìn lại mình, càng nghĩ Thắng càng thấy hổ thẹn. Thắng tự nhủ, trừ khi ta thật sự bằng lòng, không thì đừng bao giờ đụng đến cô ấy.

Cảm giác bức rút pha lẫn một chút hối hận lúc này đang ngự chiếm trong lòng ông. Hành động không suy nghĩ tối qua đã khiến Bảo Lâm hoảng sợ. Từ đây, Bảo Lâm sẽ không còn đến nữa vì tự ái, tự trọng của nàng đã bị tổn thương. Trừ phi Thắng chấp nhận một điều, đấy là đích thân đến mời Bảo Lâm trở lại, không phải để tiếp tục vai trò một cô giáo dạy kèm mà là một vai trò khác, vai trò một kế mẫu của Trúc Vỹ.

Cái ý nghĩ đó vừa lóe trong đầu và tim ông Thắng giật thót. Bao nhiêu năm sống quen cảnh độc thân không bị sự ràng buộc của gia đình, lẽ nào ta lại thay đổi? Còn bốn phận với con và mẹ già? Con cái đã lớn nên giờ giấc đối với ông không có gì là phải gò bó. Ông tha hồ đi lại với bao nhiêu cô gái mà không phải ngại ngùng. Bây giờ? Cuộc sống buông thả mà ông đã gán đến tận cổ kia đã sắp phải kết thúc rồi ư?

Bảo Lâm! Một cô gái trẻ, một giáo viên trung học rất đời bình thường. Nếp sống của cả hai khác hẳn, thời gian quen cũng chưa lâu. Vậy thì quyết định như vậy có quá vội vã không?

Ông Tạ Thắng lại đốt một điếu thuốc khác. Chiếc gạt tàn trên bàn đã vun đầy những đầu thuốc lá. Ông đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, lòng vẫn không dứt khoát nên phải thế nào.

Sau đấy ông nghe có tiếng động bên ngoài. Vú Ngô đã thức dậy và đang quét dọn. Kế đến ông nghe có tiếng xì xào, tiếng nói chuyện của mẹ ông và Vú Ngô, rồi tiếng chân của Trúc Vỹ xuống cầu thang.

- Nội ơi, hôm qua nội có thấy cô giáo đâu không?

- Không, bác tài không hiểu có mang xe tới rước cô ấy không?

- Có, cô ấy đã đến đây, bảo con lên lầu chờ trước nhưng rồi sau đấy con không thấy cô lên. Con không biết là...

Giọng của Trúc Vỹ có vẻ lo lắng:

- Con có làm điều gì khiến cô ấy buồn lòng không mà cô ấy bỏ về không nói với con một tiếng.

Tiếng bà cụ:

- Nhưng con thuộc bài chưa? Có lẽ tại con chưa làm bài, lại không chú tâm đến bài vở, nên cô ấy giận chứ gì?

Trúc Vỹ thở dài:

- À! Nội biết không, bài học khó ghê lắm, mấy người thời xưa họ nói chuyện không giống chúng ta. Họ nói mà luỡi như uốn cong lại, chữ nghĩa thì rắc rối đầy những điển tích, điển cố.

- Uốn cong làm sao?

- Nội nghĩ xem chúng ta bây giờ nghĩ gì là nói nấy, còn đọc sách xưa nội thấy đó, đựng tí là họ viết là: Ai ai! hoặc hề... hời oi!... Tử viết, Tôn viết...

-Ồ, kỳ thật!

Ông Tạ Thắng ngồi trong phòng nghe Trúc Vỹ nói chuyện mà buồn cười. Ông đi ra cửa còn nghe bà cụ nói:

- Trúc Vỹ, vậy cha con muốn con thi vào đại học là để học cách nói chuyện của người xưa đấy ư?

Trúc Vỹ nói:

- Vâng! Theo lời cô giáo thì vào học ở Văn khoa, môn cổ văn học toàn những thứ như vậy. Chắc con mà đậu vào đó được thì con cũng phải... Hời oi thôi!

- Nếu vậy tốt hơn con ở nhà đi, thi vào đại học mà làm gì? Ở nhà trồng hoa, nuôi chim thú còn hay hơn. Chờ một thời gian nữa là lấy chồng, để con rồi, cần gì phải học chứ?

Trúc Vỹ có vẻ then thùng, bẽn lẽn:

- Sao nội lại nói như vậy? Con không lấy chồng đâu! Ai lại lấy chồng...

Bà cụ cười nói:

- Nói chuyện lạ không! Con gái lớn lên phải lấy chồng, đó là chuyện tự nhiên mà. Cha con đúng là điên rồi, tại nó không có con trai nên muốn con đóng thế vai đấy. Nếu nó chịu khó suy nghĩ một chút, chắc không bắt con học đâu, mà là lo kiếm cho con một tấm chồng xứng đáng. Ngay cả nó nữa, nó cũng

còn trẻ cơ mà. Sao không cưới vợ để kiếm chút con trai nối dõi tông đường chứ?

Trúc Vỹ cười, nói nhỏ nhỏ:

- Nội biết không, con nghe anh Mẫn nói cha có bồ rồi đó!

Bà cụ có vẻ vui:

- Thật không? Đâu con gọi thằng Mẫn đến đây để nội hỏi nó coi.

Bậy quá! Một chút mềm yếu mà hư hết bột đường. Càng lúc càng rắc rối! Ông Tạ Thắng lập tức mở cửa bước ra. Sự xuất hiện của ông làm mọi người giật mình.

Bà cụ giả lả:

- Ủa, sao con dậy sớm thế? Con ở trong đó từ lúc nào mà chẳng ai hay vậy?

Ông Tạ Thắng cười nhẹ:

- Mẹ! Mẹ đừng nghe người ta đồn bậy nhé. Con chưa có gì đâu.

Quay sang Trúc Vỹ, ông nói như ra lệnh:

- Trúc Vỹ, con vào thư phòng ngay, cha có việc cần nói với con đây.

Trúc Vỹ sợ hãi nhìn cha. Ban nãy lỡ nói lên, thế này có lẽ cha đã nghe hết rồi, chắc là sẽ bị luột thôi. Cô bé vội quay sang nội cầu cứu.

Bà cụ vội can thiệp:

- Tạ Thắng, nãy giờ mẹ với Trúc Vỹ nói đùa nhé, con đừng nghĩ là nó hỗn. Nó không có lỗi gì đâu!

Tạ Thắng tức cười nói:

- Mẹ yên tâm! Có mẹ đỡ đầu, con làm sao dạy nó được?

Rồi quay sang Trúc Vỹ, ông nói:

- Nào vô đây!

Trúc Vỹ cúi đầu, cẩn nhẹ môi, lồm lũi bước vào cửa như một kẻ phạm tội chuẩn bị ra đứng trước vành móng ngựa. Mùi thuốc lá còn lẫn khuất trong phòng xông lên mũi nồng nặc khiến Trúc Vỹ ho sặc sụa. Trúc Vỹ nhìn lên bàn, chiếc gạt tàn đây ắp tàn thuốc. Trên bàn còn hai chậu hoa: Kim ngân hoa và Nhạn lai hồng. Chúng đều có vẻ kém tươi.

Trúc Vỹ giật mình hỏi:

-Ồ cha, cha mang chúng vào đây làm gì? Hoa nó cần sương, cần nắng mới tươi, chứ cha ủ bằng thuốc lá thế này nó sẽ héo cả, không khéo nay mai nó chết mất.

Ông Tạ Thắng khép cửa, rồi bước tới ghế ngồi xuống, nhìn Trúc Vỹ với hai chậu hoa:

- Cái này là do cô giáo của con mang vào đây.

- Vậy ư?

Trúc Vỹ mở mắt to nhìn cha. Ông Tạ Thắng đánh tiếng thăm dò:

- Không phải tối qua con đứng ngoài cửa sổ nhìn vào thấy cả rồi ư?

- Dạ không có, con ở trên lầu cơ mà. Con ngồi đợi cô, đợi hoài không thấy cô vào.

Trúc Vỹ nói với thái độ lo lắng:

- Hay là cha đã đuổi cô giáo? Cô Lâm dạy rất hay, con không biết bài, cô ấy vẫn kiên nhẫn giảng, không mắng chửi con là ngu như cô Nga. Cô Lâm còn khuyến khích, an ủi, vỗ về con, bảo con đừng lo lắng, từ từ rồi sẽ hiểu. Cô ấy đúng là một người thầy, một người bạn rất cảm thông, chia sẻ với con từng niềm vui, nỗi buồn. Trước giờ con chưa gặp ai dễ mến như vậy.

Rồi Trúc Vỹ ngẩng lên nhìn cha:

- Tất cả lỗi tại con cả, con cố học mà học hoài không nhớ. Nhưng mà... cha đã nói gì mà cô Lâm không dạy con nữa vậy?

- À!

Ông Tạ Thắng thấy lúng túng, đôi mắt ngây thơ của con gái làm ông thấy hổ thẹn. Phải đốt thêm liều thuốc, ông mới đủ can đảm nói tiếp:

- Không có gì cả, con ạ. Cha không hề nói gì cô giáo con cả.

Trúc Vỹ thấy cha đốt thuốc, vội chạy ngay đến mở rộng cửa sổ ra.

Cô cười với cha:

- Cây cỏ không những sợ khói thuốc mà nó còn sợ cả máy điều hòa nhiệt độ. Con đặt hai chậu hoa này lên bệ cửa. Trông vẫn đẹp, được không cha?

Ông Tạ Thắng gật đầu, yên lặng nhìn con gái, rồi nghĩ đến lời của Bảo Lâm, ông chợt thấy thẹn. Rõ ràng là ông không hiểu rõ con gái ông bằng Bảo Lâm.

Ông hỏi:

- Trúc Vỹ, ba hỏi thật lòng con, con có thích cô giáo con không?

Trúc Vỹ thành thật nói:

- Thích chứ! Ngay từ nhỏ, con đã được cha mượn cô giáo đến dạy, nhưng chưa có cô nào dễ gần như cô Lâm. Cô ấy không những chỉ dạy chữ cho con mà còn hiểu con, thương con. Ngay trong những lúc con không thuộc bài, cô ấy cũng chỉ nói: "Không trách em được vì những thứ ấy quá khó đối với em".

Rồi Trúc Vỹ chau mày, giọng ấp úng như cố tìm kiếm cách diễn tả cho thích hợp. Nàng nói tiếp:

- Có thể nói thế này, các cô giáo khác dùng "trí thức" để dạy con, còn cô Lâm? Cô ấy dạy con bằng tấm lòng. Thật đấy, cha ạ, vì vậy như con nói lúc nãy, con rất yêu quý cô Lâm.

Tạ Thắng yên lặng nhìn Trúc Vỹ. Ông hiểu điều Trúc Vỹ muốn nói:

- Con có biết là tối qua, cô giáo Lâm đã đến đây xin giùm con.
- Xin cái gì thế cha?
- Cô ấy nói, đại học chưa hẳn có điều con muốn học, và cô ta nghĩ là con không cần phải thi vào đại học làm gì.
- À!

Trúc Vỹ nhìn cha với đôi mắt sáng:

- Rồi sao nữa cha? Rồi cha nói sao?

Ông Tạ Thắng lớn tiếng:

- Vì vậy, từ đây về sau, cô Lâm và cả cô Nga đều không cần phải đến đây để dạy con nữa. Con cũng được miễn thi vào đại học. Nhưng mà, hãy nghe này. Mảnh đất ở sau vườn trúc, cỏ dại nhiều quá. Cha giao mảnh đất đó cho con đấy. Nếu con không muốn học nữa thì cũng không có quyền ngồi không, con phải lao động.

Ông Tạ Thắng quắc mắt về phía khung cửa sổ rồi nói tiếp:

- Con phải biến mảnh đất đó thành một vườn hoa, một vườn hoa thật đẹp, nghe không?

Trúc Vỹ như nín thở, mắt mở to mà không dám tin những gì vừa nghe. Có thật như vậy không? Tuyệt quá.

Ông Tạ Thắng nói:

- Con có nghe rõ không chứ? Cha tha chuyện thi đại học cho con, nhưng cái vườn hoa thì con phải chăm sóc cho thật tốt.

Trúc Vỹ bây giờ xác định đúng lời cha nói là sự thật. Nàng chạy như bay đến bá lấy cổ cha, cảm động với những giọt nước mắt sung sướng:

- Cha ơi, cha! Cha dễ thương quá! Con yêu cha vô cùng!

Ông Tạ Thắng cũng thật sự xúc động. Lâu lắm rồi, hai cha con không có được phút giây thân mật thế này. Ông yên lặng tận hưởng những gì đang có. Trúc Vỹ giống như cánh bướm, hôn lên trán cha xong, nó bay ra khỏi phòng.

- Nội ơi, nội! Cha bảo là con không cần thi đại học nữa, con khỏi phải sợ chuyện thi rớt nữa rồi.

Ông Tạ Thắng tựa người vào ghế. Thật không ngờ con gái ông lại sợ thi rớt như vậy. Bất giác, ông nhớ tới lời nói của Bảo Lâm mấy tháng trước đã nói với ông:

-... Mặc dù cô ấy không thích học nhưng vẫn phải học vì ông, không muốn thi vẫn phải thi vì ông. Cô ấy có đủ cá tính riêng nhưng vì ông mà không dám nghĩ đến, không phát huy được tính độc lập của mình.

Bảo Lâm! Bảo Lâm! Người con gái yếu đuối kia lại có một nhận xét nhạy bén. Còn ông? Một luật sư tiếng tăm lừng lẫy lại quá vô tình.

Bảo Lâm! Bảo Lâm! Ông Tạ Thắng vội lật quyển sổ tay ra tìm chỗ ghi gia cảnh Bảo Lâm. May quá, nhà cô ấy có điện thoại. Lúc đầu, Tạ Thắng nghĩ là nhà Bảo Lâm nghèo đến độ không gần được máy điện thoại. Ông quay số... Vừa được hai số là chững lại. Ta sẽ nói gì đây? Sau chuyện hôm qua xảy ra, nói gì cho Bảo Lâm hiểu? Không khéo lại thêm rắc rối nữa! Lại thật, ta chưa bao giờ lúng túng trước một cô gái như đối với Bảo Lâm. Ông Tạ Thắng đặt ống nói xuống, đứng dậy đi thay áo rồi tìm bác tài xế.

Tú Mẫn vội bước vào. Bình thường đến văn phòng, Mẫn vẫn cùng đi với ông Thắng. Mặc dù chàng có xe riêng, nhưng đi chung như vậy để ông Thắng dễ dặn dò công việc. Hôm nay, không hiểu sao ông Thắng lại bảo:

- Cậu một mình lái xe đến văn phòng trước nhé, đừng đợi tôi. Lấy hồ sơ vụ án ở Công Ty Bảo hiểm nghiên cứu trước, tôi có

lẽ đến hơi muộn. Nếu có ai cần gặp tôi, cậu cứ ghi âm lại, tôi về đến sẽ giải quyết sau.

Tú Mẫn gật đầu, không nói nhưng chàng cũng thấy có chuyện lạ. Một luật sư Thắng mọi khi bước ra khỏi nhà ăn mặc chải chuốt, lịch sự hàng ngày, không hiểu sao hôm nay lại quên cả cạo râu!

Hai mươi phút sau, chiếc xe du lịch của luật sư Thắng đã ngừng trước cổng nhà Bảo Lâm.

Ông Thắng xuống xe, đứng ngắm ngôi nhà nhỏ của cô giáo. Trong những năm gần đây, loại nhà này hầu như biến mất gần hết, thay vào đó là những chung cư cao tầng, chỉ còn một ít căn hộ, trong đó có nhà của Bảo Lâm. Ông bước tới bấm chuông với một chút căng thẳng hiện lên trên nét mặt. Mới bảy giờ hai mươi, còn quá sớm. Gọi cửa lúc này là không tiện.

Có tiếng bước chân đi ra, rồi cổng mở. Bảo Lâm trong chiếc áo sơ mi ca rô đơn giản, chiếc quần jean đã bạc xuất hiện. Nàng có vẻ hơi ngạc nhiên. Cánh tay bị thương vẫn còn băng.

- Chào ông, ông đến đây có chuyện chi?

Ông Tạ Thắng không để ý đến câu hỏi.

- Hôm nay cô có giờ dạy chứ?

- Vâng.

- Máy tiết?

- Bốn tiết.

- Thế còn buổi chiều?

- Không có tiết nào.

Tạ Thắng nói nhanh:

- Vậy để tôi đưa cô đến trường nhé?

Bảo Lâm do dự. Tạ Thắng nói ngay như sợ nàng chối từ:

- Vì tôi có chuyện muốn nói với cô. Tôi đã suy nghĩ kỹ, cô nói đúng. Sáng nay tôi đã cho Trúc Vỹ biết nó không cần phải thi đại học nữa.

- À!

Bảo Lâm chớp chớp mắt:

- Có phải ông đến đây để thông báo cho tôi biết là tôi không cần phải đến đây dạy kèm cho Trúc Vỹ nữa, phải không?

Ông Tạ Thắng ngẩn ra. Thực tình thì ông chưa hề nghĩ đến điều đó. Ngay lúc đó, trong nhà có tiếng hỏi vọng ra của ông Vĩnh Tú:

- Bảo Lâm! Có phải chị phụ việc đến phải không?

Bảo Lâm giật mình, nói lớn vào trong:

- Dạ, không phải.

Bảo Lâm nhìn Thắng. Nàng không biết có nên mời Thắng vào nhà không? Nhưng rồi nghĩ đến cảnh bề bộn trong nhà, có thể mẹ sẽ chạy ra, áo quần xốc xếch, bây giờ cũng sắp đến giờ dạy học rồi, Bảo Lâm hất nhanh tóc ra sau, nói:

- Được rồi, ông đợi một tí nhé, tôi vào trong lấy mấy quyển sách. Hôm nay đi nhờ xe ông tới trường vậy.

Bảo Lâm chạy vội vào nhà lấy mấy quyển sách rồi bước ra ngồi phía sau xe với ông Tạ Thắng. Đây là lần đầu tiên nàng ngồi phía sau. Mấy lần trước, lúc còn dạy kèm cho Trúc Vỹ, mỗi lần bác tài xế đến rước, Bảo Lâm đều ngồi phía trước, vừa chuyện vãn và vừa ngắm cảnh.

Bữa nay ngồi một mình phía sau với ông Tạ Thắng, tự nhiên Bảo Lâm bối rối. Nàng bỗng nhớ tới nụ hôn đêm qua. Bất giác, Bảo Lâm xích ra xa một chút.

Ông Tạ Thắng lên tiếng, có vẻ sẵn sàng, tất nhiên không hề đề cập gì đến chuyện tối qua:

- Tay cô làm sao bị thương vậy?

Bảo Lâm nói nhanh:

- Tôi trượt ngã trên mảnh vỡ của ly nước.

- À, thế có nặng lắm không?

- Phải may tất cả mười một mũi. Bác sĩ nói sau này mà lành rồi vẫn phải mang sẹo.

Ông Tạ Thắng cúi xuống nhìn cánh tay băng của Bảo Lâm rồi nói:

- Chiều nay tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện xem lại vết thương nhé!

Bảo Lâm nhìn Tạ Thắng, chột nghĩ:

- Sao ông ta lại tự tin như vậy? Ta sẽ đồng ý, không phản kháng? Có lẽ ông nghĩ là với những người đầy quyền uy như ông ta, con gái, đàn bà nào được lọt vào mắt xanh ông ta coi như một sự hãnh diện, một điểm phúc lớn.

Bảo Lâm cắn nhẹ môi. Nàng chột thấy tức giận, giận cả chính mình. Tại sao ta lại dễ dãi như vậy? Tại sao cho ông ta biết sự thật về vết thương để ông ta thương hại? Bảo Lâm ơi, sao mi đại độ quá?

Ông Tạ Thắng nói:

- Vậy nhé, mấy giờ Lâm hết giờ dạy?

- Mười hai giờ.

Bảo Lâm trả lời một cách yếu ớt như không cưỡng được lòng mình.

- Vậy thì mười hai giờ, xe sẽ đậu ở đây chờ Lâm nhé?

- Ồ! Không được!

Bảo Lâm đột ngột nhớ lại Từ Sâm. Chàng đã nói là trưa nay sẽ đến đưa Bảo Lâm đi thay thuốc. Và lại, ta không thể dễ dãi thế. Tại sao ta không muốn mà chẳng dám phản kháng? Dẫu sao ta cũng có giá trị của ta chứ.

Bảo Lâm lắc đầu nói nhanh:

- Không! Trưa nay tôi có hẹn.

Ông Tạ Thắng có vẻ không tin, hỏi lại:

- Có hẹn à? Hẹn gì thế?

Bảo Lâm nghĩ:

- À! Ông ta nghĩ là mình bịa. Ông ta tưởng mình chẳng hề được ai đoái hoài. Một người đã bị bỏ rơi là coi như mất giá. Chỉ có ông ta, một người thừa tiền, hấp dẫn mới có quyền

hẹn với ta thôi.

Bảo Lâm nói nhanh:

- Anh ấy tên là Từ Sâm, một kỹ sư ở Công Ty Xây dựng, con trai của Ngô Trọng Nhân. Anh ấy sẽ đến đây rủ tôi dùng cơm và đi thay băng.

Tạ Thắng nhìn Bảo Lâm với ánh mắt khó hiểu:

- Thế ư? Ngô Trọng Nhân? À! Tôi biết ông này, nhưng con trai của ông ấy hình như còn trẻ con mà.

Bảo Lâm ngồi thẳng lưng nói:

- Đối với ông thì thế, nhưng với tôi thì không phải. Anh ấy đã tốt nghiệp đại học, đã thi hành nghĩa vụ quân sự, đã hai mươi bốn tuổi chứ đâu nhỏ nhoi gì.

Tạ Thắng bậm môi. Thì ra là như vậy. Đó là lý do tại sao Bảo Lâm xa lánh, cự tuyệt. Hai mươi bốn tuổi! Cái tuổi đó là một khoảng cách khá lớn. Ta thì bốn mươi hai. Ta có thể đương đầu với một cậu bé hai mươi bốn? Tạ Thắng yên lặng, đẩy cửa xe ra. Ông nói và tỏ ra lạnh lùng, bất cần:

- Vậy thì tạm biệt.

Bảo Lâm bước xuống xe, quay lại nhìn Tạ Thắng như định nói gì, nhưng đã thấy Tạ Thắng đóng sầm cửa lại, và ra lệnh cho bác tài:

- Đưa về văn phòng.

Chiếc xe rồ máy chạy thẳng. Tạ Thắng liếc nhanh ra cửa xe. Bảo Lâm chưa vào lớp, đứng ngẩn ra ở cổng trường như đang suy nghĩ. Dáng gầy của nàng và mái tóc dài lộng trong

gió. Trông Bảo Lâm giống như một đóa hoa gầy guộc.

Xe đã chạy một khoảng xa, không còn thấy Bảo Lâm nữa, Tạ Thăng liếm nhẹ môi, có một chút giận dữ bực tức trong lòng. Bảo Lâm không có thân hình bốc lửa như La La, không có cái chín mùi của Lynh, thiếu cái nũng nịu của Vân Nga, thân hình gầy gầy như con mèo ốm, có gì đặc biệt chứ? Sao ta lại phải suy nghĩ? Đẹp bỏ, đẹp bỏ.

Tạ Thăng chợt vỗ mạnh lên băng trước, ra lệnh cho bác tài:

- Đứng đến văn phòng, hãy đưa đến "Vườn Sen".

Chiếc xe thăng gấp rồi quay đầu quẹo sang hướng khác. Tạ Thăng vẫn chưa thấy hết giận. Bảo Lâm chỉ là một cô giáo, có gì quan trọng đâu? Tại sao cao ngạo thế? Thăng cảm thấy như mình vừa chạm phải gai nhọn, một đóa hoa hồng đầy gai nhọn. Ông chợt nhớ tới lời của Trúc Vỹ ban sáng.

- Mấy cô giáo khác đã dùng "trí thức" để dạy con, còn cô Lâm? Cô ấy sử dụng tấm lòng để dạy con!

Tạ Thăng chợt thấy bàng hoàng. Có đúng như Trúc Vỹ nhận xét không? Có thể, có thể lắm. Lời của con gái làm ông thay đổi ý định.

Ông lại vỗ nhẹ lên băng trước lần nữa, nói với bác tài:

- Thôi, hãy quay lại văn phòng đi.

Chiếc xe một lần nữa quay đầu đổi hướng.

CHƯƠNG 8

Ngô Từ Sâm mới tậu được một chiếc xe mới. Đó không phải là loại xe hai bánh mà là bốn bánh, hiệu Toyota Corola. Chiếc xe được mua bởi tiền mẹ và các chị cho. Đúng ra lúc đầu như lời ông anh rể nói:

- Dù gì thì cũng mua xe, không mua thì thôi mà mua thì nên chọn loại tốt một chút như Mustang chẳng hạn.

Nhưng Từ Sâm thật thà bảo:

- Lấy tiền của quý vị mua xe là một điều áy náy. Với em, có xe chạy được là tốt rồi. Riêng phần tiền đó coi như tôi mượn, bao giờ bán được bản quyền thiết kế đồ án, tôi sẽ hoàn trả lại, mong quý vị đừng tính tiền lãi là được rồi.

Như vậy Từ Sâm đã mua chiếc Corola thay vì Mustang. Dù sao Từ Sâm cũng còn nghèo, có chiếc xe hơi đã là điều quý! Chị Thúy Bình nói:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Đã xuất tiền mua xe cho cậu, ai lại còn ý định đòi lại chứ? Eo ôi! Lại còn tính lãi xuất nữa! Vả lại, cậu cũng đừng nghĩ chúng tôi bỏ tiền ra mua xe bốn bánh cho cậu là cưng cậu đâu. Chẳng qua vì chúng tôi không yên khi thấy mẹ cứ thấp thỏm, cứ niệm Phật mỗi lần thấy cậu kéo chiếc xe gắn máy cà tàng ra chạy thục mạng giữa rừng xe thành phố. Ngày nào cậu về trễ một chút là cổ mẹ dài ra. Cũng may là chiếc xe mô-tô của cậu bị lấy cắp, chúng tôi mới có dịp mua xe hơi cho cậu. Cậu có bốn phận nổi dõi tông đường cho nhà

họ Ngô. Cậu là cục vàng sống. Nếu cậu là người hiếu thảo thì cậu chịu khó lái xe kỹ một chút, chạy chậm một chút, cho bà mẹ tôi yên tâm là được rồi.

Từ Sâm lè lưỡi với bà chị cả:

- Như điều chị nói thì chiếc xe này không phải là mua cho em mà là mua cho mẹ? Vậy thì em khỏi phải hoàn tiền lại, cũng không cần cảm ơn nữa phải không? Sớm biết thế này, em đã mua ngay chiếc Mustang có phải hách hơn không!

Thúy Du chen vào:

- Cậu muốn Mustang à? Tôi thấy cậu thích Mercedes hơn chứ.

Từ Sâm nhún vai:

- Không, không. Tôi không thích đâu. Loại xe đó dành cho quan chức cao cấp, cho mấy ông già ham tỏ ra bề bệ, cần có tài xế đón đưa. Tôi mà ngồi trong chiếc Mercedes không chừng người ta lại tưởng tôi là tài xế còn khổ hơn, đâu còn "làm ăn" gì được.

Cô gái út đứng cạnh nãy giờ góp ý:

- Thật đấy, nhìn mặt anh là thấy giống như bác tài thôi.

Từ Sâm trợn mắt:

- Đừng có nói xấu tao nhé.

Thúy Bình thay đổi đề tài, cô nghiêm chỉnh nói:

- Thôi đừng có cà rồn nữa. Xe đã kéo về rồi, mà mi có bằng lái chưa chứ?

Từ Sâm móc ví ra:

- Sao lại chưa? Bộ chị quên rồi sao? Năm học thứ ba ở đại học, em thi lấy bằng lái. Bấy giờ cha đã cương quyết không cho mua xe làm em bức mình vô cùng.

Thúy Du nói:

- Cha không cho mua là đúng. Cha sợ cậu học đòi thói công tử bột. Ai đòi mới là sinh viên mà bày đặt có xe hơi riêng.

Thùy Tâm nguyền Từ Sâm một cái, nói với Thúy Du:

- Hứ! Vậy chứ bây giờ chị nhìn anh Sâm xem, không phải công tử bột thì là gì chứ? Mặt còn búng ra sữa kìa.

Từ Sâm bước tới kéo lấy tóc mai của Thùy Tâm.

- Ôi trời! Mi ganh à? Được, bao giờ tao kiếm đủ tiền sẽ mua cho mi một chiếc xe khác!

- Cám ơn, xe của anh đi không còn chưa đủ tiền, phải nhờ đến hai bà chị tôi còn nói, như anh tết mới có.

Từ Sâm nói tỉnh bơ:

- Thì tới phiên em phải nhờ anh chứ!

Thúy Bình và Thúy Du không làm sao nhịn cười. Hôm nay là ngày chúa nhật, cả hai cô gái nhà họ Ngô đều có mặt ở nhà. Lê Vinh thì sẵn dịp mang xe đến cho Từ Sâm.

Tự ái làm Từ Sâm xấu hổ, nhưng rồi cái không khí vui tươi cũng đẩy cái xấu hổ đó đi thật xa.

Có xe, ngay sáng sớm, Từ Sâm đã nhảy lên lái vòng vòng qua các khu phố gần đấy hơn hai mươi vòng. Bây giờ, sau bữa

com trưa, Từ Sâm lại thấy ngứa ngáy, chàng chỉ muốn nhảy phóc vào xe chạy một lèo nữa. Đến tìm Bảo Lâm vậy, cùng cô ấy đi hóng mát. Nhưng rồi Từ Sâm lại thấy ngại. Chàng sợ thái độ "lạnh lùng kẻ cả" của Bảo Lâm. Bảo Lâm cũng không vui trước món quà hậu hĩ của bà chị cho Từ Sâm. Nghĩ tới Bảo Lâm, chợt Từ Sâm cảm thấy như lâu lắm rồi mình không hề gặp người con gái đó. Không có xe gắn máy, mọi chuyện trở nên khó khăn. Bảo Lâm, một cô gái khó hiểu. Với cái bề ngoài yếu đuối, dễ khiến người đối diện xúc động, Bảo Lâm lại có một bản tính cứng rắn, cao ngạo, làm cho người ta lại thấy nhỏ bé trở lại khi đối diện với cô.

Đang lúc do dự, Từ Sâm nghe có tiếng chuông cửa reo, rồi chị giúp việc bước vào nói:

- Cậu ba ơi! Cái cô bới tóc cao hôm nào đến tìm cậu nữa kìa.

Duy Trâm! Chợt nhiên Từ Sâm thấy mình như vớ được vàng. Nếu mà muốn có một cô gái đẹp ngồi cạnh trên xe để hóng mát thì không ai thích hợp hơn Duy Trâm. Thế là Từ Sâm quyết định sẽ lái xe đưa Trâm ra ngoại ô hóng gió.

Hôm nay Duy Trâm trang điểm thật đậm, với chiếc áo hở vai màu đỏ để lộ chiếc cổ và bờ vai trắng lộ cả con rãnh nhỏ trước ngực, trông thật hấp dẫn vô cùng. Duy Trâm lại mặc váy mỏng cùng màu, một trang phục khêu gợi! Cả người Duy Trâm là một thanh nam châm nóng bỏng.

Duy Trâm vừa ngồi vào xe là nói:

-Ồ tuyệt quá!

Nàng hướng mắt ra cửa xe, gió thổi tung những sợi tóc ngắn làm khuôn mặt của nàng trở nên man dại kiêu cô đào Brigitte

Bardot.

- Từ Sâm, anh oai quá. Tôi không ngờ anh lại biết lái xe, mà lại lái giỏi thế này. Sao không đi Nam San chơi?

Từ Sâm ngần ra:

- Nam San ở đâu?

- Nam San là bãi tắm mới được mở. Ít người biết đến lắm, vừa sạch vừa vắng. Ta đến đấy bơi đi? Hy vọng chuyến đi sẽ làm anh vui lòng.

Từ Sâm hỏi:

- Nhưng đi ngả nào? Lúc còn sinh viên, hình như tôi có đến qua đấy một lần bằng tàu hỏa chứ không đi bằng đường bộ.

Duy Trâm chỉ:

- Anh đi ra xa lộ, xong quẹo qua là đến. Đi đường này nhanh nhất.

Từ Sâm do dự nói:

- Nhưng bây giờ đã hai giờ rồi. Đi mấy tiếng mới đến đấy? Tối có trở về kịp không? Và lại, chúng ta nào có mang theo áo tắm đâu?

Duy Trâm nói như kêu lên:

- Ối trời! Anh thật khéo lo. Áo tắm thì đến đấy mua thiếu gì?

Duy Trâm nhích người tới sát Từ Sâm hơn, hơi thở của Trâm gần như phả vào mặt Từ Sâm.

- Anh chưa rời vú mẹ được ư? Ba mẹ dặn mỗi tối phải về nhà

trình diện à? Bằng không bị đét đít, no đòn ư?

Từ Sâm ngồi thẳng lưng. Chàng cảm thấy tự ái đầy mình, nhủ thầm:

- Ta đã ra trường, đã đi làm. Đường đường một đấng trượng phu thế này, độc lập thế này, sao lại còn ràng buộc với cha mẹ? Khi dễ ư?

Từ Sâm nhấn ga cho xe tăng tốc, quẹo qua con lộ mới mở, hướng thẳng về phía xa lộ.

- Được rồi, ta đến Nam San.

Duy Trâm cười rạng rỡ:

- Thế chứ, thế mới tuyệt. Mỗi lần trời nóng là tôi nghĩ ngay đến chuyện tới bờ biển bơi một lèo cho nó sượng.

Duy Trâm đặt tay lên vai Từ Sâm:

- Anh hết sảy. Anh biết không, anh đẹp trai vô cùng, mũi thẳng nè, cằm bạnh nè, rất đàn ông, giống Alain Delon. Anh có biết không? Ngay từ năm mười bốn tuổi, tôi đã yêu Alain Delon.

Từ Sâm cảm thấy người như phiêu diêu. Lúc nào cũng vậy, ở gần bên Duy Trâm, Từ Sâm cũng cảm thấy như đang ở trên mây. Đặc biệt lúc này lại được ngồi sát bên nàng, nghe tiếng nói êm như ru của nàng, Từ Sâm càng bay bổng.

Từ Sâm cười nói:

- Vậy mà bà chị thứ hai lại chê tôi xấu. Chị ấy bảo là tôi có cái miệng xấu nhất, rộng toang hoác.

Duy Trâm nói như giải thích:

- Đàn ông miệng rộng mới sang chứ! Đâu phải đàn bà đâu mà phải miệng nhỏ. Anh xem ảnh mấy tài tử đóng phim xem, có người nào miệng nhỏ đâu. Tôi hả? Tôi thì chỉ thích loại đàn ông miệng rộng thôi. Miệng rộng mới hấp dẫn.

Từ Sâm ngẩn ra, chưa ai nói cho chàng biết chuyện đó. Chàng quay sang nhìn Duy Trâm. Đôi mắt cô ta như hai vì sao lấp lánh đang chăm chú nhìn chàng. Ánh mắt đó làm cho Từ Sâm thấy bối rối.

Chiếc xe bắt đầu leo lên dốc núi. Do chưa có kinh nghiệm lái nên Từ Sâm không dám nghĩ vẩn vơ nữa. Chàng tập trung đầu óc quan sát con đường phía trước mặt. Duy Trâm ngồi cạnh tựa lưng vào ghế, mắt nhìn thẳng ra phía trước, và bắt đầu hát nho nhỏ. Từ Sâm vừa lái xe vừa nghe hát, quên cả thời gian, không gian, quên hết mọi thứ. Chỉ có tiếng hát và mùi nước hoa là hiện thực, còn tất cả là mơ, là mộng.

Xe đã bắt đầu thả dốc xuống bãi biển. Trước mắt là biển khơi vô tận. Nước biển như một tấm thảm xanh trải dài vô tận. Ở tận tít chân trời, nhấp nhô những con tàu trắng. Năng lấp lánh trên sóng nước. Sóng biển rì rào trên đá, bọt nước bắn lên như những vụn tuyết. Đàn hải âu từ trên không từng đàn bổ nhào xuống nước bắt cá. Gió biển mát rượi từ ngoài khơi thổi lại dễ chịu vô cùng. Từ Sâm cho xe chạy sát mé nước. Duy Trâm đã ngừng hát, nàng ngồi duỗi chân, nói như reo lên:

- Ồ! Biển! Biển tuyệt quá! Biển dễ thương vô cùng, nhất là những bãi cát trắng. Biển rì rào, biển đang hát.

Giọng nói của Duy Trâm thật ngây ngô, thật trẻ thơ làm Từ

Sâm bất giác quay lại nhìn.

Cuối cùng họ cũng đến được Nam San. Bấy giờ đã năm giờ chiều, nắng trên bãi biển vẫn còn nóng. Họ mua áo tắm, mua khăn rồi đi xuống biển. Từ Sâm phải ngẩn ngơ khi nhìn thân hình Duy Trâm. Trong chiếc áo tắm hai mảnh màu đen, với thân hình Vệ Nữ bốc lửa, Duy Trâm thật lôi cuốn, thật hấp dẫn. Nàng lúc này như một trái táo chín mọng.

- Xuống tắm đi chứ, ông làm gì ngẩn ngơ vậy?

Duy Trâm vừa nói vừa kéo tay Từ Sâm chạy bay xuống biển:

- Bộ xưa tới giờ, ông chưa hề thấy đàn bà mặc áo tắm ư?

Từ Sâm như chợt tỉnh, thấy mình rõ cù lần. Nhìn Duy Trâm, chàng hiểu ngay. Cô nàng đang thích thú với cái tần ngần do dự của chàng. Họ kéo nhau xuống nước, một con sóng to đang ập vào, kéo họ lên cao rồi đẩy xuống. Mình hai người đã sũng nước, không hấn thế mà cả mặt và tóc cũng đều ướt. Hai người nhìn nhau cười. Sóng lại đổ ập vào. Sóng xô ngã Duy Trâm, đẩy nàng vào lòng Từ Sâm. Tắm thân khô gọi của nàng tì sát vào ngực Từ Sâm làm chàng thấy như có luồng nước nóng chảy khắp thân. Từ Sâm vội buông Duy Trâm ra và giống như chú cá nước, chỉ trườn tới một cái, chàng đã vượt một khoảng xa.

Từ Sâm bắt đầu bơi, từ bơi ngựa, bơi ếch, đến bơi tự do. Làn da rám nắng của chàng bắt đầu ửng đỏ dưới nắng chiều. Có tiếng Duy Trâm kêu phía sau:

- Sao anh lại bỏ rơi tôi một mình vậy?

Từ Sâm quay lại bên Duy Trâm:

- Sao cô không bơi?
- Em không biết bơi, em đến đây chỉ để giỡn nước thôi.
- Ồ! Cô không biết bơi thật à?

Duy Trâm nói một cách nũng nịu:

- Vâng! Anh dạy em bơi được chứ? Con trai mà chả biết nịnh đầm chút nào.

Lời của Duy Trâm khiến Từ Sâm thấy mình đàn ông hơn. Chàng bắt đầu dạy Duy Trâm bơi, một cuộc dạy bơi thế nào ấy. Tấm thân mềm mại của Duy Trâm trong tay Từ Sâm làm tim chàng cứ đập mạnh. Chàng cảm thấy dễ chịu, ngây ngất trước cái diễm phúc mình đang có trong tay. Rồi mặt trời cũng từ từ lặn, ráng chiều làm mặt bể như ửng đỏ. Nhân viên cấp cứu đã thôi còi, yêu cầu mọi người lên bờ.

Từ Sâm ngạc nhiên:

- Sao thế? Họ không cho bơi nữa à?

Duy Trâm bước lên bờ, kéo theo Từ Sâm:

- Vâng, vì trời tối rồi. Anh không thấy là biển tối đen rồi ư?

Từ Sâm như sực nhớ ra:

- Chết rồi! Ta phải thay đồ nhanh, còn phải trở về thành phố nữa.
- Sao vậy?

Duy Trâm vòng tay qua ôm lấy người Từ Sâm, bộ ngực nàng kề sát người Từ Sâm, hình như nó đang phập phồng, phập phồng.

- Tối nay ta không về thành phố được đâu.

Từ Sâm vẫn không hiểu:

- Sao lại không về được?

- Anh không biết à? Con đường này rất nguy hiểm, đường thì quanh co, dốc lên dốc xuống, lại không có đèn đường. Ban đêm, xe hàng lợi dụng đường vắng phóng xe chạy ẩu. Lúc trưa chạy qua, anh không thấy nó gồ ghề khúc khuỷu sao? Đó là chưa nói anh mới học lái xe, chưa quen. Em sợ lắm. Em không dám để anh đưa về thành phố trong đêm tối thế này đâu.

Từ Sâm có vẻ bối rối:

- Không về rồi làm sao? Ngày mai tôi còn phải đi làm. Vả lại, ở nhà ba mẹ sẽ hoảng lên, tưởng là ngay trong ngày đầu lái xe tôi đã gặp tai nạn. Tại cô không biết, mẹ tôi đụng tí là bà ấy sẽ đi báo cảnh sát ngay. Rồi suốt đêm nay, bà ấy sẽ không chợp mắt vì lo lắng.

- Có gì khó đâu, anh gọi dây nói về nhà cũng được vậy. Anh báo cho gia đình biết là anh đang ở bãi biển Nam San, không về nhà kịp, nói ở nhà xin phép sở cho anh nghỉ một hôm. Có đơn giản như vậy mà cũng không biết, khổ quá, ông công tử bột, lần đầu tiên xa vú mẹ ời!

Duy Trâm nói rồi nhìn thẳng Từ Sâm:

- Tôi nghĩ là, nếu mẹ anh biết chuyện anh định bỏ ra bốn tiếng đồng hồ lái xe vượt núi trong đêm tối thế này, chắc chắn người sẽ muốn anh ở lại ngủ, sáng mai về còn hơn.

- À!

Từ Sâm như hiểu ra, nhưng vẫn chưa hết bối rối:

- Nhưng mà tối nay ta sẽ ngủ ở đâu?
- Ở đây thiếu gì chỗ ngủ. Ta có thể mượn một biệt thự nhỏ qua đêm.

Duy Trâm nói rồi nhìn lên hỏi:

- Anh đã từng thấy cảnh người đi đánh cá lúc ban đêm chưa?
- Đánh cá đêm à?

Từ Sâm hỏi mà không để tâm vì chàng mãi tính toán xem có nên quay xe về thành phố không.

- Nam San là một bến cá, vì vậy ở đây phần lớn dân sống bằng nghề câu bắt cá biển. Tối anh ra ngoài này xem, trên bãi biển mênh mông sẽ có rất nhiều điểm sáng nhỏ, đó là ghe câu họ dùng đèn để dụ bầy cá. Những điểm sáng này giống như những vì sao trên trời, lung linh đẹp vô cùng.

- Thật vậy ư?
- Thật chứ. Nếu không tin, tối nay anh cứ ra đấy xem sẽ thấy ngay.

Từ Sâm không còn suy nghĩ gì hết. Lúc này chàng có vẻ phó mặc chịu theo ý muốn của Duy Trâm.

- Thôi được, chúng ta đi đặt phòng rồi đi gọi dây nói luôn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Từ Sâm đã liên lạc được điện thoại với gia đình. Sau đó họ đi đặt phòng nghỉ. Ở đây, khách sạn được cất thành từng căn nhà nhỏ. Mỗi căn là một túp lều nằm riêng rẽ ẩn mình trong vườn cây, khung cảnh thật hữu tình.

Từ Sâm lấy chìa khóa mở cửa ngôi nhà vừa mượn. Chàng chững lại ngay. Phòng chật hẹp với hai chiếc giường đơn nằm sát nhau và một buồng tắm nhỏ, không có gì khác nữa hết. Từ Sâm ngần ngừ một chút nói:

- Để tôi đi mượn thêm một phòng khác cho Trâm nhé?

Duy Trâm ngồi xuống giường nhìn Từ Sâm nói:

- Sao anh lại xài sang như vậy? Bộ anh muốn tôi một mình ngủ trong một ngôi nhà à? Anh nghe tiếng gì bên ngoài không? Tiếng gió hú, tiếng sóng biển rồi còn trùng kêu rền rĩ. Tôi sợ ma lắm, tôi không ở một mình đâu. Ô hay, anh này khờ quá!

Từ Sâm nhìn Duy Trâm lúng túng:

- Vậy thì... vậy thì... Sâm không biết phải giải quyết làm sao.

Lúc bấy giờ khuôn mặt của chàng có vẻ đần độn lắm.

- Làm sao bây giờ đây?

Duy Trâm đứng lên vỗ vai Từ Sâm nói:

- Sao anh lại thắc mắc như vậy? Ở đây có hai cái giường cơ mà, chúng ta mỗi người sẽ ngủ một cái. Tôi tin tưởng anh là được rồi.

Từ Sâm không nói gì nữa, mặt chăm chăm nhìn Duy Trâm. Cô nàng vẫn mặc chiếc áo tắm hai mảnh thật nhúc nhích. Từ Sâm không biết trong tình trạng này, bản thân chàng có dám tin tưởng chính mình không nữa là.

Duy Trâm lại lên tiếng:

- Nhờ anh ra ngoài xe lấy hộ quần áo em vào được không? Mình mấy em toàn là muối và cát không à, em cần phải tắm lại một chút.

Từ Sâm như giật mình, thấy mình khù khờ vô cùng. Chàng vội bước nhanh ra ngoài. Con đường rất rộng, xe có thể chạy vào đậu ngay trước cửa nhà. Thế là Từ Sâm cho xe vào tận bên trong rồi mở cửa lấy quần áo của hai người mang vào.

Vừa đẩy cửa bước vào, Từ Sâm lại ngẩn ra. Tiếng nước chảy trong nhà tắm, bộ áo bikini của Duy Trâm lại nằm vắt trên giường. Thì ra cô ấy đã đi tắm. Từ Sâm khép cửa lại, bước tới cửa sổ kéo rèm cho kín đáo một chút. Trong nhà tắm có tiếng hát nhỏ nhỏ hòa với tiếng nước chảy.

Từ Sâm đứng yên lặng, lắng nghe bài hát rời rạc, lắng nghe tiếng nước chảy mà đầu lại tưởng tượng đến những hình ảnh đầu đầu... Những hình ảnh trong phòng tắm!

Rồi tiếng hát ngừng lại, có tiếng hỏi vọng ra của Duy Trâm:

- Anh Sâm, anh có ở ngoài đấy không?

Từ Sâm giật mình. Như người vừa bị bắt gặp quả tang vừa làm điều gì xấu hổ, chàng đỏ mặt, lúng túng nói:

- Có, có có đây... Tôi sẽ mang quần áo cô vào ngay.

Từ Sâm vừa nói xong lại giật mình. Không biết có nên mang quần áo Duy Trâm vào đấy không. Nhưng vừa lúc đó, cửa phòng tắm xịch mở, Duy Trâm bước ra một cách thật tự nhiên. Từ Sâm trố mắt, trên mình Duy Trâm chỉ có một chiếc khăn tắm mỏng. Nó lại không đủ lớn để che hết cơ thể Duy Trâm. Cái nửa kín, nửa hở lại càng quyến rũ, lôi cuốn chàng. Từ Sâm như ngẩn người ra, mắt mở to, tim thì đập mạnh, mà

cổ lại rất bóng.

- Ồ!

Duy Trâm mỉm cười bước xuống lấy tay vò vò mái tóc của Từ Sâm, bàn tay không còn giữ được khăn làm một phần khăn lại bị lệch đi.

- Xem này, tóc anh đầy cát với cát, sao lại không vào nhà tắm xối nước đi?

Từ Sâm ấp úng:

- Vâng, vâng!

Từ Sâm không hiểu có nên cởi áo đi vào nhà tắm như cô ta không. Thật tình chàng thấy không đủ can đảm. Từ Sâm quơ vội áo so-mi và quần dài định đem theo vào phòng tắm. Duy Trâm kêu lên:

- Ồ! Anh làm gì thế? Anh mang quần áo vào trong đó làm gì? Chỗ đâu để?

Từ Sâm giật mình nhìn kỹ mới thấy cái nhà tắm nhỏ xíu, nền trắng xi măng, trên lợp lá, không có lấy chỗ móc áo cũng như móc khăn.

- Anh vào đây trước đi. Tắm xong gọi một tiếng là em sẽ mang khăn vào, được chứ?

Từ Sâm gật đầu, lúng túng đặt quần áo lên giường. Chàng mặc quần đùi đi vào nhà tắm, vắn vỏi bông sen xả nước. Tắm mà Từ Sâm vẫn không xua được bao ý nghĩ hỗn tạp trong đầu. Tắm thật lâu, chìm mình trong cái mát lạnh của nước nhưng Từ Sâm vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

- Anh Sâm, anh tắm gì mà lâu thế?

Từ Sâm vội nói:

- Xong rồi, xong rồi đây!

Mở cửa một khe hở nhỏ, Duy Trâm đã đưa khăn vào. Tiếc một điều, chiếc khăn vừa mỏng lại vừa nhỏ, Từ Sâm choàng phần dưới mà vẫn không thấy "an toàn" chút nào. Ra khỏi phòng tắm, Từ Sâm càng bối rối hơn. Duy Trâm đang nằm trên giường, hình như không mặc quần áo, chỉ cuộn mình trong tấm chăn mỏng thôi.

Duy Trâm nói:

- Xin lỗi nhé, em buồn ngủ quá, em chớp mắt chút đây.

Từ Sâm trừng mắt nhìn Duy Trâm, nhìn tấm chăn mỏng. Bây giờ mùa hè, mặc dù không có gắn máy lạnh nhưng không hiểu sao, không khí trong phòng lại ngột ngạt quá, nóng quá. Dưới tấm chăn mỏng kia, đường nét cơ thể của Duy Trâm vẫn lồ lộ, nhất là phần đùi. Màu trắng của thân thể nổi bật bên cạnh màu đỏ của chăn.

Từ Sâm nuốt nước bọt bước tới ngồi trên giường riêng của mình. Hai cái giường cách nhau có một tắc, Duy Trâm nằm đấy, hai tay để sau gáy, phần vai trần nằm ngoài chăn. Chợt nhiên Duy Trâm lại mở mắt ra. Bằng cái nhìn như khiêu khích, cô nói giọng lững lờ:

- Anh... anh định làm gì thế?

Mắt Từ Sâm như trợn trừng, chàng rụt rè đưa tay qua sờ nhẹ lên vai Trâm, lên cổ Trâm.

Duy Trâm cũng không kém, vòng tay qua bá lấy cổ Từ Sâm

kéo chàng về phía mình. Từ Sâm thụ động xô dịch người qua giường Duy Trâm, đầu cúi xuống thấp, mồ hôi trên lưng chàng đọng hột. Nóng quá... nóng quá...

Chợt có tiếng hỏi của Duy Trâm:

- Anh... Anh đã từng trải rồi chứ?

Từ Sâm đỏ mặt, không dám thú nhận sự thật, chàng chỉ yên lặng.

Duy Trâm nhìn Từ Sâm với cái nhìn khiêu khích:

- Chưa phải không? Anh càng phải trân trọng nó. Con trai bây giờ giống anh hiếm lắm đấy. Anh nên giữ đến ngày thành hôn.

Duy Trâm nói mà thân hình lại loay hoay chờ đợi.

Trễ quá rồi... Trễ quá rồi...Đột nhiên, Từ Sâm không kèm chế nôi, chàng cúi xuống... tìm kiếm... tìm kiếm... tìm kiếm...

Từ Sâm nghe bên ngoài cửa có tiếng gió thổi, tiếng lá reo, tiếng sóng biển, tiếng côn trùng rả rích và cả tiếng trái tim mình đập thình thịch. Tất cả những âm thanh đó như nuốt chửng lấy chàng, đẩy chàng đắm mình chìm trong cơn mê muội.

CHƯƠNG 9

Tối qua Bảo Lâm ngủ không yên giấc. Nàng cứ mãi nằm mơ. Khuôn mặt của cha mẹ, em trai, bác sĩ... như cứ chờn vờn trước mặt. Bảo Lâm quay trở về sáu năm về trước lúc bác sĩ Chung thảo luận với gia đình là có nên giải phẫu Bảo Hòa hay không. Mẹ thì cương quyết phản đối, cha lưỡng lự, chỉ có một mình Bảo Lâm là đồng ý. Vì Bảo Lâm hiểu, nếu không giải phẫu thì sớm muộn gì Bảo Hòa cũng chết, chết một cách đau đớn. Giải phẫu may ra còn có hy vọng. Thế là Bảo Lâm phải chịu biết bao day nghiền của mẹ, và còn nhiều điều dồn dập khác xảy ra đối với nàng.

Bảo Lâm trở mình. Trời nóng quá, lại không có một chút gió, khắp người mồ hôi vã ra như tắm. Bảo Lâm lấy tay vuốt trán, trở gối, ru giấc ngủ. Giấc ngủ chập chờn và cơn ác mộng khác lại ập đến. Những khuôn mặt mới lại xuất hiện: Tạ Thắng, Trúc Vỹ, Từ Sâm, La Dũng, Duy Trâm... Bảo Lâm khổ sở lắc đầu xua đuổi...

- "Trưa nay tôi sẽ đón em."

- "Không được, trưa nay tôi có hẹn."

- "Có hẹn? Thôi, tôi đi vậy."

Rồi Tạ Thắng đóng sầm cửa lại, đóng thật mạnh. Chiếc xe lao vút, Bảo Lâm ngẩn ngơ nhìn theo. Nhưng oái ăm thay, trưa hôm ấy, Từ Sâm nào có đến. Một thanh niên ham chơi đâu có nhớ tới lời hứa...

Bỗng có tiếng reng reng. Thật vậy, tiếng reo rất to. Bảo Lâm giật mình tỉnh giấc mới biết điện thoại kêu vang. Điện thoại kêu trong đêm, một điều tối kỵ, ồn ào, có thể làm mẹ thức giấc. Nhưng điện thoại được thiết kế cũng vì mẹ thôi. Bác sĩ đã từng cảnh cáo Bảo Lâm rằng, trong nhà có người bệnh như mẹ thì cần phải có điện thoại, để bất cứ giờ phút nào, bất cứ tình huống nào, cũng có thể liên hệ với bệnh viện, với bộ phận cấp cứu. Điện thoại là sợi dây liên hệ sống còn.

Bảo Lâm nhòe dậy nhắc ống nghe, nhìn vào đồng hồ. Mới năm giờ mười phút sáng, sao lại có điện thoại sớm thế này? Với giọng ngái ngủ kèm theo hơi bực dọc, nàng hỏi:

- Alô! Ai đấy?

- Bảo Lâm đấy phải không?

Một giọng nói thật trẻ, thật quen thuộc. Bảo Lâm giật mình, hoàn toàn tỉnh ngủ hẳn.

- Từ Sâm?

Từ Sâm đáp, giọng nói có vẻ đặc biệt:

- Vâng, tôi đây! Xin lỗi Lâm nhé.

- Có chuyện gì thế?

- Lâm có thể ra ngoài một chút được không?

- Ngay bây giờ à?

Từ Sâm nói:

- Phải, tôi đang ở ngoài này đây, trạm điện thoại công cộng trước ngõ của Lâm đấy.

Bảo Lâm ngạc nhiên:

- Ngay đầu ngõ? Cậu biết bây giờ là mấy giờ không?
- Biết chứ, năm giờ mười phút sáng. Tôi đã lái xe đi suốt đêm từ Nam San về đây.
- Từ Nam San? Cậu nói gì thế?

Từ Sâm nói như van xin:

- Thì Lâm cứ ra đây. Ra đây đi, tôi sẽ kể hết mọi thứ cho nghe. Điện thoại công cộng một pit-tông chỉ sử dụng được có ba phút. Tôi chỉ có hai cái ở đây thôi, tôi chờ nghen.
- Được rồi, tôi ra ngay.

Bảo Lâm vội đặt ống nghe xuống, hất chân qua một bên. Nàng bước xuống giường, vội vã rửa mặt, thay chiếc robe vàng viền nâu. Vết thương trên tay đã lành, để lại chiếc sẹo lớn giống như con rít nằm vắt ngang trên tay. Bất giác Bảo Lâm nhớ đến cái hôm Từ Sâm trễ hẹn không đến. Mới đây mà đã hai tuần không gặp mặt Từ Sâm.

Bảo Lâm cầm cúi bước ra cửa, khép cổng lại. Nàng thấy ngay Từ Sâm đang đứng đợi dưới một cột đèn đường. Bên cạnh anh chàng là một chiếc xe du lịch.

Bảo Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Xe của ai thế?

Từ Sâm mở cửa xe và nói:

- Xe của tôi, chị cả và chị hai hùn lại mua cho. Lâm lên xe đi, chúng ta nói chuyện trên xe tiện hơn, được chứ?

Bảo Lâm ngoan ngoãn chui vào xe. Mùi nước hoa nức nồng. Xưa tới giờ, Bảo Lâm chưa sử dụng nước hoa nên không biết đây là loại nào, có điều mùi rất quen thuộc. Đương nhiên không phải là của chị em nhà họ Ngô rồi. Tuy con nhà giàu, nhưng Thúy Bình với Thúy Du ít khi sử dụng đến mùi thơm nhân tạo. Vậy thì... Bảo Lâm chợt hiểu, chỉ có Duy Trâm thôi.

Bảo Lâm nghĩ, từ lúc giới thiệu Duy Trâm cho Từ Sâm là Bảo Lâm không còn thấy Từ Sâm sẵn đón nàng nữa. Bảo Lâm quay lại, khẽ liếc về phía Từ Sâm, khuôn mặt anh chàng buồn rầu rầu. Tại sao vậy? Bị Duy Trâm trưng giỡn đem ra làm trò đùa ư? Có lẽ Từ Sâm đã nếm mùi mèo vờn chuột. Bảo Lâm cắn nhẹ môi yên lặng.

Bên ngoài cửa xe, trời đã sáng, sương mù đang tan. Bảo Lâm nghĩ hôm nay có lẽ nắng ấm, một ngày đẹp trời. Từ Sâm không nói gì hết, đột nhiên nổ máy xe. Bảo Lâm ngạc nhiên:

- Ồ! Cậu làm gì vậy? Cậu định đưa tôi đi đâu?

Từ Sâm hơi chau mày nói:

- Tôi chỉ muốn tìm một chỗ vắng người một chút. Yên tâm, tôi không để Lâm trễ giờ dạy đâu. Tôi sẽ đưa Lâm trở về trường trước tám giờ.

Bảo Lâm nhìn Từ Sâm cười cười:

- Thứ bảy tuần trước là đã nghỉ hè rồi, tôi không cần phải đến trường nữa. Sao dạo này đầu óc cậu để ở đâu vậy?

Từ Sâm nhìn Bảo Lâm bút rút:

- Thế à? Tôi nghĩ là... Tôi bận quá không để ý gì hết, lại sai lầm, lại lỡ hẹn. À, vết thương hôm trước của Lâm lành chưa?

Bảo Lâm nhìn thẳng về phía trước:

- Lành rồi, chỉ cần thời gian và biết cách chữa trị là mọi vết thương đều lành.

Từ Sâm nhìn xuống tay Bảo Lâm:

- Đồng ý, nhưng dù sao vẫn để lại vết sẹo.

Bảo Lâm thấy tức cười. Nàng cảm thấy trong lời nói của hai người vừa rồi như có chất chứa một ẩn dụ.

Từ Sâm ngừng bên cạnh một hồ nước. Ở đây cảnh trí hoang vu, cây cỏ rậm rạp. Ngoài tiếng chuông chùa vọng lại và tiếng nước chảy róc rách đâu đó, hầu như không còn gì nữa hết. Bảo Lâm mở cửa xe, không khí thoáng hơn.

Nhìn dáng Từ Sâm có vẻ đau khổ. Bảo Lâm hỏi:

- Cậu gọi tôi ra đây làm gì?

- Tôi nghĩ là... Tôi vừa phạm phải một tội lỗi khó tha thứ.

- Sao?

Từ Sâm nói, đầu cúi xuống:

- Trưa hôm qua, Duy Trâm đến tìm tôi. Lâm cũng biết là mấy hôm nay Trâm cứ đến tìm tôi, hết gọi đây nói đến công ty lại trực tiếp tới nhà. Chúng tôi thường dùng cơm chung, thỉnh thoảng kéo nhau đi khiêu vũ. Trâm nhảy rất khá, điệu nào cũng biết hơn cả tôi.

Bảo Lâm nói:

- Vâng! Ai chứ Trâm thì tôi biết, cô ấy rất lịch thiệp, lanh lợi,

có nghệ thuật giao tiếp. Tôi nghĩ có lẽ anh đã có được những ngày vui vẻ.

Từ Sâm thành thật nói:

- Vâng, có một lúc như thế. Nó giống như khi ta uống rượu hay hút thuốc nhiều, chợt nhiên thấy mọi thứ đều như bay bổng, mơ mơ màng màng và quên bẵng hết mọi thứ, như quên chuyện hứa đưa Bảo Lâm đi thay thuốc cho vết thương.

Bảo Lâm khẽ nói:

- Tôi có trách gì cậu chuyện đó đâu. Vả lại, tôi cũng đoán được có chuyện gì rồi.

Bảo Lâm chợt nhiên cảm thấy buồn buồn. Chính vì nhờ cái hẹn của Từ Sâm mà nàng đã từ chối một cái hẹn khác. Ngay từ khi Duy Trâm xuất hiện, Bảo Lâm đã linh cảm chuyện này sẽ kéo theo nhiều phức tạp, vì không có người đàn ông nào Duy Trâm muốn mà thoát khỏi tay nàng. Bảo Lâm không phải buồn vì mất Từ Sâm, nàng chỉ buồn một chút vì tự ái bị tổn thương. Có lẽ đó là một sự ganh tị rất đàn bà.

Bảo Lâm bình thản nói:

- Cậu không cần phải xin lỗi tôi. Tôi xem cậu như một đứa em, chỉ cần cậu sống vui vẻ, thoải mái là tôi rất vui rồi.

Từ Sâm trừng mắt nhìn Bảo Lâm:

- Lâm nói thật đấy chứ?

- Dĩ nhiên là nói thật.

Từ Sâm yên lặng ngả người ra sau ghế, mắt nhắm lại rồi thở dài. Bảo Lâm không hiểu hỏi:

- Cậu làm sao thế? Hôm nay cậu có vẻ lạ quá.

Từ Sâm cắn răng:

- Tôi đã mong là khi gặp tôi, Lâm sẽ lớn tiếng mắng nhiếc một trận. Lâm phải tức, phải cho tôi một tát tai hay một quả đấm. Vậy mà thất vọng quá... Lâm lại còn chúc mừng cho tôi.

Bảo Lâm cười nhạt:

- Tôi đâu phải trẻ con. Vả lại, Từ Sâm, cậu có quyền hưởng thụ niềm vui trẻ tuổi của cậu, cái đó không có gì xấu cả.

- Thế Lâm có biết tôi từ đâu về không?

Bảo Lâm nói ngay:

- Thì từ Nam San! Cậu đã cho tôi biết ban nãy, ít ra cũng phải...

Từ Sâm cướp lời:

- Bốn tiếng đồng hồ.

- Bốn tiếng đồng hồ? Vậy cũng có nghĩa là cậu phải chạy từ giữa khuya.

- Đúng thế! Trời nóng quá, chúng tôi đến Nam San bơi. Rồi trời sụp tối, cô ấy bảo là đường quá nguy hiểm vào ban đêm nên khuyên tôi ngủ lại. Chúng tôi muốn một ngôi nhà nhỏ. Tôi cũng không ngờ nó lại chỉ có một phòng. Tôi định muốn thêm một căn phòng khác, cô ta nói là cô sợ ma. Thế là... Thế là... Ồ! Tôi không biết nói như vậy là đúng không, vì thực ra, cô ấy cũng đã khuyên bảo tôi nên giữ gìn, nhưng tôi không kiềm chế được. Tôi không giữ được mình. Rõ ràng là tôi thất bại. Sau đó tôi thiếp đi rồi tỉnh dậy, có lẽ khoảng mười hai giờ

khuya. Tôi mở mắt ra nhìn, thấy Trâm ngủ mà vẫn cười, một nụ cười chiến thắng. Tôi ngồi dậy và chợt hiểu ra. Tôi như bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu. Tôi biết một cách rõ ràng là tôi chỉ là một thằng con nít mới lớn, một thằng ngu bị người ta đem ra đùa như một thứ đồ chơi. Tôi tự hỏi chuyện gì đã xảy ra, có phải vì tình yêu không? Rồi tự mình trả lời: Không, không phải, hoàn toàn không phải. Nhất là khi tôi ngồi dậy, nhìn dáng cô ta nằm, tôi chợt thấy kinh tởm, xấu xa làm sao! Một người đàn ông trước khi ôm được người đàn bà trong vòng tay, họ khao khát mê hoặc, nhưng khi đã đạt được mục đích rồi lại thấy ghê tởm. Như vậy là sao? Tại sao? Có một điều tôi hiểu rõ hơn ai hết là tôi đã trúng kế. Nói vậy chắc cũng không công bình lắm. Ai bảo tôi nhảy vào? Chính tôi cơ mà! Tôi chợt thấy ghê tởm chính mình. Bấy lâu nay, tôi cứ ngây thơ, tự hứa sẽ cố gắng giữ mình. Tôi đã giữ được như vậy, phần lớn vì bản tính nhút nhát, rụt rè. Vì tôi tin tưởng là linh hồn và thể xác là một, phải giữ cho nó thuần khiết. Thế mà tối qua, tôi đã để cho mọi thứ bị hủy hoại cả. Tôi vừa giận, vừa tức, tôi đang bị mặc cảm phạm tội. Tôi không hiểu sao mình lại có thể chung đụng dễ dàng như vậy. Thế là tôi đánh thức cô ta dậy, bảo mặc quần áo vào và lái xe một mạch về đây, bỏ cô ta ở nhà cô ta và chạy đến tìm Lâm ngay, tìm Lâm để nói hết.

Bảo Lâm nhìn Từ Sâm. Câu chuyện chàng kể làm nàng đỏ mặt:

- Sao lại kể chuyện này cho tôi nghe, và để làm gì?
- Vì Lâm đã từng nói là tôi chưa trưởng thành!
- Thế à?

Bảo Lâm bối rối, trong khi Từ Sâm có vẻ thành khẩn:

- Lâm nói đúng đấy. Tôi không cưỡng lại được thử thách, cảm dỗ. Tôi chỉ là một đứa con nít, mong là Lâm hãy tha thứ cho tôi, thông cảm những bông bột của tôi.

Bảo Lâm ngồi yên, mắt hướng về con suối nhỏ. Tiếng nước chảy róc rách, Bảo Lâm thấy thật bình thản:

- Cậu Sâm, cậu vẫn còn ngây thơ lắm.

- Lâm nói thế là sao?

- Cậu nói mấy chuyện đó cho tôi nghe, rồi cậu lại yêu cầu tôi tha thứ. Cậu nghĩ tôi là cái gì của cậu chứ?

Từ Sâm ngán ngừ một chút nói:

- Tôi biết là Lâm đã từng biết từ lâu là tôi xem Lâm như...

Bảo Lâm vội cắt ngang:

- Cậu đừng đề cập đến hai chữ "tình yêu" nhé! Bằng không cậu phạm phải lỗi lầm khác như cậu đã phạm tối qua. Cậu sẽ ân hận đấy.

Từ Sâm mở trừng mắt trong khi Bảo Lâm tiếp:

- Cậu hãy nghe tôi nói điều này, cậu Sâm: cậu chưa phải là đã yêu tôi. Tôi nói chữ "yêu" đúng nghĩa giữa hai người - Trai và gái đấy. Cậu hãy bình tĩnh suy nghĩ coi đúng không. Cậu "kính trọng" tôi nhiều hơn là yêu tôi. Và tôi đã lắng nghe cậu giống như một tín đồ Thiên Chúa đi xưng tội, còn tôi là linh mục. Chuyện đó không phải là tình yêu.

Từ Sâm bực dọc:

- Bảo Lâm, cô...

Bảo Lâm cắt ngang:

- Hãy để tôi nói hết. Cậu Sâm, tôi cho cậu biết, tôi là người đã yêu và được yêu. Mặc dù mối tình đó không kéo dài được bao lâu nhưng phải nói cho cậu biết là lúc đó chúng tôi yêu một cách rất thực lòng, rất say đắm. Tình yêu trai gái không phải chỉ là sự nhung nhớ lẫn nhau mà còn là sự ngưỡng mộ, âu yếm, chăm sóc, mê hoặc... Phải có cả cái "Nhất nhật bất kiến như tam thu hề", còn cậu, cậu đâu có những cái đó với tôi đâu.

Từ Sâm ngẩn ra thật lâu, mới miễn cưỡng nói:

- Làm sao Lâm biết là không có?

- Nếu có, cậu đâu chỉ để cho Trâm lôi cuốn một cách dễ dàng như vậy?

Bảo Lâm thở dài nói tiếp:

- Nếu có, tìm cậu còn chỗ đâu để chứa đựng thêm bóng hình khác? Cậu đâu thể xa cách tôi những hai tuần lễ mà không màng nhớ đến. Trong khi người ta yêu nhau, một ngày không gặp mặt như ba năm xa cách kia mà.

Từ Sâm vội đáp:

- Lâm phải biết là tôi bị mê hoặc, một sự mê hoặc nhất thời, không phải là tình yêu, và chính vì thế mà tôi đã xin Lâm tha thứ cho.

Bảo Lâm nói:

- Tôi thì tha thứ cho Sâm từ lâu rồi. Tôi nói những điều đó ra không phải để trách móc Sâm mà chỉ là để giải thích thế nào

là tình yêu. Cậu Sâm, cậu còn quá ngây thơ, đơn giản và hiền lành quá. Cậu chưa yêu nên chưa hiểu căn kẽ thế nào là yêu. Cậu tưởng là cậu đã yêu tôi, thật ra thì tình cảm mà cậu dành cho tôi chẳng qua chỉ là một thứ tình cảm bao trùm mà Sâm đã dành cho Thúy Bình, Thúy Du và Thùy Tâm. Khác một chút là tôi không phải là chị em ruột của cậu. Nói khác đi, tình cảm đó như một sự pha trộn giữa tình chị em và tình bạn, chỉ có thế thôi. Cậu nghĩ cho kỹ sẽ thấy ngay, trong quá trình trưởng thành của mỗi người đều có một số bí mật. Những bí mật đó không tiện kể lại cho cha mẹ, chị em nghe, chỉ có thể kể lại cho bạn bè. Và tôi, tôi là một người bạn được Sâm coi như là tốt. Cậu đã coi tôi như một thứ tri kỷ và không giấu giếm gì tôi.

Từ Sâm cúi đầu nhìn chiếc tay lái trước mặt, lòng băng khuâng. Lời nói của Bảo Lâm có cái gì rất đúng mà không đúng. Không hiểu sao Từ Sâm lại thở dài:

- Tóm lại là trong mắt Lâm, tôi chẳng có lấy một ký lô nào cả? Lâm không dành được cho tôi tí ti tình cảm nào cả ư?

Bảo Lâm đỏ mặt, nói một cách thật lòng:

- Không hẳn, vì có lúc cậu đã làm cho tôi cảm động đấy chứ!
- Bao giờ thế?
- Lúc mà... thôi không thể nói đâu.

Bảo Lâm lắc đầu nói:

- Nếu có cái lúc đó đi chẳng nữa thì tôi cũng nghĩ là cậu... cậu yêu rất cuồng nhiệt nhưng đơn giản. Tình thương của tôi dành cho cậu còn cao hơn cả tình yêu.

- Nghĩa là... Tôi đã làm cho nó bị tan vỡ?

- Không. Thế mới đúng, tình yêu khác với sự cảm thông và thương hại.

Bảo Lâm chợt vỗ nhẹ lên đùi Từ Sâm nói:

- Cậu Sâm, cậu nghe tôi nói này.

- Thế nào?

Bảo Lâm ngập ngừng nói:

- Tốt nhất cậu nên tránh xa Trâm một chút. Tôi sợ là...

- Sợ gì?

- Sợ là cậu sẽ trở thành một con cá béo. Cậu không thấy là cô ấy đang thả câu sao? Đừng để bị mắc câu. Tôi sợ cậu không đủ bản lĩnh trước sức cám dỗ của cô ấy.

Từ Sâm có vẻ rầu rĩ. Bảo Lâm cười khuyến khích:

- Đừng có nản như vậy! Tôi dám cá là một ngày nào đó, sẽ có một cô gái làm cậu thật sự xiêu lòng, và bấy giờ cậu sẽ hiểu thế nào là tình yêu. Lúc đó, cậu sẽ cảm ơn những điều tôi nói hôm nay. Thật đấy, cậu Sâm ạ, ngày đó rồi sẽ đến.

Từ Sâm cắn môi yên lặng. Bảo Lâm nhìn vào đồng hồ, nhanh quá, mới đây mà đã chín giờ rưỡi. Nàng giật mình, có lẽ ở nhà cha đang lo, không biết Lâm đi đâu. Nàng vội vỗ lên tay Từ Sâm nói:

- Nhờ cậu đưa hộ tôi về nhà, bằng không, cha tôi không biết tại sao tôi đột nhiên bị mất tích thì nguy quá.

Từ Sâm thở dài, cho xe nổ máy. Trên đường về, cả hai không

nói với nhau lời nào cả. Thịnh thoảng, Từ Sâm có liếc sang Bảo Lâm. Nàng ngồi đấy, nghiêm nghị, bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Bảo Lâm nói đúng, rõ ràng chàng đã ái mộ, chiêm ngưỡng, sùng bái quá, nhưng cái đó không hẳn là tình yêu. Chợt nhiên, Từ Sâm có cảm giác như mình giống như con nhộng. Qua một đêm mà mọi sự đã đổi khác, nhộng đã biến thành bướm. Bảo Lâm đẹp, trang nhã, đứng đa* n, còn Duy Trâm, Trâm giống như một thực thể lõi cuốn, đòi hỏi thỏa mãn. Nếu so sánh cả hai thì rõ ràng Duy Trâm phải như "phần xác", còn Bảo Lâm là phần "hồn".

Xe đã chạy tới hẻm nhà Bảo Lâm, đột nhiên nàng đưa tay ngăn lại. Bảo Lâm nói:

- Cậu hãy ngừng xe ở đây.

Từ Sâm không hiểu nhưng cũng thắng lại. Chàng hỏi:

- Chuyện gì thế?

Từ Sâm hướng mắt theo cái nhìn của Bảo Lâm. Trước cửa nhà nàng có một chiếc Mercedes màu đen. Chuyện gì xảy ra thế? Bệnh mẹ Bảo Lâm trở nặng, xe đến để đưa đi bệnh viện ư? Nhưng nếu thế, tại sao sử dụng xe Mercedes?

Trong lúc Từ Sâm còn phân vân không hiểu chuyện gì thì Bảo Lâm đã bước xuống. Từ Sâm không yên tâm, lái xe tấp vào lề rồi cũng bước theo. Đến gần, Từ Sâm mới thấy trên xe còn có một bác tài mặc đồng phục trắng. Ai vậy? Không lẽ một tay có máu mặt nào đấy đến tìm Bảo Lâm?

Cửa mở rộng, Bảo Lâm bước tới gần chào bác tài xế rồi lách mình vào trong. Không hiểu sao, Bảo Lâm thấy tim như đập mạnh. Vừa vô nhà, Bảo Lâm đã thấy cha đang đứng nói

chuyện với Trúc Vỹ. Hôm nay Trúc Vỹ mặc áo trắng, tóc xõa dài. Nàng đang đứng quay mặt vào trong nhà nên không thấy Bảo Lâm.

- Nhờ ông nói lại với cô giáo là con có đến đây. Con sẽ mang thêm nhiều hoa nữa cho cô giáo

Bấy giờ Bảo Lâm mới để ý thấy rằng sân đầy hoa, từ Cúc, Thược dược, Mãn đình hồng, Tiên đàn... cả Kim trần hoa nữa. Bảo Lâm gọi:

- Trúc Vỹ!

Trúc Vỹ quay đầu lại, mắt long lanh:

- Cô giáo.

Lập tức cô bé bước tới nắm chặt tay Bảo Lâm với nụ cười:

- Em cảm ơn cô, cảm ơn cô vô cùng, nhưng tại sao cô không đến nhà em chơi? Mặc dù cô không còn dạy nhưng em vẫn nhớ cô quá. Không phải chỉ một mình em mà cả nhà em đấy, nội nè, vú Ngô nè... Cha em bảo mang một số hoa này đến cho cô. Người nói đừng quên chậu Kim trần hoa đấy.

- À!

Bảo Lâm nhìn hoa với một chút cảm xúc lộ hẳn trên mặt. Trúc Vỹ đã mang mấy chậu hoa đến trước mặt nàng, trong đó có một chậu hoa có lá như cỏ nhưng lại màu vàng anh. Trúc Vỹ đặt chậu hoa này cạnh chậu hoa kim trần và nói:

- Đây là chậu Kim ngũ thảo. Cha bảo em mang đến cho cô. Không hiểu sao cha em đã tìm được ở đâu một quyển sách nói về hoa. Cha bảo Kim ngũ thảo tượng trưng cho sự cao ngạo, còn Kim trần hoa lại có nghĩa không tốt, nó tượng

trung cho sự biệt ly. Lúc đầu cha nói, thôi đừng đem cho cô Kim trần hoa. Nhưng sau đó không biết suy nghĩ thế nào, người lại bảo em mang theo, nhưng dặn là phải đặt kim ngũ thảo và kim trần hoa cạnh nhau. Em không hiểu cha làm vậy với ý nghĩa gì. Em hỏi thì cha nói: Cha muốn xin lỗi cô, và nếu cô nhận cả hai chậu hoa này có nghĩa là cô đã chấp nhận lời xin lỗi đó...

Giọng nói của Trúc Vỹ líu lo như chim:

- Vậy thì cô nhận đi nhé. Cô biết đấy... Cha em tuy hơi cao ngạo nhưng ông ấy rất tốt. Chưa bao giờ em thấy cha chịu xuống nước xin lỗi ai cả, nhưng với cô thì hoàn toàn khác, cô là một ngoại lệ. Như vậy đủ thấy tình cảm của cha dành cho cô như thế nào rồi. Cô đừng giận cha em nữa nhé!

Bảo Lâm ngẩn ra, thật sự ngẩn ra. Nàng nhìn hai chậu hoa trước mặt. Điều đó có nghĩa là: "Giã biệt nhé! Cao ngạo!"

Bảo Lâm nhìn Trúc Vỹ, lòng chợt bối rối. "Giã biệt! Cao ngạo!" Ông ta muốn gì? Luật sư Thắng đã thấu hiểu ý nghĩ của ta, thấy được cái thái độ phản kháng của ta, sự trịch thượng của ông ấy? Xin lỗi? Ông ta mà cũng biết xin lỗi nữa ư? Không! Sự cao ngạo là một chứng bệnh bất trị, rõ ràng như thế, và cũng chính vì thế mà luật sư mới phải Trúc Vỹ đến đây.

Bàn tay Trúc Vỹ vẫn nắm lấy tay Bảo Lâm. Chiếc áo dài thướt tha của cô bé bay bay trong gió. Mái tóc dài, đôi mắt đen nhánh kia đang nhìn Bảo Lâm với sự thích thú:

- Cô không giận ba em nữa chứ? Cô nhận cả hai chậu hoa kia nghe? Cha nói chỉ cần em mang đến là chắc chắn cô sẽ không từ chối.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì...

Trúc Vỹ kéo dài giọng, nói một cách thỏa mãn:

- Vì cô tốt, cô yêu em, cô không muốn em mãi va đầu vào thất bại.

Bảo Lâm giật mình, nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô bé mà yên lặng. Không phải chỉ có nàng mà có một người đứng ở phía sau cũng đang ngăn ngại. Đó là Từ Sâm. Chàng có cảm giác như đang lạc vào một thế giới không thực. Ở đó có cô tiên nữ giữa khung trời ngập đầy nắng mai, đầy tiếng chim hót. Cô tiên nữ đã làm trái tim chàng xao xuyến, bàng hoàng, một niềm xao xuyến rất thánh thiện như đức tin, hoàn toàn khác với những xao động khi chàng đứng trước Duy Trâm...

CHƯƠNG 10

Hai chậu Kim trần hoa và Kim ngư thảo đều được đặt trên bệ cửa sổ phòng của Bảo Lâm.

Mấy ngày liền, Bảo Lâm bận chấm bài thi nên ít khi rời phòng. Nhiều lúc tình cờ nhìn lên hai chậu hoa trước mặt lại làm Bảo Lâm suy nghĩ. Lạ thật, cả hai đều là màu vàng, nhưng Kim trần hoa thì lại nở cùng lúc nhiều cánh. Những cánh hoa màu vàng e ấp giữa lá xanh, còn Kim ngư thảo, cả chậu chỉ có duy nhất một cành vươn cao với hoa. Bất giác Bảo Lâm nhớ đến câu "Người gầy như cánh hoa vàng".

Vâng, "Người gầy như cánh hoa vàng".

Mấy ngày gần đây, Bảo Lâm đã gầy hơn xưa, chỉ vì Bảo Lâm nghĩ ngợi nhiều hơn. Có nhiều chuyện đáng suy nghĩ. Những suy nghĩ đó khiến nàng đôi lúc như ngẩn ngơ. Ví dụ như chuyện Bảo Lâm nhận hai chậu hoa. Như lời Trúc Vỹ nói, nếu Bảo Lâm nhận hai chậu hoa này có nghĩa là Bảo Lâm đã tha thứ, đã nhận lời xin lỗi của luật sư Thắng. Thế rồi nước cờ kế tiếp của ông ta sẽ là gì? Bảo Lâm suy nghĩ rồi chợt phát hiện: Lòng ta đang thấp thỏm chờ đợi. Chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra ư?

Rồi tối hôm ấy, Bảo Lâm vừa cộng điểm thi của học sinh xong, và coi như công việc của một niên học đã hoàn tất, lúc đó khoảng hơn tám giờ thì tiếng chuông điện thoại reo.

- Alô, ai đấy?

Bảo Lâm hỏi, lòng vẫn nghĩ là chị em nhà họ Ngô, hoặc của Từ Sâm thôi, thì bên kia một giọng đàn ông vang lên:

- Cô... Bảo Lâm đấy phải không?

Tiếng của luật sư Thắng, Bảo Lâm thấy tim mình đập mạnh:

- Dạ.

- Cô... Cô khỏe chứ?

- Dạ.

Bảo Lâm lại dạ, một tiếng dạ rất ngọt ngào. Bảo Lâm cảm thấy không hiểu tại sao mình hôm nay lại yếu đuối như vậy.

- Em... Em có thấy nóng không?

- Nóng ư?

Bảo Lâm không hiểu Tạ Thắng muốn nói gì. Nhưng rồi đột nhiên Bảo Lâm thấy không khí trong nhà nóng thật.

Đêm mùa hạ, mặc dù mặt trời đã lặn từ lâu nhưng cái nóng như đùa dưới đất tỏa lên làm không khí ngọt ngào. Bảo Lâm đưa tay lên sờ ót, nói:

- Vâng, trời khá nóng!

- Tôi biết có một quán cà phê, không khí rất dễ chịu, phong cảnh hữu tình. Cô có nhận lời mời của tôi đến đấy uống cà phê không?

Bảo Lâm chợt thấy buồn cười. Hôm nay ông Thắng có vẻ khiêm tốn quá, không còn cái giọng lười ra lệnh như cũ. Một sự đổi thay quá lớn. Bảo Lâm nói không suy nghĩ:

- Vâng, tôi nhận lời.

- Vậy thì mười phút nữa tôi sẽ đến đón cô nhé?

Ông Tạ Thắng đã gác máy, Bảo Lâm đứng yên mấy giây, rồi không hiểu sao, Bảo Lâm lại thấy lòng reo vui. Mười phút, chỉ có mười phút! Phải trang điểm nữa chứ.

Bảo Lâm mở tủ, định thay áo, nhưng rồi lại thấy không có lấy một chiếc áo nào vừa ý. Bảo Lâm nhớ tới chiếc áo màu trắng của Trúc Vỹ và dáng dấp quý phái của cô bé mà ngượng ngùng. Thôi thì khỏi thay gì cả, Bảo Lâm nhìn vào kiếng. Chiếc áo ngắn tay màu mỡ gà, với chiếc robe vàng điểm nâu, cũng không đến nỗi tồi. Thế thì thay làm gì? Nhưng dù gì cũng nên thoa tí son, phấn nhạt.

Bảo Lâm nhìn vào kiếng, một khuôn mặt xanh xao xuất hiện, đôi mắt tròn mở to, dáng dấp yếu đuối. Tiểu thuyết thường mô tả người đẹp phải có đôi mắt long lanh, môi hồng, làn da trắng, mái tóc đen mượt, còn ta chỉ có mái tóc là tạm tạm.

Bên ngoài cửa đã có tiếng còi xe, thế này thì không trang điểm kịp nữa. Bảo Lâm vội vớ lấy chiếc ví, chạy vội ra phòng khách định hỏi xin phép cha. Nhưng vừa tới nơi, Bảo Lâm đã thấy cha đứng ở đấy, chấp tay sau đít tới lui như đang suy nghĩ điều gì.

Thấy Bảo Lâm, ông nói với một vẻ lo lắng:

- Con ra phố ư?

- Vâng.

- Đi với... ông luật sư đó?

Bảo Lâm đáp với một chút ngại ngùng:

- Dạ! Có gì không cha?
- Thôi được. Nhưng mà...

Bảo Lâm nhìn cha:

- Cha ạ! Có phải cha không thích thấy con qua lại với ông ấy?

Ông Vĩnh Tú hỏi và bước tới đặt tay lên vai con:

- Chỉ là một sự qua lại thôi ư? Thôi đi đi, con cũng không nên suốt ngày ở nhà. Con còn trẻ, cần phải có bạn bè, nhưng mà với Tạ Thắng thì con cần phải cẩn thận một chút. Thân gái nên cảnh giác là tốt hơn con à! Ông ta không còn trẻ, kinh nghiệm từng trải nhiều hơn con. Và lại, đối với phụ nữ, hình như ông ta có nhiều tai tiếng. Dĩ nhiên là với những người có tiền, có thế như ông ấy, chuyện đó không làm sao tránh khỏi. Có điều cha muốn con nên cảnh giác một chút, cẩn thận một chút. Nhiều khi mọi việc chỉ là tin đồn. Mà thôi, chuyện con tiếp xúc với ông ta chỉ là chuyện qua lại bình thường, phải không?

Bảo Lâm thấy bối rối. Nàng không còn thấy yên ổn nữa. Cha có ngụ ý gì? Nhưng không còn kịp nữa rồi, tiếng kèn xe bên ngoài thúc giục. Thôi thì để về nhà sẽ hỏi rõ hơn. Bảo Lâm vội vã nói:

- Con sẽ làm theo điều cha dặn.

Rồi Bảo Lâm bước ra cửa. Luật sư Thắng đang ngồi bên tay lái chờ. Bảo Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Bác tài đâu mà ông phải lái xe?

Ông Tạ Thắng cười nói:

- Tôi thích thế này hơn. Chuyện nhờ bác tài là chuyện bất đắc dĩ. Trên phương diện giao tế, làm ăn đòi hỏi, hoặc khi đưa mẹ tôi và Trúc Vy đi đâu, chứ nào tôi có thích đi xe phải nhờ người khác lái đâu.

Bảo Lâm nhìn Tạ Thắng. Hôm nay ông ta khoác bộ âu phục trắng, cà-vạt đỏ trông trẻ và đẹp trai. Chợt nhiên nhìn lại cách ăn mặc của mình, nàng thấy hơi ngượng.

Xe dừng trước một cao ốc, họ xuống xe, vào thang máy lên lầu. Quán cà phê nằm tận tầng trên cùng. Khung cảnh thật lịch sự, các chiêu đãi viên ăn mặc chỉnh tề, lịch sự và lễ phép. Bảo Lâm chợt có mặc cảm tự ti. Tự nhiên một cảm giác buồn buồn choáng hết cả tâm hồn nàng. Họ ăn bận sang hơn cả nàng.

Phải nói đây là một nơi ăn chơi sang trọng thì đúng hơn. Căn phòng thật rộng, có cả sàn nhảy. Tạ Thắng chọn chiếc bàn cạnh bên khung cửa kính. Từ đây nhìn ra, thành phố như thu gọn bên dưới. Những rừng đèn lấp lánh, con lộ với những chuỗi đèn giống như chuỗi hạt trên châu nhấp nháy. Xe cộ qua lại không ngớt.

Bảo Lâm quay lại nhìn Tạ Thắng. Ông ta có vẻ rất tự nhiên. Ánh sáng trong phòng vừa đủ. Cách bài trí sang trọng. Có tiếng nhạc nhẹ vang lại và những cặp tình nhân đang dìu nhau. Bản nhạc khá quen thuộc nhưng Bảo Lâm không biết tên. Để phá vỡ không khí yên lặng, Bảo Lâm hỏi:

- Bản nhạc gì thế ông?

Ông Tạ Thắng không đáp, lấy bút ra viết lên khăn tay mấy

chữ: "Em đã chiếu sáng đời tôi".

Bảo Lâm thấy tim đập mạnh, ngẩng nhanh lên, bắt gặp ánh mắt như biết nói của Thắng.

Bảo Lâm thấy gương đỏ mặt. Bồi bàn đã bước đến, Tạ Thắng hỏi:

- Lâm muốn dùng món gì?

- Cho cà phê thôi.

Tạ Thắng gọi hai ly cà phê, rồi nói:

- Đúng ra Lâm nên gọi món kem đặc biệt. Ở đây, kem nơi này khá nổi tiếng, nhất là món kem Pháp. Nó gồm có kem, hạnh đào, anh đào. Thử cho biết nhé?

Bảo Lâm gật đầu:

- Vâng.

Thế là Tạ Thắng gọi thêm món kem.

Chỉ một lúc sau là mọi thứ được mang ra. Bảo Lâm không biết nên ăn món nào trước, nên hóp một hóp cà phê hay là ăn thêm một muỗng kem.

- Ông thấy đấy. Ăn thế này có nóng, có lạnh, có ngọt, có đắng...

- Nhưng như vậy thì Lâm đã hưởng hết hương vị của cuộc đời còn gì?

Bảo Lâm giật mình nhìn Tạ Thắng. Anh chàng suy nghĩ gì mà nói vậy? Phải chăng? Bảo Lâm bối rối nhìn xuống.

- Tôi lại nói sai gì nữa ư?

Bảo Lâm lắc đầu nhè nhẹ:

- Không có, chỉ tại câu nói của ông làm tôi suy nghĩ.

Tạ Thắng đốt một điếu thuốc:

- Lâm có biết là từ trước đến giờ, tôi không hề ngại chuyện lỡ lời trước mặt đàn bà, vậy mà không hiểu sao, trước mặt Lâm, tôi lại thấy có mặc cảm làm sao. Tôi chợt thấy mình già đi nhiều

Bảo Lâm vừa ăn kem vừa nhìn lên:

- Ông nói thật đấy chứ? Hay chỉ là những lời khách sáo?

Tạ Thắng nhìn Bảo Lâm, chậm rãi:

- Tôi cần gì phải làm thế với Lâm? Tôi nói thật đấy. Có lẽ vì... Tôi... yêu... Lâm.

Bảo Lâm giật mình, nàng mở trừng mắt:

- Tại sao?

Tạ Thắng nói nhanh:

- Tại sao là sao?

Bảo Lâm nói:

- Ông cũng thấy đấy, tôi đâu phải là người con gái điển hình trong mắt ông. Tôi không đẹp, không theo thời thượng. Tôi bình thường hơn cả bình thường, rụt rè quá đáng, lại không còn trẻ, không có sức hấp dẫn, không biết sống theo trào lưu, không biết chơi... trò chơi của tình yêu. Tôi sống bảo thủ,

ương ngành, chỉ gây phiền hà cho người khác hơn là mang đến tình yêu mật ngọt.

- Lâm nói hết chưa?

Bảo Lâm lắc đầu chầm chậm:

- Chưa.

- Vậy cứ nói đi.

Đầu vẫn lảng vảng lời răn của cha: "Coi chừng, trên phương diện giao thiệp với đàn bà, hấn khá tai tiếng". Bảo Lâm run giọng nói:

- Tôi... Tôi không phải là đối tượng để anh đùa giỡn. Tôi...

Giọng nói của Bảo Lâm càng run hơn:

- Tôi có thể tưởng đó là thật...

Ta. Thắng nhìn thẳng Bảo Lâm rồi đột ngột đứng dậy.

- Ông làm gì đấy?

Bảo Lâm hỏi, Thắng chột nói:

- Chúng ta ra sàn nhảy đi!

Bảo Lâm nhìn ra sàn nhảy. Khách không nhiều lắm, một điệu Mambo. Chột nhiên nàng nhớ đến lời của Từ Sâm bàn về Duy Trâm, Bảo Lâm vội nói:

- Tôi không biết nhảy disco hay tango.

Tạ Thắng nói:

- Đây không phải là Disco! Anh cũng không muốn thấy em

nhảy biểu diễn mà chỉ là muốn được gần em... gần em một chút.

Tạ Thăng kéo Bảo Lâm ra sàn nhảy, ôm sát nàng vào lòng. Tạ Thăng đưa nàng đi theo tiếng nhạc và nói nhỏ:

- Anh cho em biết nhé, ngay cái hôm đầu tiên em bước chân vào phòng khách nhà anh là em đã khiến anh chú ý. Ban nãy, em vừa bảo là em tầm thường, không đẹp, không biết đuối theo thời thượng, không có gì xuất sắc. Nếu em nghĩ như vậy thì không đúng đâu. Trong mắt anh, em rất đẹp. Đương nhiên không phải là cái đẹp của minh tinh tài tử mà là cái đẹp của nội tâm, một cái đẹp kín đáo. Nhiều lúc đối diện với em, anh chợt thấy mình tầm thường, thô tục vô cùng, Bảo Lâm!

Tạ Thăng tiếp tục, giọng nói như van nài:

- Hãy bỏ hết mọi chiếc mặt nạ nguy trang. Chúng ta hãy nhìn thẳng vào nhau. Thú thật với em, anh rất yêu tự do, anh không muốn bị bất cứ người đàn bà nào cột chân mình lại. Mấy năm qua, anh rất thỏa mãn với cuộc sống độc thân mà mình có, nhưng rồi sự xuất hiện của em đã làm cuộc sống bình thản kia đảo lộn hết. Bảo Lâm! Tại em không nghĩ về mình thành thử em không biết cái cao ngạo, bất cần một cách thoát tục của em, cộng thêm cái nhạy cảm trong ứng xử, cái tự cao tự đại, cái cố chấp, tất cả những cái đó làm anh choáng, anh bị mê hoặc. Vâng, em không có những bộ áo sang trọng, không có những đồ trang sức đắt tiền, không trang điểm, không đua đòi thời thượng, em hơi bảo thủ, nhưng không hiểu sao, anh lại thích em vô cùng. Tất nhiên, anh muốn em phải mặc đẹp hơn, anh cũng thích ăn mặc đẹp, nhưng vấn đề đó không phải là vấn đề chính. Cái chính là... Em biết không...

Tạ Thăng kề môi sát vào tai Bảo Lâm:

- Anh yêu em.

Bảo Lâm thấy như muốn ngạt thở, nàng tựa đầu vào vai Tạ Thắng. Nàng không nói được gì cả, cũng không nhìn được vì mắt đã nhòa lệ rồi.

Tạ Thắng tiếp tục nói:

- Em có nhớ nụ hôn đầu tiên của chúng ta trong thư phòng không? Có lẽ bấy giờ anh cũng chưa biết tại sao mình lại làm như vậy, vì anh không có thời gian để suy nghĩ. Anh đã bị em phản kháng và bắt đầu phân tích. Anh cố tìm đủ mọi lý lẽ để biện bạch, để trốn tránh sự thật, nhưng cuối cùng anh mới thấy mình thua. Anh đã bị em chiếm ngự. Bảo Lâm! Bây giờ thì anh hiểu chính mình rồi. Anh không thể sống thiếu em. Có điều, anh không biết là em có cùng một suy nghĩ như anh không?

Bảo Lâm yên lặng, chỉ tựa đầu vào vai Thắng. Ông Tạ Thắng lo lắng hỏi dồn:

- Bảo Lâm, em nói đi. Sao em không nói gì cả?

Bảo Lâm vẫn yên lặng với hai dòng nước mắt.

- Hay là em chê anh? Anh già lắm phải không?

Bảo Lâm chỉ lắc đầu.

- Em nói đi! Sao không nói? Em không nhẫn tâm nói hai tiếng từ chối ư?

Tạ Thắng cắn nhẹ lấy môi, cương quyết:

- Anh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đây, em cứ nói thật. Đừng

thương hại anh, cũng đừng nề nang gì anh cả, hãy nói thật lòng em.

Bảo Lâm không thể yên lặng mãi, không thể để Tạ Thắng hiểu lầm. Bây giờ thì nàng đã hiểu ra tại sao Từ Sâm bao giờ trước mặt nàng cũng chỉ là một đứa con nít mới lớn. Thì ra vì sự hiện diện của người đàn ông này. Đúng rồi! Đáng đắp trường thành, chứng chắc của ông ta đã đi vào tiềm thức nàng từ lâu. Có lẽ nàng đã yêu Tạ Thắng từ lâu lắm rồi.

Bảo Lâm bắt đầu nói, giọng ấp úng:

- Tôi đã nói... ông làm thế... Tôi sẽ tưởng là thật đấy!

Tạ Thắng trừng mắt:

- Tưởng là thật? Thế Lâm nghĩ là tôi nói đùa ư?

Bảo Lâm nói:

- Tôi cũng không biết là... Ông nói thật lòng đấy chứ?

- Trời đất! Mãi đến giờ phút này Lâm còn hỏi như vậy được sao? Anh đã nói anh không muốn bị bất cứ người đàn bà nào cầm chân, nhưng mà nếu bây giờ em đến với một người đàn ông nào khác, có lẽ anh sẽ hóa điên mất. Vì vậy, em phải là của anh, em phải là vợ anh.

Bảo Lâm xúc động ôm sát Tạ Thắng vào người. Bước chân của hai vẫn đều theo điệu nhạc, nhưng bây giờ thì đã có xuất hiện nụ cười, nụ cười trên môi, trên mắt Bảo Lâm:

- Ông có hối hận vì điều ông vừa nói không?

Tạ Thắng có vẻ bồn chồn:

- Hối hận? Tại sao lại phải hối hận? Em nói đi, em đồng ý hay là khước từ?

Bảo Lâm hỏi một cách nhẹ nhàng:

- Ông thấy sao? Tôi thấy ông khò thật. Giả sử như bây giờ ông có thấy hối hận, định rút lại lời nói đó, tôi cũng không cho đâu.

Tạ Thắng như chững lại. Chàng như vừa nghe được lời Chúa phán truyền. Chàng siết chặt tay Bảo Lâm nói:

- Không được, phải rời khỏi đây ngay.

Bảo Lâm ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?

Tạ Thắng mở to mắt nhìn Bảo Lâm:

- Tại sao ư? Bởi vì anh muốn kiếm một chỗ vắng vẻ nào đó để được hôn em.

CHƯƠNG 11

Đề án kiến trúc của Từ Sâm đã được ban giám đốc thông qua. Ngoài số tiền thưởng, Từ Sâm còn được cấp trên khen ngợi và đề bạt lên làm trưởng phòng thiết kế. Đối với gia đình họ Ngô, đây là một sự kiện lớn.

Vợ chồng Thúy Bình, Thúy Du đều tập trung hợp đầy đủ ở nhà. Mọi người vui vẻ, nhưng cái không khí vui vẻ khuấy động đó hầu như đều do phái nữ gây ra. Dù gì nhà này cũng âm thịnh dương suy. Mấy cô con gái nói năng lanh lợi, đàn ông thường hay bị lép vế, thường bị biến thành đối tượng để mấy cô chọc cười. Lúc đó thường mấy anh con trai trở thành hề. Chẳng hạn có lần, không hiểu lý do gì, Thúy Du ngồi tới đâu cũng mang theo gói ô mai. Hôm ấy không hiểu tại sao không có nó. Đang ngồi chung trong phòng khách, Thúy Du chợt gọi chồng:

- Anh Kính ơi!

Từ Kính như hiểu ra, lên tiếng:

- Ô mai!

Rồi chạy bay ra khỏi phòng khách, xông ra ngoài cổng. Mọi người rất ngạc nhiên, chưa hiểu thì bà Ngô đã bước tới. Bà đã từng làm mẹ nên không có gì qua mặt được bà. Bà nhìn Thúy Du cười, cái cười hài lòng và mọi người như chợt hiểu ra. Thế là mục tiêu chính từ Từ Sâm đã chuyển sang Thúy Du. Nàng đã có tin vui! Thế là đề tài đã thay đổi. Thúy Du lấy chồng

mới nửa năm mà đã có tin mừng, còn Thúy Bình lấy chồng đã ba năm lại không có gì hết. Gia đình họ Lê nôn nóng, Lê Vinh càng nôn hơn.

Nhìn Thúy Bình, Lê Vinh nói:

- Tôi gia hạn cho cô từ đây đến cuối năm phải ăn ô mai, bằng không thì...

Thúy Bình nhìn chồng cười hỏi:

- Thì sao?

Lê Vinh đáp tỉnh bơ:

- Thì tôi sẽ không khách sáo gì nữa, tôi phải làm một màn "cầu thuê" kiếm vợ hai.

Thúy Bình hỏi:

- Ông dám không? Nếu ông "cầu thuê", tụi này không biết "cầu phu" lại à?

Lê Vinh hét lên:

- Gan thật! Thật quá lắm!

Rồi quay sang bà Ngô, Lê Vinh nói:

- Mẹ xem đấy, con gái của mẹ lớn gan quá không?

Bà Ngô cười, an ủi Lê Vinh:

- Con đừng sợ! Con mẹ, mẹ biết, nó chỉ giỏi có cái miệng thôi chứ không dám làm đâu. Mà con cái trong nhà này kỳ lắm, không phải chỉ có mấy đứa con gái không mà con trai cũng vậy.

Từ Sâm la lớn:

-Ồ mẹ! Sao mẹ lại kéo con vào đây làm gì? Con thấy con rất lành mạnh, đâu có tật gì đâu?

Thùy Tâm chen vào:

- Anh mới lắm tật đấy chứ!

Từ Sâm quay sang tròng em:

- Hứ! Tật gì mi nói ra xem? Nói xem?

Thúy Bình nói:

- Thôi giỏi rồi! Con của mẹ thế nào, mẹ không biết à? Cậu đừng tưởng cậu lên chức trưởng phòng rồi là cậu ngon nhé. Con trai gì mà hai mươi lăm tuổi đầu rồi vẫn phải bám vù vào mấy chị, ngay cả chuyện đi của đào cũng chưa biết. Anh Vinh đâu?

- Dạ có!

Lê Vinh bước ra đứng nghiêm, chào theo kiểu nhà binh. Thúy Bình nói:

- Anh đem hết kinh nghiệm tán gái của mình ra dạy cho cậu ba nó xem.

Lê Vinh tròn mắt:

- Tôi ư? Tôi nhớ là lúc đó... Khi tán tỉnh em là lúc em đang đòi lái xe gắn máy. Tôi hứng chí anh hùng bước ra dạy, không ngờ tiểu thư nhà tôi đạp máy chưa xong đã ham rồ ga. Chiếc xe vọt tới một cái tung vào bờ tường "Rầm" là ngã lộn nhào, cả người lẫn xe. Cô bị lổ máu đầu. Tôi thất kinh phải đưa

ngay vào bệnh viện. Bác sĩ thấy vết thương trên đầu em rộng quá, mắng anh: "Tại sao cậu lại làm cho một người đẹp thế này mang sẹo thế? Bây giờ cậu phải xử trí sao?" Tôi tưởng là em sắp chết đến nơi nên buột miệng nói: "Tôi sẽ cưới cô ấy làm vợ". Có ai ngờ đâu em lại lớn mạng như vậy? Em không chết mà lại sống khỏe làm anh phải cưới em. Như vậy có kể là anh đã "tán" em không? Kinh nghiệm này đầu thế truyền cho Từ Sâm được.

Câu chuyện của Lê Vinh khiến cả nhà cười ầm lên. Thật ra thì Lê Vinh không xạo. Chuyện đó có phần thật, vết sẹo trên đầu Thúy Bình còn đó. Trước sự cười đùa của mọi người, Thúy Bình không giấu được sự tức tởm:

- Nói kiểu anh thì ra là tôi đã dùng khổ nhục kế để câu anh ư?

Lê Vinh đứng ra xa một chút:

- Làm sao tôi biết được?

Thúy Du nhảy vào cứu bồ cho chị:

- Đừng tưởng bở nhé! Nhưng chị Bình đâu phải bảo anh kể chuyện anh của chị ấy như thế nào đâu mà chỉ muốn anh đem chuyện anh đã tán tỉnh mấy cô khác kia kìa.

- Cô nào đâu?

Thùy Tâm bấy giờ mới nhập cuộc:

- Còn cô nào nữa? Cứ khéo đóng kịch thôi, công tử họ Lê ạ... Công tử có muốn tôi kể ra sơ sơ mấy cái tên mà tôi đã biết không?

- Đừng, đừng, đừng!

Lê Vinh vội vã ngăn lại. Rõ ràng anh chàng cũng có chút tai tiếng trong chuyện tán tỉnh phụ nữ.

Mấy lần dự tiệc chiêu đãi, thù tạc trong thương vụ, Lê Vinh đã gặp mấy đóa hoa biết nói, rồi cũng đổ bể, truyền từ miệng người này qua người khác, ít họ xít cho nhiều. Lê Vinh đã phải khổ sở thu xếp, bây giờ nếu moi ra sẽ khổ cỡ nào. Lê Vinh van nài Thùy Tâm:

- Thôi mà, cô Út, cô tha cho tôi nhờ. Đừng để tôi phập phồng không yên giấc.

Nhưng Thúy Bình không buông tha:

- Nếu anh là con người quang minh chính đại thì có gì phải sợ chứ?

Lê Vinh đột nhiên ho sặc sụa. Thúy Bình nhìn chồng, cười hỏi:

- Anh làm sao thế? Cảm mạo hay bị viêm họng vậy?

Lê Vinh rõ rất thông minh, chuyển ngay đề tài:

- Không phải, không phải đâu. Tôi có chuyện đang suy nghĩ đây. Xem nào, cậu Từ Sâm năm nay hai mươi lăm tuổi rồi mà chưa có bạn gái thì quả dở vô cùng.

Lời của Lê Vinh chưa dứt thì chuông điện thoại reo vang. Thùy Tâm ngồi gần điện thoại, nhắc lên đỡ lấy ống nghe. Vừa nghe, Thùy Tâm vừa nhúm mày:

- Ồ, có điện thoại của anh Từ Sâm đây này. Cô nào gọi cho anh mà giọng nói nghe nhão nhẹt vậy?

- Họ La đấy!

Từ Sâm vội khoát tay:

- Hãy nói với cô ta là anh không có mặt ở nhà. À... à, đi xa lắm rồi. Công ty phải đi công tác xa... hay đã đi Mỹ hay Phi châu gì cũng được. Phải đi ba tháng... hay cả năm cũng được.

Thùy Tâm trở mắt nhìn anh:

- Anh đừng tưởng ai cũng ngu như anh à? Làm gì có chuyện đi Mỹ hay Phi châu? Người ta chỉ cần phen tới sở làm của anh là rõ cả mọi việc.

Từ Sâm thấy có lý, bứt tóc:

- Mặc cô ta nói gì thì nói, cứ bảo tôi không có ở nhà là được.

Thùy Tâm buông mấy ngón tay che kín ống nói ra, rồi nói vào máy:

- Anh ấy đi vắng rồi, không biết mấy giờ nữa mới về.

- Cái gì? Tôi là ai à? Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy!

Rồi Thùy Tâm đặt máy xuống, nhìn Từ Sâm cười:

- Xong rồi, đã giúp anh giải quyết được mọi việc rồi đấy.

Lê Vinh có vẻ ngần ra:

- Thật tình tôi không hiểu. Tại sao mấy người ai cũng bảo là cậu nhà ta chưa có bạn gái. Bây giờ lại có người gọi điện thoại đến chứ? Mấy người định phá tôi ư?

Từ Sâm lắc đầu:

- Cái cô này ghê gớm lắm. Tôi đã trông thấy qua một lần, cô ta không kém cái bà "Mèo rừng" hay "Hồ ly tinh" gì của anh

đâu, anh Vinh ạ.

Từ Sâm nhìn mọi người, chợt nhiên thấy bức dọc. Cái sung sướng được khen thưởng vì bản thiết kế như cất cánh bay đi. Chàng lặng lẽ rời khỏi đám đông lên lầu, khép cửa lại, ngã mình xuống giường, trừng trừng nhìn lên trần nhà.

Chậm chậm như một cuốn phim, trước mắt chàng hiện ra một khuôn mặt, một đôi mắt đen nháy, nước da trắng đứng đầy. Chiếc áo phất phơ trong gió lộng. Cô bé rực rỡ dưới ánh nắng mai như một nàng tiên. Từ Sâm thở dài, nghiêng người nhìn ra cửa sổ. Từ Sâm ơi, Từ Sâm! Mi làm gì thế? Mi giống như Bảo Lâm đã nói, mi ngây ngô, ấu trĩ, chưa trưởng thành. Mi gặp ai, yêu đó. Đầu tiên, mi đã bị cái nghiêm trang của Bảo Lâm thu hút, sau đó mi không thoát khỏi sự quyến rũ của Duy Trâm rồi bay giờ mi lại thấy Trúc Vỹ như một nàng tiên nữ. Như vậy, rõ là đã có chuyện rắc rối! Từ Sâm quay người lại úp mặt vào gối. Hình ảnh Trúc Vỹ như hiện ra rõ hơn trong đầu. Không được! Từ Sâm ngồi dậy. Ta phải nghĩ ra cách làm thế nào để quen với Trúc Vỹ, bằng không có lẽ ta sẽ điên mất.

Những lúc gần đây, sau ngày gặp Trúc Vỹ trong sân nhà Bảo Lâm, Từ Sâm không làm sao quên được hình bóng ấy. Giọng nói êm và thanh như tiếng chim hót kia cứ lảng vảng trong đầu chàng.

- Chậu này là kim ngư thảo, cái tên nghe lạ quá phải không cô?

Từ Sâm hết nằm xuống rồi ngồi dậy. Chàng thấy bức rứt không yên. Cuối cùng, chàng phải đứng dậy đến phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn vào kiếng.

- Mi chỉ gặp cô ta một lần, mi không hề quen biết, sao vậy? Bảo Lâm bảo mi chưa trưởng thành. Mi làm gì cũng như khùng khùng, điên điên. Mi không thể si mê người ta qua dung nhan bề ngoài được, hãy vững vàng một chút. Bây giờ, trước mắt là làm thế nào để làm quen với cô gái ấy đã. Nhưng làm thế nào để quen? Cách đơn giản nhất là điện thoại cho Bảo Lâm, nhờ Bảo Lâm giúp đỡ, nhưng mà Từ Sâm ơi! Tại sao làm cái gì thì mi cũng phải cần người khác giúp đỡ? Mi không thể độc lập, bao giờ mi mới tự lập được, mới trưởng thành chứ?

Rồi như một con lốc, Từ Sâm xông ra ngoài cửa, chạy bay xuống cầu thang trước sự kinh ngạc của mọi người. Chàng chạy ra ngoài nhà. Từ Kính gọi với theo:

- Cậu Sâm ơi, cậu Sâm, cậu làm gì đấy? Cậu đi đâu vậy?

- Tôi đi ra phố mua mấy món quà.

Quả thật, Từ Sâm đã mua cả lô hàng, phần lớn là sách, phải nói là toàn loại sách thực vật học. Vợ chồng ông Ngô Trọng Nhân tưởng con trai định đổi ngành.

Thế rồi có một ngày, khi Trúc Vỹ đang cùng bà nội ngồi nói chuyện văn trong phòng khách thì vú Ngô bước vào nói:

- Cô ơi, có ông thợ làm vườn đến, ông ấy bảo là mang đến cho cô mấy chậu hoa quý và hiếm.

Trúc Vỹ mừng rỡ, vừa chạy ra vừa hỏi:

- Thế có phải ông Văn hôm trước không? Ông ấy có hứa sẽ mang đến một số hoa lạ mà.

Vú Ngô nói:

- Không phải ông Văn, ông này còn trẻ lắm. Chắc có lẽ là con trai ông ta ấy. Tôi đã đưa cậu ta ra mảnh đất sau bụi trúc rồi. Cậu ấy có mang theo mười mấy chậu hoa.

Trúc Vỹ đã ra tới vườn. Nàng chạy vội về phía mảnh đất mới được vun xới sau vườn trúc. Mảnh đất mà lúc mới mua, nhà luật sư Thắng định làm một sân quần vợt. Sau đó, vì công việc quá bận nên ông bỏ dở dự tính này. Mảnh đất trở thành bãi cỏ dại và ông giao cho Trúc Vỹ. Sau ngày bỏ thi đại học, Trúc Vỹ đã bỏ khá nhiều ngày công để vun xới, chăm sóc nó. Nàng đã trồng một luống kim ngân hoa, một số hoa nở vào mùa thu, ngoài ra còn trồng một số loài hoa hiếm nữa.

Trúc Vỹ vừa qua khỏi rừng trúc là thấy gã làm vườn ngay. Hắn có thân hình cao lớn, vai rộng, tóc đen. Hắn mặc sơ mi trắng, một quần jean đã bạc màu, đang đứng chấp tay ngắm nghĩa thửa đất. Dưới chân hắn ta là những chậu hoa tím có, đỏ có.

Nghe tiếng chân, hắn quay lại. Trúc Vỹ bất giác giật mình. Anh chàng có khuôn mặt khá quen thuộc. Vầng trán rộng, đôi mắt đen và chiếc miệng có dáng dấp tinh nghịch kia hình như mình đã gặp đâu rồi. Đúng rồi! Trúc Vỹ đã gặp ở nhà cô giáo Lâm.

Trời đất! Vậy mà vú Ngô lại hiểu lầm, lại nói người ta là thợ làm vườn. Anh chàng này Vỹ biết rất rõ, con trai duy nhất của một đại thương gia.

Trúc Vỹ chợt thấy buồn cười, nụ cười hồn nhiên. Nụ cười đã làm cho Từ Sâm ngẩn ngơ bối rối. Hôm nay Trúc Vỹ mặc áo màu xanh lá non, tóc dài đánh thành hai chiếc bím. Trông Trúc Vỹ tươi mát như cành cỏ dại trong mưa.

Trúc Vỹ vừa cười vừa nói:

- Ồ, thì ra là anh! Tôi nhớ tên anh rồi. Anh có phải là Từ Sâm không?

Lòng Từ Sâm vui như mở hội. Nàng đã biết tên của ta.

- Vâng! Trúc Vỹ!

Từ Sâm cố tình kêu tên một cách thân mật.

- Tôi mang hoa đến cho cô này!

- Ồ!

Trúc Vỹ trề môi, thái độ ngây ngô chân chất vừa lôi cuốn vừa khiến người ta chú ý.

- Xưa tới giờ chưa có ai tặng hoa cho Vỹ cả, hèn gì... hèn gì...

- Hèn gì thế nào?

- Hèn gì vú Ngô chẳng bảo anh là thợ làm vườn.

Từ Sâm đáp một cách tỉnh khô:

- Thì tôi là thợ vườn đây! Tôi đến đây để dạy Vỹ làm vườn.

Trúc Vỹ nhướn mày, ngạc nhiên:

- Anh đến dạy tôi làm vườn ư?

- Vâng, Vỹ đến xem này.

Từ Sâm kéo tay Trúc Vỹ đến gần. Cổ tay mềm mại mát rượi của Trúc Vỹ làm Từ Sâm giật mình:

- Tay của Vỹ như có điện vậy đó.

Trúc Vỹ cười giả lả nói:

- Có điện? Anh nói gì lạ vậy?

Từ Sâm nói:

- Thôi bỏ qua đi! Tôi hay nói chuyện không đầu, không đuôi. Cô giáo Lâm của cô đã từng phê bình tôi còn khờ khạo ngây thơ lắm.

Trúc Vỹ cười ngặt nghẽo. Nói đến cô giáo là nàng thấy vui. Nàng ngây thơ hỏi:

- Thế ư? Cô Lâm cũng có dạy anh à?

Từ Sâm thấy lúng túng:

- À, mà...

Rồi chàng suy nghĩ một chút nói tiếp:

- Ờ... ờ... cô ấy cũng có dạy tôi.

Trúc Vỹ thích thú:

- Dạy anh môn gì vậy?

Từ Sâm nhớ đến lời Bảo Lâm chỉnh, liền nói:

- Thì dạy tôi cách làm người, cách sống độc lập, cách tự nhận xét, suy nghĩ để trưởng thành. Nói chung là đủ mọi thứ.

Trúc Vỹ nhìn Từ Sâm với cái nhìn chia sẻ:

- À! Cô Lâm là một cô giáo tốt, anh có thấy như vậy không?

Như tận đáy lòng, Từ Sâm gật đầu đồng ý với Trúc Vỹ:

- Vâng, một cô giáo tốt nhất thế giới.

Lời của Từ Sâm làm Trúc Vỹ thích thú. Nàng nhìn thẳng Từ Sâm, dù sao cũng gặp một người học cùng thầy. Người nhà cả mà! Trúc Vỹ nghĩ như vậy nên cư xử với Từ Sâm thân thiết hơn.

- Anh bảo là anh cũng biết trồng hoa nữa phải không?

Từ Sâm quay qua:

- Cô nhìn tôi không giống à?

Trúc Vỹ lắc đầu, làm cái nơ bướm bướm trên đầu như lay lay đôi cánh.

- Không! Anh to lớn quá, trông giống như một thể thảo gia.

Từ Sâm hãnh diện:

- Thì tôi cũng là thể thảo gia đấy chứ! Tôi chơi bóng rổ, bơi lội, đá banh, chạy đua đều khá cả. Nhưng tôi cũng biết trồng hoa nữa đấy.

- Ồ.

Trúc Vỹ nhìn Từ Sâm với ánh mắt khâm phục, rồi quay xuống nhìn mấy chậu hoa. Có một chậu cây có thân mòng mướt, chân đứng thẳng, màu xanh đậm. Nàng chưa hề thấy qua loại này bao giờ nên cất tiếng hỏi. Từ Sâm làm như rất sành sỏi:

- Đây là loại "san hô xanh". Cô nhìn xem nó giống san hô không? Có điều lại màu xanh đậm.

Trúc Vỹ nói:

- Vâng, giống quá. Bây giờ tôi mới nghĩ ra!

Nàng cúi xuống nhìn một chậu hoa khác có lá to, màu lục, hoa lại màu đỏ, viền vàng. Những cánh hoa nở cong, rung rinh trong gió như e lệ. Trúc Vỹ hỏi:

- Còn đây là hoa gì?

- Còn đây là loại gai lan, một loài có gốc gác từ Phi Châu. Hiện nay nó đã thích ứng với khí hậu ở đây. Tôi đã quan sát vườn hoa của cô, phần lớn là loài nở vào mùa xuân, chỉ có kim trần hoa và cúc, huệ là nở vào mùa hè và thu. Tôi thấy cô cần phải trồng thêm một số loài hoa mùa đông, như vậy vườn sẽ có hoa trong suốt bốn mùa. Xuân, hạ, thu, đông đều có hoa nở, như vậy, vườn này là thế giới của hoa.

Trúc Vỹ nhìn Từ Sâm với đôi mắt long lanh.

- Anh nói đúng, nhưng tôi tìm mãi mà chẳng thấy hoa nào nở trong mùa đông cả.

Từ Sâm nhún vai:

- Không tìm thấy à? Thiếu gì, chẳng hạn như loài hoa gai lan này, hoa chuông vàng, anh đào, kỳ lân, thủy tiên... Tất cả đều đơm hoa tiết lạnh.

Trúc Vỹ hỏi:

- Có loài là kỳ lân nữa ư? Cái tên nghe ngộ quá hén!

Nàng thật sự ngạc nhiên, tưởng rằng mình biết tên rất nhiều loại hoa, không ngờ so với anh chàng này, trí thức về hoa của mình kém xa.

Từ Sâm lựa một chậu hoa mang đến trước mặt Trúc Vỹ. Hình

dáng bên ngoài của nó giống như phật thủ, có điều rất nhiều gai, và hoa nhỏ màu đỏ.

- Đây là hoa kỳ lân. Nó là hai loại màu, đỏ và vàng. Nếu cô biết cách chăm sóc thì có thể ra hoa quanh năm, nhưng ở mùa thu và đông thì hoa nở rộ hơn. Trồng nó phải có ánh nắng đầy đủ, không được đọng nước, đất phải là đất cát. Dĩ nhiên là ngoài những yếu tố đó ra, giống như những loài hoa khác, nó đòi hỏi phải chăm sóc kỹ càng.

Trúc Vỹ tròn mắt nhìn Từ Sâm. Cô nàng đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Trúc Vỹ nói như van xin:

- Anh có sẵn sàng dạy tôi những thứ đó không?

Từ Sâm nói một cách tự hào:

- Rất sẵn sàng!

Ánh mắt như hồ thu của Trúc Vỹ thật lôi cuốn. Bất giác, Từ Sâm gãi đầu, lẩm bẩm:

- Trời đất! Trên cõi đời này, chắc tôi chết mất, chết mất! Tôi đang chết dần, chết trong đôi mắt xanh biếc của nàng. Trời ơi!

Trúc Vỹ tò mò bước tới nhìn thẳng vào mặt Từ Sâm:

- Anh nói gì thế?

Từ Sâm vội vã lắc đầu:

- Không có gì hết.

Trúc Vỹ chỉ vườn hoa và nói:

- Anh thấy đây, cha tôi đã giao mảnh đất trống này cho tôi để tôi biến nó thành vườn hoa. Anh thấy tôi nên trồng những loại hoa gì cho thích hợp?

Từ Sâm chăm chú ngắm nghía mảnh đất rồi ngồi bẹp xuống. Chàng bắt đầu móc trong túi ra một tờ giấy trắng. Từ Sâm bắt đầu thiết kế, Trúc Vỹ tò mò ngồi xuống cạnh. Từ Sâm vẽ rất nhanh, những vòng cung, những chiếc cột gỗ tròn. Trúc Vỹ có cảm tưởng như Từ Sâm đang vẽ để thiết kế nhà.

- Anh làm gì thế? Nhà em rộng lắm rồi, không cần cất thêm, em muốn làm vườn hoa thôi. Em hỏi anh cần trồng hoa gì thôi mà.

Từ Sâm nhìn lên, cố gắng giải thích:

- Tôi chỉ muốn thiết kế hoa viên, chứ đâu có cất nhà. Khu vườn nhà em có trồng đủ thứ nhưng lại thiếu một nhà kính. Tại sao ta lại không lợi dụng mảnh đất này cất một nhà kính ấm? Trúc Vỹ biết không, có nhiều loại hoa cần phải trồng trong nhà như hoa lan, các loại kiểng nhiệt đới.

Trúc Vỹ nhớ sự ra, hình ảnh nhà kính với hàng trăm loại lan treo đây, loại lan có màu sắc muôn màu ngàn vẻ, thật thích thú. Trúc Vỹ nắm lấy tay Từ Sâm giục:

- Vâng, thì anh hãy vẽ, vẽ đi!

Từ Sâm tiếp tục vẽ, vẽ một cách say mê. Nhà kính bắt đầu hình thành dáng dấp, nó giống như mô hình của một viện nghệ thuật hơn là một nhà kính.

Từ Sâm vừa vẽ vừa giải thích:

- Đây chỉ là phác thảo thôi, bao giờ đồ đạc đầy đủ mới có vẻ tí

lệ thích hợp.

Trúc Vỹ tò mò:

- Làm sao anh lại biết vẽ thế?

Từ Sâm cười, hãnh diện nói:

- Vì tôi có học qua ngành kiến trúc. Hiện tôi đang làm việc ở Sở xây dựng cơ mà.

Trúc Vỹ ngạc nhiên:

- Anh đã theo học qua kiến trúc? Ồ! Vậy là anh thông minh lắm, giỏi lắm, vì anh vừa vẽ giỏi, thiết kế nhà cửa giỏi, anh lại là thể thao gia, lại rất am tường về nghệ thuật hoa viên nữa.

Trúc Vỹ mở to mắt nhìn Từ Sâm khâm phục:

- Anh thật là tuyệt vời!

Từ Sâm đỏ mặt. Những lời tán tỉnh đơn sơ của Trúc Vỹ làm chàng thấy xấu hổ. Chàng ngồi ngay người lại, thật thà thú nhận.

- Nghe này, Trúc Vỹ. Tôi thật tình biết vẽ, biết thiết kế đồ án, biết chú ý thể thao, nhưng tôi không biết trồng hoa đâu.

Trúc Vỹ không tin:

- Sao lại không? Anh biết nhiều về đặc tính, màu sắc, cách thức trồng, thời gian sống và cả tên tuổi của hoa. Như vậy thì làm sao anh lại cho rằng không biết trồng hoa

- Tất cả những thứ đó đều qua sách vở.

Trúc Vỹ chau mày:

- Qua sách vở? Em không hiểu gì cả.

Từ Sâm nói:

- Vậy thì anh nói thật nhé! Từ hôm gặp Vỹ ở nhà cô giáo Lâm là anh như mất hồn. Anh nghĩ phải tìm đủ mọi cách để gần gũi em. Anh biết em thích trồng hoa, thế là anh đi mua hơn hai mươi quyển sách về hoa cỏ về đọc ngẫu nhiên, rồi đến mấy vườn hoa hỏi thăm mấy ông chăm sóc vườn, tích lũy một số kinh nghiệm lý thuyết và anh mò đến đây.

Trúc Vỹ nhướn mày. Nàng có vẻ kinh ngạc nhìn Từ Sâm:

- Anh muốn nói là anh đã vì em mà nghiên cứu về hoa cỏ này?

Từ Sâm cười, nhìn Trúc Vỹ rồi gật đầu sung sướng:

- Đúng vậy.

Trúc Vỹ chớp chớp mắt, đôi mắt đến như ngẩn ngơ. Nàng ngồi trên cỏ, chiếc váy xòe rộng, hai tay đan vào nhau, yên lặng.

Từ Sâm nhìn cô gái. Nỗi lo lắng không đâu ụp đến, Từ Sâm nghĩ:

- Hồng hết rồi! Ta đã vụng về quá, nói chỉ những lời như vậy, coi như bao nhiêu công phu tan theo mây khói cả rồi.

Từ Sâm cắn lấy môi, khó xử.

Thời gian như chậm chậm trôi. Chợt Trúc Vỹ ngẩng lên nhìn Từ Sâm, ánh mắt vẫn sáng long lanh. Nàng nhìn Từ Sâm rồi nói, giọng nói của cô gái nghe nhẹ như gió thổi:

- Cảm ơn anh nhé! Chưa có ai vì em mà hành động như vậy. Anh nói làm em muốn khóc quá.

Trúc Vỹ chớp chớp mắt, và nàng khóc thật. Ngọn gió vui tươi như vậy lấy người Từ Sâm.

- Ồ!

Chàng đưa tay nắm lấy tay Trúc Vỹ, nắm một cách rụt rè. Từ Sâm lo Trúc Vỹ hoảng sợ. Đây là lần thứ hai họ gặp nhau, mới chỉ hai lần thôi, táo bạo quá chăng? Có điều trong phút giây linh thiêng nào đó, Từ Sâm chợt hiểu ra tình yêu là gì. Thì ra nó không phải là tình thương hại, lại cũng không phải là sự bốc đồng. Tình yêu trước hết bắt rễ từ sự trân trọng, yêu quý, sùng bái, rồi sau đó ước mơ và có cả sự rung động chân thành của cảm xúc và còn nhiều thứ nữa.

Như bị choáng ngợp trước niềm vui quá lớn, Từ Sâm như quên hết. Chàng chỉ biết rằng, trên thảm cỏ xanh, cô bé ngồi trước mặt kia mắt đang bị khói tình yêu làm cay xè đến nỗi phai ứa lệ. Điều đó làm chàng sung sướng, muốn nhảy cẫng lên, muốn la toáng lên cùng đất trời. Im lặng. Bỗng nhiên, Từ Sâm như dạn dĩ hơn, gọi:

- Trúc Vỹ này?

Cô bé ngược mặt lên, chờ đợi.

- Dạ!

Từ Sâm sung sướng hỏi nhỏ:

- Có bao giờ em bị khói làm cay mắt chưa?

Trúc Vỹ gật đầu nhẹ nhàng, rồi đáp:

- Nhiều nữa là khác, mấy hôm ở nhà phụ vú Ngô nấu cơm, em bị hoài chứ gì.

Từ Sâm cười hỏi:

- Không phải, loại khói đặc biệt kia, khói không có lửa nhưng vẫn cay xé mắt kia!

Như chợt hiểu ra, Trúc Vỹ hai má đỏ bừng, cười bẽn lễn, trả lời thật nhỏ như chỉ để hai người nghe thôi:

CHƯƠNG 12

Suốt mùa hè, Bảo Lâm sống trong cảm giác bay bổng. Cuộc sống khá bận rộn, Bảo Lâm ít có mặt ở nhà. Cũng may là có người làm phụ chăm sóc cho mẹ. Bệnh tình của bà Tố Trinh lúc gần đây khá lên trông thấy rõ. Sau ngày Bảo Lâm ngã lên đống mảnh chai, bà như hồi phục phần nào ý thức, không còn dằn vặt Bảo Lâm nữa. Đôi lúc bà tỉnh hẳn, không còn nói nhảm hay đập phá nữa.

Ông Vĩnh Tú cũng cảm thấy tuy mùa thu đã trôi qua, nhưng trên khuôn mặt, trên mắt, trên môi con gái ông, mùa xuân vẫn còn phảng phất. Mùa xuân đến với Bảo Lâm đó là một niềm vui, một an ủi của người cha, chứ trước giờ, cứ thấy con ủ dột hoài, vọng về mối tình tan vỡ, tuy không nói ra nhưng trong thâm tâm ông, ông không yên lòng.

Rồi ông Vĩnh Tú hiểu được một điều, đó là cần phải nói chuyện với Tạ Thắng, phải làm sáng tỏ chuyện của Bảo Lâm với Thắng. Nhưng ông chưa kịp nói ra ý kiến thì Tạ Thắng tự đến.

Hôm ấy là một buổi tối, trong căn phòng chật hẹp, một cuộc nói chuyện thẳng thắn giữa hai người. Bảo Lâm thì cố tình lánh mặt vì Bảo Lâm hiểu rằng trong những cuộc nói chuyện như vậy, sự hiện diện của mình sẽ làm không khí mất tự nhiên. Bảo Lâm đã đến nhà của chị em Du, Bình chơi. Khi Bảo Lâm trở về thì đêm đã khuya và Tạ Thắng cũng không còn ở đấy. Ông Vĩnh Tú chấp tay sau đít đang đi tới đi lui trong

phòng khách. Thái độ ông trang nghiêm. Bảo Lâm vào nhà, nhìn cha đã cảm thấy lo âu. Không biết hai người đã nói với nhau những gì. Bảo Lâm hiểu tính ông Tú. Cha có một tâm hồn khép kín, còn Tạ Thắng? Đương nhiên là một con người cao ngạo, kiêu hãnh. Cuộc nói chuyện rất có thể đã có những va chạm. Bảo Lâm sợ nhất chuyện đó. Nàng len lén nhìn cha, khuôn mặt cha như có vẻ suy nghĩ, nặng nề...

Bảo Lâm nghĩ, vậy là nguy rồi. Cha đã có định kiến về Thắng trên phương diện quan hệ với phái đẹp, bây giờ nếu họ lại va chạm nhau khi khó xử vô cùng. Rồi có thể cha bắt ta cắt đứt quan hệ với Tạ Thắng. Ta phải làm sao? Phải xử trí sao đây chứ?

Bảo Lâm rụt rè gọi:

- Cha!

Ông Vĩnh Tú quay sang nhìn con gái rồi ngồi xuống ghế. Ông rót một ly trà, chậm rãi uống.

- Bảo Lâm, hẳn con phải hiểu Tạ Thắng đã đến đây với mục đích gì chứ?

Bảo Lâm hồi hộp. Thật ra nàng chỉ muốn Tạ Thắng đến làm quen, một cách trải đường cho những lần sắp đến.

- Anh ấy nói là đến để thăm cha.

Ông Vĩnh Tú nhìn con gái:

- Không phải chỉ là thăm ông. Ông ấy đến đây để xin phép cha cưới con đấy!

- Cưới con?

Bảo Lâm mở to mắt nhìn cha, nàng không ngờ Tạ Thăng dám đề cập thẳng chuyện đó. Bảo Lâm lo lắng, không hiểu phản ứng của cha ra sao.

Ông Vĩnh Tú chậm rãi hỏi:

- Bảo Lâm! Cha hỏi thật con nhé? Con có yêu Tạ Thăng đến độ nhận lời lấy Thăng làm chồng không?

- Dạ... cha...

Bảo Lâm nhìn xuống. Nàng không trả lời thẳng câu hỏi nhưng ánh mắt, thái độ Bảo Lâm là một câu trả lời xác đáng nhất còn gì nữa.

- Nghĩa là con đồng ý chứ gì?

Bảo Lâm hơi lúng túng, gật nhẹ đầu, lo ngại nhìn cha. Ông Vĩnh Tú ngồi yên, Bảo Lâm hồi hộp nhìn cha chờ đợi.

- Cha... Cha không đồng ý à?

Ông Vĩnh Tú bỗng nói:

- Qua đây này con.

Bảo Lâm giống như chú dê non đến đứng trước mặt cha. Ông Vĩnh Tú nắm lấy tay nàng:

- Tạ Thăng là một người đàn ông khá lôi cuốn lại có tên tuổi. Bên cạnh ông ấy còn có một mẹ già lớn tuổi và một đứa con riêng mười tám, như vậy, nếu con chấp nhận làm vợ cho một người đàn ông như thế thì khá vất vả đấy, không đơn giản đâu. Nhưng nếu con thật tâm yêu thì cha cũng nghĩ là một người đã từng va chạm, nhiều khổ đau và hiên hậu như con, mọi thứ rồi cũng ứng phó được, cha tin là con sẽ thành công,

miễn sao con đã hỏi kỹ lòng mình trước khi quyết định là được.

Bảo Lâm nhìn cha cảm động:

- Cha... Cha đã đồng ý rồi ư?

Ông Vĩnh Tú cười:

- Muốn không đồng ý cũng khó. Tạ Thắng có cách nói rất thuyết phục, rất cương quyết. Cha đã tự hỏi, nếu cha không đồng ý thì anh ta có thể bắt cóc con đưa đi không? Bảo Lâm, quả thật cha không ngờ cha lại có thể có một chàng rể nổi tiếng như vậy. Cha chỉ không vui vì Tạ Thắng tuổi lớn hơn con nhiều quá! Nhưng mà cậu ấy lại thuyết phục rất hay. Rõ ràng ngoài Tạ Thắng ra, không thể có người đàn ông thứ hai nào có thể hiểu được, cảm phục được cái cao ngạo, cố chấp, tự tin và bản lĩnh của con. Với Tạ Thắng, những đứa con trai khác bằng tuổi con, nói như ông ta, trước mắt con chỉ là những đứa con nít mới lớn. Cha không làm sao khác hơn được. Bảo Lâm, con cần có một người bạn là người đàn ông đã trưởng thành, có kinh nghiệm sống, từng trải. Người đàn ông đó không ai khác hơn là Tạ Thắng. Nói thật, cha vui lòng.

Bảo Lâm chau mày:

- Anh ấy đã nói với cha như vậy hay tự cha nhận xét?

- Tạ Thắng là con người tự tin, cao ngạo, võ đoán. Nếu không có những điều đó, con có yêu anh ta không?

Bảo Lâm đỏ mặt:

- Ồ, cha!

Ông Vĩnh Tú buông tay con gái ra rồi nói:

- Đó, con thấy không? Cha hiểu con mà. Thôi được rồi, cha cũng đã quyết định và Tạ Thắng muốn cuối năm nay sẽ cử hành hôn lễ. Con cũng không còn nhỏ nhắn gì, con phải lập gia đình. Nhưng cha cũng đã nói cho Tạ Thắng biết là con gái của cha ngoài cái khối óc ra, cha không có của hồi môn nào để con mang theo cả. Nhà ta nghèo như con biết đấy.

-Ồ cha! Cha thật khiêm tốn.

Ông Vĩnh Tú nhìn con trù mến:

- Không phải sao! Con của cha có khá nhiều ưu điểm về tinh thần, có hiếu này, chịu cực khổ này, nhẫn nhục này, biết lo cho người khác hơn bản thân mình.

Bảo Lâm quỳ xuống dưới chân cha, mắt đầy lệ:

- Cha, cha có biết là cha có khuyết điểm to lắm không?

- Cái gì thế?

- Cha quá yêu con, lúc nào cha cũng nghĩ tốt về con, chứ nào con được như cha nói đâu.

Ông Vĩnh Tú vuốt lấy mái tóc Bảo Lâm, lòng xốn xang. Sau khi Bảo Lâm đi lấy chồng rồi, nhà sẽ còn lại ai? Ông đã già, vợ lại bệnh hoạn, con trai thì đã chết yếu. Cuối cùng rồi cuộc đời này dâng hiến cho ông cái gì? Đành rằng mỗi người có một số phận riêng, nhưng cuộc đời của ông sao nghiệt ngã quá. Bảo Lâm hỏi:

- Cha à! Mẹ có biết chuyện này chưa?

Ông Vĩnh Tú gật đầu nói:

- Có lẽ biết phần nào. Con biết là nhà chúng ta vách gỗ, cửa gỗ, nói cái gì ở phòng này, phòng kia nghe hết. Nhưng mà mẹ con ở nhà trong, không có ra ngoài này nên Tạ Thăng không thấy. Cha định là từ từ rồi sẽ cho mẹ con biết, vì bây giờ cha không đoán được phản ứng của mẹ con sẽ thế nào. Mong sao bệnh của mẹ con dứt hẳn, đó cũng là niềm vui lớn của gia đình ta. Mẹ hết bệnh, con lấy chồng xứng đáng, còn niềm vui nào lớn hơn. Từ từ rồi cha sẽ nói.

Bảo Lâm gật đầu. Nàng cũng đang phân vân, sau khi lấy chồng, cha sẽ sống ra sao? Tội nghiệp cha già, mẹ bệnh, nhà lại không còn người, nhưng rồi Bảo Lâm cũng ngẩng lên nhìn cha nói:

- Cha yên tâm đi. Con lấy chồng, cha sẽ không mất con gái đâu, trái lại cha sẽ có thêm một đứa con trai đấy.

Ông Vĩnh Tú thở dài. Bảo Lâm, con quả là đứa con gái đáng yêu. Mong rằng trời đất sẽ phù hộ, để con mãi mãi sống trong hạnh phúc.

Thế là mọi chuyện coi như đã quyết định. Ở nhà họ Tạ, tin đó được loan đi với cái không khí vui tươi. Nội của Trúc Vỹ nắm lấy tay Bảo Lâm, ngấm ngấm một cách hài lòng. Bà quay sang nói với vú Ngô:

- Vú thấy không, tôi đã nói rồi. Bảo Lâm có dáng dấp đẹp, có trình độ, lại thông minh, nhất định phải có hạnh phúc. Tôi cũng không ngờ nó lại là con dâu của mình. Quả thật con trai tôi tốt phúc lắm.

Tạ Thăng nói:

- Mẹ này! Chưa gì mẹ lại đề cao Lâm như vậy. Mẹ làm như

con không ra gì vậy. Thế này mà Lâm lên chân thì mệt cho con đấy.

Bà cụ cười, nhìn Tạ Thắng:

- Con nghe này. Con làm như con hiền lắm không bằng, làm gì có ai ức hiếp được con chứ?

Rồi quay sang Bảo Lâm, bà tiếp:

- Bảo Lâm, con nghe mẹ, đừng sợ nó. Nếu nó mà có làm gì, con cứ mách lại mẹ, mẹ sẽ cho nó biết tay.

Tạ Thắng ngồi phịch xuống ghế:

- Vậy là nguy rồi. Thế này thì cuộc đời con từ đây về sau sẽ ra sao?

Bảo Lâm gõ rổi. Nàng gọi bà cụ bằng cách xưng hô của Trúc Vỹ:

- Nội à! Anh ấy sẽ không hiếp đáp con được đâu, vì bên cạnh con còn có Trúc Vỹ kia mà.

Bà cụ chỉnh ngay:

- Con phải thay đổi cách xưng hô chứ. Từ đây con gọi ta là "mẹ", là "mẹ" đảng hoàng, có nhớ không?

Bảo Lâm đỏ mặt. Trúc Vỹ mở to mắt, tò mò hỏi:

- Nội ơi, thế từ đây về sau, con gọi là "cô giáo" hay phải sửa lại là "mẹ"?

Bảo Lâm càng lúng túng hơn. Cô định nói thì bác tài đã đi vào nói với Trúc Vỹ:

- Cô chủ, cậu Sâm bảo tôi vào đây nói cô ra xem nhà kính có được không?

- Vâng.

Trúc Vỹ thích thú, bỏ mọi người ở lại, chạy nhanh ra vườn. Cô bé đẹp như một cánh bướm. Ông Tạ Thắng nhìn theo con gái rồi lại như nhớ ra điều gì, ông quay sang nắm lấy tay Bảo Lâm, nói với mẹ:

- Xin lỗi mẹ, con có việc cần nói riêng với Bảo Lâm.

Bà cụ cười:

- Đây thấy chưa. Mới đó mà chúng đã mời mẹ đi chỗ khác chơi rồi đó.

Tạ Thắng không để ý đến lời trách yêu của mẹ, kéo Bảo Lâm vào thư phòng. Chàng khép cửa lại, ôm lấy nàng với một nụ hôn. Bảo Lâm có vẻ bất mãn:

- Anh kỳ quá! Đang nói chuyện vui vẻ với mẹ, anh lại kéo vào đây làm gì?

- Anh có chuyện muốn thăm vấn em.

Bảo Lâm tròn mắt:

- Thăm vấn em? Anh lại mắc bệnh nghề nghiệp rồi. Đây đâu phải tòa án, em cũng đâu có tội tình gì?

Tạ Thắng nhún vai:

- Em có thấy là anh đang cắt cái gì trong vườn không?

- À.

- Đó là một nhà kính.

- Rồi sao?

- Đương nhiên em phải biết đó là ý kiến của ai chứ? Ai đang ở ngoài ấy làm đốc công, ai đã khiến cho Trúc Vỹ mất ăn, mất ngủ?

- Dạ.

Tạ Thắng nhìn vào mắt Bảo Lâm:

- Thôi được rồi! Cách đây không bao lâu, em có cho anh biết là em có hẹn, mà người hẹn với em bây giờ là con trai của Ngô Trọng Nhân tức Từ Sâm. Vậy bây giờ em giải thích đi. Cái tên Từ Sâm hôm ấy với tên Từ Sâm này có phải là một không?

- Vâng, là một.

- Như vậy có nghĩa là thế nào?

Bảo Lâm ngập ngừng:

- Anh đừng hung dữ nữa, em mới giải thích.

- Anh mà hung dữ?

- Chứ sao? Anh vừa dữ và cay nghiệt. Anh nói chuyện với em mà hếch sách như với kẻ thù, anh thậm vấn bị can. Em không thích cái lối hỏi chuyện của anh như vậy.

Tạ Thắng trừng mắt:

- Đừng đui lý mà quay sang buộc tội anh như vậy.

- Chứ anh nghĩ Từ Sâm là người tình của em à?

- Phải.

- Từ Sâm là em trai của người bạn học cũ thân nhất của em. Em đã biết hắn hơn mười năm qua. Từ Sâm bằng tuổi đứa em trai đã mất của em. Em xem hắn như ruột mình thì cái tình cảm đó, cái hẹn đó không phải tự nhiên lắm ư? Nếu Sâm là đứa em trai thì cùng đi với em đến bệnh viện đâu có gì sai trái? Đúng không?

- Đúng.

- Lúc đó anh mời em ăn cơm trưa mà thái độ anh lại cao ngạo, hách dịch thì làm sao em bằng lòng được.

- Thế ư?

- Nên em đem chuyện Từ Sâm ra, một là chọc tức anh, hai là em không thể vì chuyện dùng cơm với anh mà bỏ đi cái hẹn có từ trước. Không lẽ em mê ăn đến quên chữ tín?

- Ờ!

- Em quen thân với chị của Từ Sâm, anh biết mà. À! Từ Sâm còn tìm đến gặp em, kể hết cái ngu của anh ta trong chuyện bị gái "mồi chài", cái đó anh thấy có lạ không?

- À!

- Từ Sâm dám đem chuyện đó ra kể vì hắn tin cậy em. Cũng tình cờ hôm ấy, anh sai Trúc Vỹ mang hoa đến nhà cho em. Họ gặp nhau, bắt buộc em phải giới thiệu hai người quen nhau chứ!

- Ờ!

- Anh đương nhiên hiểu. Trúc Vỹ là đứa con gái thế nào, con

trai nhìn thấy là phải mềm lòng ngay.

- Ờ.

- Trúc Vỹ năm nay mười chín, tuổi thiếu nữ mộng mơ. Từ Sâm thì hai mươi lăm. Họ bị hấp dẫn nhau, làm bạn nhau, chuyện đó đâu có gì lạ?

- Đúng rồi, không có gì lạ hết.

- Vậy thì anh có gì bất mãn em?

- Có.

- Cái gì?

Tạ Thắng kéo Bảo Lâm vào lòng:

- Em vừa thao thao bất tuyệt, em vừa dũ lại vừa cay nghiệt. Em nói chuyện với anh như là một kẻ thù, bộ em ghét anh lắm sao?

Bảo Lâm chợt buồn cười. Cũng may là nàng chưa bị Từ Sâm làm mềm lòng, cũng may là Từ Sâm chỉ là một đứa em trai. Tình cảm của hai người còn lành mạnh, chưa có một hành động nào để hối hận, bứt rứt, bằng không, chẳng biết bây giờ phải ăn làm sao, nói làm sao? Phải thành thật nhận rằng, có lúc Từ Sâm đã làm nàng xao xuyến, nhưng cái xao xuyến của một thứ tình cảm sẽ chia, giải bày của một người chị đối với em, chứ không phải là tình yêu. Với Từ Sâm có khác chút, nhưng đó chỉ là một phút bông bột, mềm yếu thường có ở lứa tuổi mới lớn.

Tạ Thắng nhìn người vợ sắp cưới thỏa mãn. Nàng như gờ được gánh nặng trong tim. Tạ Thắng nghĩ ngợi:

- Còn chuyện giữa Từ Sâm và Trúc Vỹ, chúng nó là những đứa trẻ mới lớn, Tiên Đồng với Ngọc Nữ. Hãy để chúng phát triển tự nhiên. Bốn mươi tuổi đầu như ta vẫn còn phải săn bắt tình yêu thì nói gì tuổi trẻ.

Nghĩ vậy, Tạ Thăng giả vờ làm mặt nghiêm lại:

- Anh muốn cảnh giác em một việc.

- Việc gì?

- Từ đây về sau, không có quyền chất vấn anh.

Bảo Lâm mở to mắt:

- Hử? Câu nói đó để em nói mới đúng chứ?

Tạ Thăng nói:

- Anh nói đúng hơn, anh đã là luật sư. Nhà có một luật sư đủ rồi, không cần phải có thêm một người thứ hai. Em nghe rõ chưa? Không được sử dụng ngôn ngữ lạnh lùng của hành chính trong nhà.

- Cái đó... Tất cả đều do em học được của anh cơ mà?

- Bây giờ không cho học nữa.

Bảo Lâm nhún vai, giả vờ:

- Có một chuyện, không biết anh biết chưa?

- Chuyện gì?

- Anh ích kỷ, ngạo mạn, cố chấp và bá đạo quá!

- Khoan.

- Sao vậy?

- Em vừa bảo là có một chuyện mà nãy giờ em đã bày ra bốn chuyện rồi.

Bảo Lâm không nhin được hét lên:

- Ồ! Thật chịu không nổi ông, ông là... ông là...

Bảo Lâm nói mà không biết sử dụng chữ gì cho thích hợp thì Tạ Thắng đã tiếp lời:

- Ông là... người đàn ông dễ thương quá, phải không?

- Ồ! Nói mà không biết mắc cở.

Bảo Lâm quay lưng đi ra cửa, miệng nói:

- Để em đi tìm Từ Sâm.

Tim Tạ Thắng nhảy nhót:

- Tìm Từ Sâm? Em đi tìm hấn chi vậy? Bây giờ Từ Sâm đã là bạn của con gái anh rồi cơ mà?

- Em tìm hấn để nhờ hấn đo thêm mặt anh dày cỡ nào.

Tạ Thắng chụp lấy Bảo Lâm, siết chặt vào người:

- Bảo Lâm! Em có biết là em đáng yêu cỡ nào không? Anh không làm sao sống mà thiếu em được.

Bảo Lâm thở ra, úp mặt vào lồng ngực người yêu, nghe tiếng tim đập rộn rã trong lồng ngực chàng. Tất cả những buồn đau cũ coi nhu đã qua hết, quên hết...Bây giờ chỉ nên nghĩ đến hạnh phúc, hai chữ "hạnh phúc" thôi.

- Em đang nghĩ gì thế?
- Em đang nghe tiếng đập của tim anh.
- Thế ư? Nó đập thế nào?
- Yêu em... em yêu... yêu em...

Tạ Thắng xúc động nói:

- Cảm ơn em! Anh biết anh có rất nhiều khuyết điểm. Anh ích kỷ, ngạo mạn, cố chấp, bá đạo. Anh sẽ sửa đổi.
- Không cần! Em thấy chúng đều đẹp.
- Cái gì đẹp?
- Những khuyết điểm mà anh vừa nói.
- Thật ư?
- Thật! Khi đã yêu thì tất cả khuyết điểm của người yêu đều biến thành ưu điểm. Đúng hơn, khi yêu, ta cũng phải yêu cả điều tốt lẫn điều xấu ở người yêu của mình.

Tạ Thắng cúi xuống nhìn Bảo Lâm, mắt chột ươn ướt. Hạnh phúc như cơn gió mát giữa trưa hè thối tối. Cả hai người đắm đuối nhìn nhau. Hạnh phúc như đang vây chặt lấy họ.

CHƯƠNG 13

Hạnh phúc phải chăng chỉ là một cơn gió thoảng đến thật nhanh và ra đi cũng thật nhanh? Mấy năm trước, Bảo Lâm đã từng nắm giữ hạnh phúc trong tay. Bấy giờ, em trai chưa mất, mẹ chưa bệnh, La Dũng với nàng ở vào giai đoạn yêu nhau nồng cháy. Nhưng rồi bỗng chốc, mọi thứ đau buồn đến một cách dồn dập. Bảo Hòa chết, mẹ nằm liệt giường, rồi La Dũng bỏ đi. Thiên đường trước mắt đột nhiên biến thành địa ngục. Tất cả những niềm vui trở thành những nỗi đau khổ đầy nước mắt. Có một khoảng thời gian dài, Bảo Lâm đã ao ước, phải chi ta đừng biết "hạnh phúc" thì có lẽ ta đã không khổ đau đến đổi ngã quy như thế này. Phải chi ta đừng biết đến niềm vui, niềm vui quá lớn thì có lẽ ta không đến nỗi buồn rười rượi như thế này. Phải chi ta đừng có quá nhiều ảo tưởng về hạnh phúc thì có lẽ ta không đến nỗi thất vọng ê chề.

Bây giờ hạnh phúc lại đến, đến một cách tuyệt vời hơn trước. Có lẽ vì sau bao ngày đau khổ, hạnh phúc đã trở thành quý hiếm và cũng được trân trọng, không thể để vuột khỏi tay lần nữa. Nhưng liệu Bảo Lâm có thể giữ chặt mãi "hạnh phúc" được không?

Chuyện xảy ra ở một buổi chiều, đã sắp đến ngày khai giảng. Buổi sáng, Bảo Lâm vừa tham dự phiên họp phân công của toàn thể giáo viên. Nàng đã từ chối vai trò "chủ nhiệm" lớp vì Bảo Lâm nghĩ là mùa thu năm nay nàng sẽ rất bận rộn.

Buổi chiều, Tạ Thăng phải dự tiệc, một bữa tiệc lớn của giới

doanh thương. Trước tới giờ, ngay cả khi đã quen với Thắng, Bảo Lâm cũng không để ý xem Tạ Thắng có bao nhiêu cơ sở, bao nhiêu bất động sản hay cổ phần. Chuyện đó để từ từ biết sau, càng hay. Và không biết buổi tiệc chiều nay, Thắng dự ở đâu không biết về lãnh vực mua bán hay trao đổi hàng hóa.

Chiều nay Bảo Lâm rất rảnh rỗi. Chợt nhiên chuông cổng reo. Bà phụ việc bước vào cho biết là có một người đàn ông muốn gặp nàng. Bảo Lâm bước ra cửa, lòng rất thanh thản. Những bụi hoa kim ngân và kim ngư thảo đang nở rộ trong sân vườn. "Xin chia tay sự cao ngạo!" Nàng chợt thấy buồn cười, một xúc động nhẹ nhàng thoáng qua.

Cổng mở, đứng bên ngoài, thật bất ngờ lại là Tú Mẫn, thư ký riêng của Tạ Thắng. Lúc đầu, Bảo Lâm ngạc nhiên, nghĩ là Thắng đã thay đổi ý kiến, không định gặp nàng tối nay ở nhà mà muốn gặp ở một điểm nào. Đó là chuyện Thắng thường làm. Nhưng những lúc như vậy, Thắng sai bác tài đến đón, hoặc một cú điện thoại báo trước. Bảo Lâm nhìn ra ngoài, không có chiếc Mercedes quen thuộc của Thắng, chỉ có chiếc Thunderbird của Tú Mẫn.

-Ồ! Anh Thắng nhờ cậu đến à? Có chuyện gì không?

Tú Mẫn cười nhẹ:

- Dạ, chúng ta lên xe nói chuyện được chứ?

Lại màn này nữa! Thầy trò họ có vẻ giống nhau. Bảo Lâm nhún vai:

- Nhưng mà... Anh ấy gọi cậu đến đón tôi ư? Được rồi, cậu đợi một chút, tôi sẽ thông báo cho cha tôi biết, thay đổi y phục một chút rồi tôi ra ngay.

Tú Mẫn nói:

- Khởi phải thay y phục!

Bảo Lâm cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Tạ Thắng bao giờ cũng vậy, lúc nào cũng như hồi hã, không chờ đợi lâu được. Bảo Lâm đi vào nhà xin phép cha rồi xách ví chạy ra cổng ngay. Hôm nay, Bảo Lâm mặc sơ mi ca rô, quần nhung màu sưa, hơi giản dị, mong là Tạ Thắng không đưa nàng đến nơi quá sang trọng.

Khi xe đã bắt đầu lăn bánh, Bảo Lâm mới hỏi:

- Tạ Thắng ở đâu vậy?

- Ông ấy đang dự tiệc.

Bảo Lâm bối rối:

- Dự tiệc à? Tôi ăn mặc thế này làm sao đến đấy được? Thôi quay lại, cho tôi về thay áo đi.

Tú Mẫn rất bình thản:

- Tôi đâu có đưa chị đến với ông ấy đâu?

Bảo Lâm ngạc nhiên:

- Hờ? Anh ấy không bảo anh đưa tôi đến buổi tiệc à? Thế anh ấy bảo cậu đưa tôi đi đâu?

Tú Mẫn lạnh lùng nói:

- Ông ấy không bảo tôi đến đón chị.

Anh ta bẻ tay lái quẹo qua cua, đưa xe vào đường dốc. Bảo Lâm kinh ngạc. Thế này thì cũng không phải đến nhà họ

Triệu. Vậy đi đâu đây? Bảo Lâm quay lại:

- Cậu định đưa tôi đi đâu đây?
- Đến Vườn Sen.
- Vườn Sen? Chỗ nào vậy? Tên một quán cà phê ư?

Tú Mẫn liếc nhanh Bảo Lâm, một nụ cười bí mật:

- Vườn Sen là một nơi được ông luật sư tậu bốn năm về trước, một biệt thự rất sang trọng mà chị cần phải biết.
- À!

Bảo Lâm thở phào. Thì ra Tạ Thắng còn có một cơ ngơi trên ngọn núi này. Chàng không cho Bảo Lâm biết, có lẽ vì muốn dành cho nàng một sự ngạc nhiên. Sự lo ngại biến mất, nhưng rồi Bảo Lâm lại thấy kỳ kỳ, nàng quay lại:

- Anh Thắng muốn cậu đưa tôi đến đấy ư?

Mẫn lại cười, một nụ cười nhạt. Chợt nhiên nàng cảm thấy người thanh niên này có cái gì không nghiêm chỉnh.

- Tôi đã nói rồi. Ông Thắng không hề bảo tôi đến đón chị mà đó là ý của một người khác. Có người muốn gặp chị ở Vườn Sen.

Bảo Lâm cắn nhẹ môi, nàng phập phồng lo sợ. Thế này là thế nào, chuyện gì sắp xảy ra đây?

Chiếc xe, sau mấy khúc quanh, đã đi vào con đường trái sỏi, và dừng lại trước đôi cổng sắt lớn, thiết kế cầu kỳ với tấm biển đồng "Vườn Sen". Tú Mẫn nhấn chuông, cổng mở. Xe chạy vào trong và Bảo Lâm phải trở mắt ngạc nhiên. Một hồ

sen lớn nằm giữa sân trước. Bây giờ đang mùa sen nở nên khung cảnh rất hữu tình. Tú Mẫn mở cửa xe nói:

- Chị xuống xe và có quyền ngắm cảnh tùy thích.

Bảo Lâm xuống xe. Trước mắt nàng là một khung cảnh tuyệt vời và nên thơ. Hồ sen thật rộng. Trước kia, Bảo Lâm cứ nghĩ là sen chỉ có hai màu, hồng và trắng, vậy mà bây giờ trong cái hồ nước trong kia, sen tím, xanh nhạt, đỏ sậm và cả màu vàng nữa. Bảo Lâm đếm thử có hơn bảy sắc màu. Nhưng cái đó cũng không làm Bảo Lâm ngạc nhiên bằng những loại thực vật chung quanh bờ hồ. Nó cũng có dáng dấp như sen, lá mỏng nước. Chợt nhiên, sau lưng Bảo Lâm có tiếng của người phụ nữ, giọng nói trong và êm ru:

- Loại cây này có tên là Thạch Liên. Nó không phải là loại hiếm nhưng được tôi và Tạ Thăng trồng vì nó có chữ "Liên" trong ấy.

Bảo Lâm đứng lên, quay đầu lại. Người đàn bà vừa xuất hiện có dáng dấp dong dong cao, da ngăm đen nhưng thật đẹp, thật quý phái. Chị ta mặc chiếc áo dài bằng lụa làm nổi bật đường nét hấp dẫn của cơ thể. Ngoài một tí son môi, người đàn bà không trang điểm gì cả, nhưng vẫn không kém mặn mà, duyên dáng. Khuôn mặt kia, Bảo Lâm cảm thấy như đã từng trông thấy ở đâu đó.

Người đàn bà nhìn Bảo Lâm với nụ cười. Bà ta cũng đang ngắm nhía nàng.

- Cô là cô Lâm? Bảo Lâm? Tôi đã nghe đến tên cô từ lâu, bây giờ mới trông thấy mặt. Quả thật, cô khá đẹp. Chúng ta vào phòng khách nói chuyện chứ?

Bảo Lâm theo chân người đàn bà một cách thụ động. Phòng khách thật sang trọng. Dưới nền trải thảm đầy màu hồng, salon màu sữa, tủ rượu, lò sưởi, tất cả đều được thiết kế đẹp mắt. Người đàn bà hỏi:

- Cô dùng rượu chứ?

Bảo Lâm vội trả lời:

- Cảm ơn, tôi không biết uống.

Chị ta gật gù rồi bảo cô tổ gái:

- Cho một ly trà Trung Quốc nhé.

Rồi quay sang Bảo Lâm:

- Cô thích loại trà nào? Lá xanh, lá đỏ hay ướp hương?

Bảo Lâm vội trả lời, mắt không rời người nữ chủ nhân:

- Cho ướp hương đi.

Trà đã được mang ra. Bảo Lâm đưa mắt nhìn quanh. Trên lò sưởi, một bức ảnh phóng đại, hình của hai người. Người đàn bà dĩ nhiên phải là nữ chủ nhân. Còn người đàn ông? Bảo Lâm chỉ nhìn thoáng qua là biết ngay Tạ Thắng.

Người đàn bà thấy Bảo Lâm nhìn ảnh, cười chua chát nói:

- Bức ảnh đó không đẹp lắm. Tôi còn một lô hình khác đẹp hơn. Những bức ảnh kỷ niệm lúc chúng tôi sang Âu Châu du lịch. Nếu cô muốn, tôi sẽ mang ra cho xem...

- Cảm ơn! Cũng không cần thiết lắm.

Bảo Lâm cảm thấy máu trong tim như ngừng chảy. Một cảm

giác khó chịu và ngọt ngọt như vẩy lấy nàng. Ngồi đó mà đầu óc nàng liên tưởng đến chuyện phải nói với Thắng như thế nào sau này. Bảo Lâm bung ly trà lên hộp một hộp, mùi trà thơm, tách trà đẹp. Bảo Lâm như sức nhớ ra, nàng nhìn thẳng người đàn bà trước mặt nói:

- Tôi biết chị là ai rồi. Chị là Lynh phải không?

Người đàn bà có vẻ ngạc nhiên nhìn Bảo Lâm:

- Ồ! Tại sao cô biết?

- Vì nếu tôi không lầm, chị phải là người lai, vì ngay cách bày trí trong phòng này cũng cho thấy như vậy.

Lynh cười, cái cười rất tự nhiên:

- Vâng! Cô đã biết tôi là ai thì tôi nghĩ là không còn gì phải giấu nữa. Phải, tôi có dòng máu Anh trong người.

Lynh nhìn Bảo Lâm nói tiếp:

- Tôi còn có một cái tên khác dễ nghe hơn cái tên Lynh, cô biết không? Tú Mỹ Liên!

Bảo Lâm nhòm người lên, nàng khó giữ được sự bình thản mà nãy giờ cô cố kiềm chế:

- Hèn gì... Tôi cảm thấy chị quen quá. Thì ra chị là chị của Tú Mẫn.

Lynh cười thật ngọt:

- Vâng, Tú Mẫn là em ruột tôi! Tạ Thắng sống quá buông thả, tôi không thể không đặt người của mình cạnh anh ấy. Mấy tháng trước, Tú Mẫn đã nhắc tên cô cho tôi biết. Thật tình mà

nói, tôi cũng không quan tâm lắm. Tính tình của Tạ Thắng tôi khá rõ, vui đấy nhưng rồi lại quên ngay. Tôi không muốn anh ấy biết chuyện tôi lúc nào cũng theo dõi. Nhưng rõ ràng là tôi đã lầm, tôi đã khinh thường quá. Đến nay, kết cuộc như thế nào cô đã rõ.

Bảo Lâm yên lặng nhìn Lynh.

- Tạ Thắng từ xưa tới nay nổi tiếng là một người không thích lập gia đình. Ông ấy học luật, lại hành nghề luật sư. Bản thân mục đích bao nhiêu vụ án ly dị. Có cặp vợ chồng, con cái đầm đề, có đôi thì chỉ lấy nhau có mấy tháng, tờ hôn thú chưa ráo mực. Nên theo như ông ấy đã nói, một mảnh giấy hôn thú ràng buộc hai người chỉ là một mảnh giấy lộn vô nghĩa. Nếu không yêu nhau thì trăm mảnh như vậy cũng không nghĩa lý gì. Lấy vợ là ngu!

Lynh lắc đầu, rồi tiếp:

- Không ngờ, bây giờ ông ấy lại đầu hàng, lại chịu làm thằng ngu.

Bảo Lâm nhìn thẳng vào mặt Lynh:

- Cũng có thể là giai đoạn sống phóng túng của anh ấy đã chấm dứt! Khi ta đã thật tình yêu, tất cả mọi lý luận cũ nhiều lúc không còn hợp thời. Tình yêu có thể khiến con người thay đổi để sẵn sàng biến thành thằng ngu như Thắng, và khi yêu, đôi lúc cũng tự mâu thuẫn với ta. Tôi biết, đối với người đàn ông lớn tuổi, khi yêu, họ yêu cuồng nhiệt và say đắm lắm, nhất là khi tình nhân trẻ tuổi hơn họ. Họ sẵn sàng chịu đựng.

Lynh gật gù:

- Giờ thì tôi hiểu tại sao Tạ Thắng lại mê cô như vậy.

Lynh bước tới ngồi đối diện với Bảo Lâm. Màu áo hồng của chị ta đang mặc nổi bật hẳn lên với màu sữa của ghế. Ly rượu trên tay, Lynh với thái độ thật từ tốn nói:

- Thế cô có yêu Tạ Thắng không hở Bảo Lâm?

Lynh gọi đích danh Bảo Lâm, Lâm chẳng khách sáo.

- Nếu không yêu thì làm sao nói đến chuyện hôn nhân.

Lynh trầm ngâm một chút nói:

- Cái đó cũng không nhất thiết! Có nhiều người đàn bà đến tuổi lấy chồng là phải lấy chồng chứ cần gì phải yêu. Ngoài ra, cũng có thể lý do khác, chẳng hạn như vì tiền, vì cuộc sống... chẳng hạn. Đặc biệt với hoàn cảnh của Tạ Thắng, chỉ cần hô lên mấy tiếng là có khối cô như cô.

Bảo Lâm trừng mắt, nàng có cảm giác bị xúc phạm:

- Chị tưởng tôi tầm thường như vậy sao?

Lynh nói một cách khôn khéo:

- Không phải! Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải nói cô mà nói một cách chung chung vậy thôi. Được rồi!

Lynh thở dài nói tiếp:

- Bây giờ thì tôi biết là cô yêu Tạ Thắng, nhưng còn chuyện Tạ Thắng có thật sự yêu cô, yêu có dài lâu hay không thì phải xét lại. Cô khác tôi, chưa hẳn cô chịu nổi những bất ngờ như tôi đã gánh chịu đâu.

Bảo Lâm nghi ngờ:

- Chị nói vậy là sao? Chị muốn nói là Tạ Thắng không thật sự yêu tôi?

- Đương nhiên là anh ấy yêu cô, bằng không làm sao cưới cô chứ? Nhưng mà vấn đề ở đây là anh ấy sẽ yêu cô được bao lâu? Yêu vì yêu hay chỉ vì bản năng chinh phục?

- Yêu vì yêu hay vì bản năng chinh phục? Chị nói gì tôi không hiểu?

- Tạ Thắng là con người cao ngạo, anh ấy không bao giờ chịu thua trên mọi chiến trường, nhất là với những người đàn bà đẹp mà ngang bướng, có bản lĩnh. Bảo Lâm! Tôi không phớt lờ nhưng tôi cũng thuộc loại đàn bà đó, và nhìn Lâm, tôi cũng thấy Lâm như vậy. Không phải dễ dàng mà Thắng có thể chụp bắt được Lâm, trừ trường hợp lấy nhau. Bảo Lâm, cô có suy nghĩ kỹ chưa? Chứ tôi thấy những cuộc hôn nhân như vậy thật nguy hiểm.

- Nguy hiểm?

Lynh hóp một hóp rượu, mắt như mơ màng:

- Đúng vậy! Cô hãy nhìn tôi đây này. Bốn năm trước, Tạ Thắng đã vì tôi mà xây "Vườn Sen" này. Nếu cô muốn, cô vào xem phòng ngủ tôi đi, cô sẽ rõ. Bốn bức tường trong phòng đó vẽ toàn hoa sen, ngay cái giường tôi ngủ cũng hình hoa sen. Lúc bấy giờ... tôi tưởng là Tạ Thắng đã biến thành người điên. Anh ấy thu thập, sưu tầm mọi loại sen vì cái tên tôi là Lynh, tức là sen đấy. Bảo Lâm, cô thấy sao? Được chịu đựng hết mình như vậy, cô có động lòng không? Nếu không yêu một cách điên cuồng, làm sao có thể hành động như vậy được? Thế là tôi xiêu lòng, có điều tôi ngu hơn cô

một chút. Biết anh ấy không muốn lập gia đình nên tôi cũng không dám đòi hỏi. Sau đấy, Tạ Thắng lại cặp với La La, một vũ nữ, rồi Vân Nga. Chắc Lâm chưa gặp Vân Nga đâu. Con bé đó nhỏ xíu, nó chỉ lớn hơn Trúc Vỹ có mấy tuổi. Nó đẹp như một đóa sen trắng.

Bảo Lâm ngồi bật dậy. Nàng không còn giữ được bình thản nữa, mắt mở to, những giọt nước mắt muốn lăn ra từ khóe mắt.

- Tôi không tin những gì chị vừa nói đâu. Chị thêu dệt, chị muốn phá đám hôn nhân của chúng tôi.

Lynh vẫn tỏ ra lịch sự:

- Vậy ư? Nếu cô không muốn tin thì thôi. Có thể là tôi đang muốn phá đám đấy, dù gì thì cô cũng là tình địch của tôi. Được rồi, Bảo Lâm, cô đừng tin tôi, đừng tin cả chuyện có La La, và Vân Nga trên đời này. Cô cũng có thể nói là trong cái thế gian này không có người đàn bà nào tên là Tú Mỹ Liên và đã có một người đàn ông đã vì cô ta mà phải bỏ công, bỏ của ra xây dựng một "Vườn Sen" rộng lớn, rồi sau đó lẳng lặng bỏ đi không một lời từ biệt. Bảo Lâm, cô có quyền tự nhủ lòng mình, tất cả những gì tôi nói chỉ là bịa đặt, là láo, và Tạ Thắng ngoài chuyện yêu cô ra, không còn yêu bất cứ một người nào khác. Thật ra thì tất cả những chuyện phóng dăng cũ của Tạ Thắng, cô có thể bỏ qua hết, chỉ cần chuyện tương lai, cô tin tưởng là được. Tôi cũng vậy, chúng ta phải sống với tương lai chứ ai lại dằn vặt, ray rứt vì quá khứ bao giờ?

Lynh thở dài tiếp:

- Vậy mà tôi tưởng chỉ có một mình tôi là ngây thơ, khờ dại, không ngờ trên đời này vẫn còn những người con gái khác

khờ khạo hơn cả tôi.

Lynh nhìn thẳng vào mặt Bảo Lâm:

- Nếu tôi không lầm thì xưa kia cô cũng đã từng tin La Dũng như vậy? Cô tưởng là La Dũng chỉ có thể yêu một mình cô thôi, phải không?

Chỉ có đến lúc này, Bảo Lâm mới bị quật ngã, bị ngã thật sự. Nàng cắn nhẹ môi, để những giọt nước mắt không lăn xuống má, trái tim đau nhói.

Người đàn bà đang ngồi trước mặt nàng đẹp chín mùi, ăn nói khéo léo, phong độ quý phái. Người mà Tạ Thắng đã một thời mê như điên đảo, phải cắt cả một "Vườn Sen" tặng nàng. Vậy thì, ta lấy cái gì để tin là Thắng sẽ suốt đời yêu ta? Tú Mỹ Liên như vậy mà còn không giữ được Thắng thì trên đời này đâu còn người đàn bà thứ hai nào giữ được. Và lại, khi nhướng đôi mắt đầy lệ nhìn Mỹ Liên, Bảo Lâm đã hiểu ngay, với dù bất cứ lý do gì thì Mỹ Liên đã nói thật. Rõ ràng là có chuyện La La, rõ ràng có cả Vân Nga, cả Tú Mỹ Liên và Bảo Lâm dính dấp đến nữa.

Bảo Lâm đứng dậy, mọi cảm xúc như biến mất, chỉ có cái choáng đang ngậy ngất trong đầu:

- Xin lỗi, bây giờ tôi phải về.

Lynh dù gì vẫn có chút dòng máu Á đông trong người, cũng đứng dậy, đưa tay ra bắt lấy tay Bảo Lâm, có vẻ thông cảm:

- Nếu câu chuyện của tôi làm Lâm khó chịu thì cho tôi xin lỗi nhé!

Bảo Lâm cố dằn cơn đau trong lòng, nói:

- Chị không cần xin lỗi! Vì tôi biết là chị muốn như vậy, chị rất khó chịu về sự hiện diện của tôi trong cõi đời này. Vì vậy coi như ta huề nhé. Chị đã kể cho tôi nghe mọi thứ, làm cho tôi thấy nhân cách bị xúc phạm, chị rõ ràng đã đạt được mục đích. Nhưng tôi không trách, cũng không giận chị, vì tôi đã làm chị buồn.

Rồi Bảo Lâm bỏ đi ra cửa. Nàng cố tỏ ra như bất cần, như thật bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra. Không có muốn lộ sự yếu đuối của mình, Bảo Lâm bước ra.

Mỹ Liên nhìn theo, rõ là một người con gái cao ngạo. Thật lâu, Liên mới nhớ ra, chạy theo gọi với:

- Để tôi bảo Tú Mẫn nó đưa cô về nhé?

Bảo Lâm nói, không quay lưng lại:

- Không cần! Một mình tôi gọi xe về được rồi.

Bảo Lâm bước thẳng lưng. Qua khỏi vườn hoa, ra khỏi cổng, bây giờ nước mắt mới bắt đầu rơi xuống ràn rụa cả mặt. Tới khoảng đường vắng, nàng để mặc cho nước mắt tuôn dài. Chảy đi, chảy đi những giọt nước mắt mà này giờ ta kiếm chế, chảy đi cho vui bớt sầu đau. Không lẽ tình yêu và hôn nhân lần này rồi cũng như lần trước, tất cả chỉ là ảo ảnh? Không lẽ hạnh phúc, tình yêu là điều không có thật? Và một dấu hỏi bỗng hiện lên trong đầu nàng làm nàng xót xa không ít: Không lẽ ta cũng chỉ là trò chơi của Tạ Thắng, để rồi hai ba năm nữa, khi đã chán, hắt lại bỏ rơi ta như bao cô gái khác?

CHƯƠNG 14

Màn đêm đã buông xuống tự lúc rời khỏi "Vườn Sen", Bảo Lâm chưa về nhà. Nàng gọi một chiếc taxi đi thẳng đến trung tâm thành phố. Vào một trạm điện thoại công cộng, gọi dây nói về nhà báo cho cha biết là sẽ không về dùng cơm. Ông Vĩnh Tú không hề biết chuyện vừa xảy ra. Ông chỉ nghĩ là Bảo Lâm cùng đi với Tạ Thắng nên cũng không hỏi.

Rồi tiếp nối, Bảo Lâm bắt đầu một buổi lang thang. Nàng đi từ góc phố này đến góc phố khác, đứng trước khung kính bày hàng của các cửa tiệm, đi ngang rạp xinê. Nàng đi mãi, đi mãi, hai chân mỏi nhừ vẫn đi, đi mà đầu óc lại quay cuồng. Ta rồi sẽ làm gì? Phản ứng ra sao? Sẽ giải quyết sự việc thế nào?

Bảo Lâm vừa đi vừa nghĩ. Thật ra nàng đã biết Lynch từ lâu, có điều không hiểu sao, trong suốt giai đoạn quen rồi đi đến yêu, Bảo Lâm lại không hề nhớ đến Lynch. Có lẽ vì Bảo Lâm cứ chủ quan cho rằng: đó không phải là chương ngại cản trở con đường đến với hạnh phúc của nàng. Vậy mà bây giờ, phải nói là từ lúc rời "Vườn Sen", bao nhiêu niềm tin của Bảo Lâm biến mất. Có lẽ "Vườn Sen" đã nhốt kín niềm vui hạnh phúc của Bảo Lâm lại rồi. Có lẽ những gì biết được ở "Vườn Sen" như một cơn bão xô ngã nhào tòa lâu đài mộng ước mà bấy lâu nay nàng ấp ủ, thêu dệt.

Nếu Lynch là một người đàn bà phóng đãng, cười nói cợt nhả, "Vườn Sen" là một chốn ăn chơi sa đọa, có lẽ Bảo Lâm sẽ dễ

chịu hơn. Đẳng này, Lynch lại có đáng dấp cao quý, ăn nói điềm đạm, vậy mà Tạ Thắng lại có thể ruồng bỏ được. Như vậy rõ ràng, Tạ Thắng là một con người thế nào?

Rồi sẽ có một ngày nào đó đến phiên ta, ta cũng bị hất hủi xua đuổi như một con chó ghẻ chứ có gì. Bảo Lâm thấy Tạ Thắng không còn đáng tin cậy nữa. Anh ấy là một người không thích đùa giỡn với tình yêu. Có thể Lynch nói đúng, bản năng chinh phục là động cơ chính để Tạ Thắng đến với mình, và để đạt được mục đích, anh không từ bỏ bất cứ một phương tiện nào. Xây cho Lynch cả một Vườn Sen, đâu có nghĩa lý gì so với những lời ngon ngọt và cuộc đính ước với ta, và đó là điều làm Bảo Lâm đau khổ nhất.

Trong cái tình cảm rối rắm đó, Bảo Lâm lại thấy tốt nhất nên xa lánh Thắng. Nhưng nếu xa Thắng rồi, ta sẽ sống ra sao? Một lần thất bại là một lần đau khổ. Bảo Lâm không quên được câu nói của Liên:

- Bây giờ tôi biết rõ là Bảo Lâm đang yêu anh ấy. Tôi cũng mong là Thắng thật lòng yêu Lâm và yêu lâu dài. Lâm không được như tôi đâu. Tôi biết là Lâm sẽ không chịu nổi những thử thách.

Vâng, ta không có đủ sức để chịu nổi thử thách. Giả dụ có một ngày nào đó, Bảo Lâm biến thành Tú Mỹ Liên thứ hai. Lâm nghĩ, có lẽ ta sẽ chết mất. Nếu biết được dư vị hạnh phúc rồi đánh mất, thà là không biết hạnh phúc là thế nào thì hơn. Ôi! Hạnh phúc, mi chỉ là chiếc bóng của chính ta, suốt đời ta chạy đuổi, nắm bắt nhưng mi bao giờ cũng ngoài tầm tay của ta.

Đêm đã khuya, đôi chân đã mỏi nhừ, nhìn vào đồng hồ, mười một giờ khuya. Bảo Lâm chợt nhớ ra tối nay ta có hẹn với Tạ

Thắng. Nhưng mà Tạ Thắng bây giờ với nàng đã ở bên bờ thế giới khác biệt. Vậy mà có lúc ta cứ tưởng có thể hòa hợp được. Nếu sáng suốt một tí, ta nên trả Tạ Thắng lại cho Mỹ Liên. Họ tuy chẳng có hôn thú, nhưng họ đã thật sự sống chung nhau. Ta không có quyền làm tay cướp đoạt. Ta phải hiểu biết một chút. Ta phải cao hơn người khác một chút.

Mỏi quá rồi, không thể đi tiếp, Bảo Lâm bước vào một quán cà phê, gọi một tách thật nóng. Nhấp lấy nước đen có vị đắng đắng như cuộc đời nhiều gian truân và khổ ải của ta, lòng lại nghĩ, hay ta gọi đây nói cho Tạ Thắng. Ta cho chàng biết hôm nay bận, không thể gặp Thắng? Vừa nghĩ Bảo Lâm vừa đứng dậy một cách máy móc, bước đến bên máy điện thoại.

Người nhận điện thoại là Trúc Vỹ. Vừa nghe như giọng nói của Bảo Lâm, cô bé đã reo lên:

- Ô, cô đấy à? Cô đi đâu vậy? Cha gọi điện thoại hàng trăm bận đến nhà cô mà vẫn nghe nói cô chưa về, cha gọi cả sang nhà anh Từ Sâm. Cô làm cha em muốn phát điên lên. Bây giờ cha đang đến nhà cô đấy. Nhưng suốt buổi tối nay, cô đi đâu thế?

Ồ, thế thì không được! Cha mẹ ở nhà sẽ hoảng lên. Bảo Lâm vội quay số về nhà, lập tức có tiếng ông Vĩnh Tú ở bên kia đầu dây:

- Bảo Lâm, con đi đâu vậy? Con làm mọi người quỳnh quáng lên. Đùa gì kỳ cục thế? Khuya rồi sao con không về? Con ở đâu đấy?... Được rồi, có người muốn nói chuyện với con.

Điện thoại hình như đã chuyển qua tay người khác, rồi Bảo Lâm nghe giọng lo lắng:

- Bảo Lâm!

Nước mắt lập tức rơi xuống. Bảo Lâm cắn môi, sao ta lại hèn yếu như vậy? Vừa nghe đến giọng nói của chàng là xúc động ngay. Nước mắt nàng vẫn giọt vẫn giọt dài, hai tay run lập cập. Bảo Lâm cố trấn tĩnh lại.

- Bảo Lâm!

Tạ Thắng gọi thêm một lần nữa. Linh tính báo cho chàng biết là đã có chuyện gì đó không hay lắm xảy ra. Thắng hồi hả nói:

- Bảo Lâm, em ở đâu, anh sẽ đến đón em ngay.

Bảo Lâm nói với nước mắt:

- Không, không, không! Tôi không muốn trông thấy mặt anh nữa.

Tạ Thắng kinh ngạc:

- Bảo Lâm! Chuyện gì thế? Cha em nói là trưa nay anh đã cho đón em đi, nhưng anh đâu có làm chuyện đó đâu. Ai lại đón em vậy? Tại sao giờ em lại không gặp mặt anh? Từ chiều tới giờ, em ở đâu chứ?

Bảo Lâm cắt ngang:

- Tạ Thắng, tôi không muốn gặp anh lúc này. Tôi cần phải suy nghĩ. Có những chuyện không thể ngờ, không thể ngờ được. Sao mà cuộc đời nó rối rắm và phức tạp quá. Thôi, anh hãy để cho tôi yên, đời tôi khổ sở đã nhiều rồi.

Bảo Lâm nói một cách lung tung:

- Có chuyện tôi cần phải có thời gian để suy nghĩ, vì vậy tạm thời tôi không gặp anh.

Bên kia đầu dây yên lặng, sau đó giọng nói của Tạ Thắng như đánh lại:

- Anh không hiểu! Bảo Lâm, anh không hiểu em nói gì hết.

Bảo Lâm nói:

- Anh chỉ cần biết là tôi không muốn gặp anh. Anh hãy dành cho tôi một tuần. Trong tuần lễ đó, xin anh đừng đến quấy rầy tôi. Tôi cần phải suy nghĩ cho kỹ về chuyện lấy anh, phải nghĩ kỹ. Lúc trước, tôi nghĩ chuyện lấy anh đơn giản quá.

Giọng của Tạ Thắng chột cắt ngang:

- Anh muốn biết bạn chiều ai đến đón em.

- Hở?

Bảo Lâm chưa biết trả lời sao thì Tạ Thắng lại hỏi tiếp:

- Có phải La Dũng không? Phải không? Hắn ở nước ngoài quay về. Hắn đã thôi vợ và quay về, định gặp lại em phải không?

Giọng của Tạ Thắng giận dữ. Thắng thường hay suy luận thế.

- Vì vậy em đã trễ hẹn với anh, em không muốn gặp lại anh, muốn suy nghĩ lại...

Bảo Lâm ngẩn ra. Nàng hoàn toàn bất ngờ. Vô lý thật! Nhưng rồi một ý nghĩ thoáng qua trong đầu. Sự giận dữ của Thắng giúp Bảo Lâm thực hiện ý định trả thù. Tạ Thắng đang ghen. Thì ra, chàng cũng có nhược điểm, chàng cũng biết đau khổ.

Thế tại sao Thắng không nghĩ... Thắng lại làm người khác khổ sở thế này chứ?

Bảo Lâm nói, giọng lạnh lùng:

- Anh đoán đúng đấy. La Dũng đã về, vì vậy tôi cần phải có thời gian để suy nghĩ lại. "Tình cũ không rủ cũng tới" mà, anh không nghe người ta nói vậy sao?

Tạ Thắng nói như thét trong máy:

- Nghe này! Hấn đã từng bỏ rơi em, hấn nào có chung tình, chung tiếc gì đâu, hấn có mới nói cũ. Còn em, không lẽ em vẫn còn mơ tưởng tới hấn?

Bảo Lâm bàng hoàng, đột nhiên nổi giận:

- Anh không có quyền nói xấu người ta. Anh cũng nào có hơn gì đâu? Từ xưa tới nay, anh đùa giỡn tình yêu với bao nhiêu người khác rồi. Anh chung tình lắm à?

Tạ Thắng nói như nghiêng răng:

- Ồ! Tình yêu của hấn đối với em còn to tát như vậy sao? Mới có một buổi chiều mà em đã quên mất anh. Tốt!

Tạ Thắng nói lớn:

- Anh sẽ dành cho em một thời gian, anh sẽ không quấy rầy em. Không cần phải là một tuần, mà em muốn bao lâu cũng được. Nếu em không tìm đến anh thì anh cũng không đến gặp em đâu, được chứ?

Bảo Lâm chậm rãi quay lại chỗ ngồi, tiếp tục quây tách cà phê mà cảm thấy rã rời. Thời gian trôi qua. Đêm đã khuya, khách đã về cả, quán sắp đóng cửa. Ta không thể ngồi mãi ở đây tới

sáng. Bảo Lâm thở dài, trả tiền, đứng dậy và đi ra khỏi quán.

Bây giờ phải về nhà. Ở nhà, chắc chắn là cha đang chờ đợi. Bảo Lâm không biết phải trả lời cha thế nào, nhưng nhà là địa điểm cuối cùng để nghỉ ngơi. Bảo Lâm chợt thấy mệt mỏi vô cùng. Nàng chỉ ao ước có ngay một chiếc giường để ngã vật ra đó ngủ một giấc cho thoải mái, và quên đi, quên tất cả những muộn phiền, khổ đau của cuộc sống.

Bảo Lâm gọi chiếc taxi và quay về nhà.

Tới trước cửa, xuống xe, nhìn theo bóng xe khuất, Bảo Lâm tựa người vào cột tìm cách để giải thích với cha nhưng tìm mãi vẫn không có một lý do chính đáng. Bảo Lâm thấy nhức đầu quá, nàng cúi xuống mở ví, lấy chìa khóa mở cửa. Thôi thì chuyện gì cũng để mai tính vậy.

Đột nhiên, trong bóng tối có một bóng đen nhảy ra, rồi một bàn tay thật rắn nắm lấy tay Bảo Lâm. Nàng giật mình quay lại, bắt gặp ánh mắt của Tạ Thắng. Ánh mắt thật dữ dội làm Bảo Lâm muốn nín thở. Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt chàng như tượng sáp, nàng chợt thấy sợ hãi lo âu.

- Đi theo anh!

Tạ Thắng nói như ra lệnh. Bảo Lâm vùng ra nhưng không rút nổi bàn tay của Thắng. Nàng đành phải đi theo.

- Ui cha, anh làm đau tay tôi rồi nè. Anh đã hứa là không quấy rầy tôi rồi cơ mà?

- Hừ! Từ đây về sau, em đừng bao giờ tin lời hứa của thằng đàn ông nào cả.

Tạ Thắng kéo nàng đi thêm một khoảng, bấy giờ Bảo Lâm

mới thấy là chiếc xe Thắng đang nằm trong bóng tối. Anh chàng đã cố ý đậu xe nơi đây chờ nàng.

Mở cửa xe, Tạ Thắng đẩy Bảo Lâm vào, rồi chàng vòng qua bên kia rồi vào tay lái. Bấy giờ Bảo Lâm có thể đẩy cửa xe để thoát ra ngoài nhưng không hiểu sao nàng vẫn ngồi yên. Có lẽ vì cảm thấy bỏ chạy cũng vô ích, không thể đối diện với Thắng, đối diện với sự thật. Bảo Lâm mệt mỏi dựa lưng ra sau, nỗi uất ức và sự mệt mỏi làm nàng không dần được lòng, nước mắt bắt đầu chảy. Thật tình nàng không muốn chảy nước mắt trong hoàn cảnh này, nhưng không hiểu sao... Có lẽ đàn bà thua đàn ông ở chỗ đó. Dù sao nước mắt vẫn làm vui đi bao sâu muộn, bao uẩn ức chồng chất trong lòng.

Dưới ánh đèn lò mờ, Tạ Thắng chăm chú nhìn Bảo Lâm. Chàng đã nhìn thấy những giọt nước mắt, bàn tay chàng đưa lên lau nhẹ mặt nàng.

- Em khóc! Tại sao? Em không muốn xa anh?

Bảo Lâm nhắm mắt không đáp.

- Em đã sung sướng bên người tình cũ từ chiều tới giờ chưa đủ sao còn khóc?

Tạ Thắng lạnh lùng nâng cằm Bảo Lâm lên:

- Em khóc vì hân hay vì anh thế?

Bảo Lâm vẫn yên lặng. Sau đó, đột nhiên Bảo Lâm thấy Tạ Thắng đã kéo nàng vào lòng, đặt lên môi nàng. Bảo Lâm giật mình vùng vẫy. Nàng cố đẩy Thắng ra, mở cửa định bỏ chạy, nhưng Tạ Thắng đã giữ nàng lại được.

- Bây giờ em không cho tôi hôn nữa, có nghĩa là hân đã hôn

em? Em vẫn còn yêu hắn? Phải không? Tôi chỉ là một vai phụ, một nhân tình hờ, một kẻ đến sau muộn màng? Khi vai chính xuất hiện, tôi bị dẹp qua một bên, phải không?

Tạ Thắng nâng cằm Bảo Lâm lên, nói như hét:

- Sao không nói? Nói đi chứ! Cô đừng hòng dùng kế hoãn binh một tuần lễ. Cô phải trả lời dứt khoát ngay bây giờ. Vâng, ngay bây giờ.

Bảo Lâm nín thở. Vòng tay của chàng siết mạnh làm nàng thấy ê ẩm toàn thân. Nàng vùng vẫy, và không còn dẫn được, Bảo Lâm hét:

- Anh buông tôi ra, buông ra! Không có La Dũng nào cả. Anh đừng đoán mò, đừng phịa chuyện. Ban chiều, chính Tú Mẫn đến đây, hắn đưa tôi đến một nơi có tên là "Vườn Sen". Anh biết chỗ đó chứ? Và tôi đã gặp bà ấy. Tú Mỹ Liên! Tôi đã thấy cả cái ao sen bảy màu của hai người!

Bảo Lâm hôn hên thở, nước mắt ràn rụa:

- Anh buông tôi ra không? Anh làm tôi ngạt thở, bộ anh định giết tôi à?

Tạ Thắng buông nàng ra. Chàng có vẻ không tin những gì vừa nghe, rồi Thắng lại ôm Bảo Lâm kéo sát nàng lại gần. Mặt Bảo Lâm trắng bệch làm Thắng sợ hãi.

- Em hãy bình tĩnh không khéo lại ngất xỉu bây giờ.

- Vậy thì anh làm ơn mở cửa xe ra!

Tạ Thắng vội đẩy kính xe ra. Gió đầu thu lùa vào mát lạnh. Nàng lấy tay che mắt, có lẽ vì đèn đường chói quá, cũng có lẽ vì nàng không muốn nhìn mặt Thắng. Nàng vẫn còn giận dữ.

Con người hay thay đổi! Hay tráo trở!

- Em bảo là... Em vừa đến "Vườn Sen"?

Bảo Lâm yên lặng. Tạ Thắng đưa tay lên gãi đầu.

- Nghĩa là hoàn toàn không có chuyện La Dũng? Phải không? Anh đúng là thằng ngu, anh bị tẩu hỏa nhập ma rồi, cứ nghĩ bậy nghĩ bạ. Thì ra... Tú Mẫn lúc nào cũng dòm ngó. Cái thằng chết tiệt đó, anh phải giết hắn!

Tạ Thắng cho nổ máy, Bảo Lâm giật mình:

- Anh định làm gì vậy?

- Chúng ta đến "Vườn Sen". Anh phải làm cho rõ chuyện. Mỹ Liên đã nói gì với em để em giận dữ như vậy?

Bảo Lâm chụp lấy tay lái của Thắng khiến chàng phải vội tắt máy. Bảo Lâm trừng mắt:

- Tôi không đến "Vườn Sen", sẽ không bao giờ tôi đến đấy nữa. Tôi không hề giận Mỹ Liên mà chỉ giận anh. Anh là một con người vô tình, vô nghĩa, có trăng quên đèn. Tại sao anh có thể xây cả một vườn sen cho bà ấy mà anh lại không cưới bà ta? Phải chăng anh chỉ thích đùa bỡn với tình yêu? Anh là kẻ thù của đàn bà! Anh đã bỏ rơi bao nhiêu người như Tú Mỹ Liên?

Tạ Thắng yên lặng nhìn Bảo Lâm rồi cho xe nổ máy.

- Anh định đi đâu nữa đấy?

Thắng nói một cách xúc động:

- Đến nhà anh! Chúng ta không thể cứ ngồi trong xe cãi nhau

thế này. Vả lại, anh nghĩ là em cũng mệt rồi, em cần một nơi thoải mái, uống nước nghỉ ngơi, rồi sẽ nói chuyện sau. Em yên tâm, mọi việc đâu còn đó.

Bảo Lâm nghĩ:

- Không cần! Tôi không cần anh lo lắng quan tâm. Anh đã sử dụng phương thức này để làm mềm lòng bao nhiêu người rồi? Bao nhiêu người đã bị anh chinh phục...

Nhưng Bảo Lâm lại chỉ ngồi yên, nàng nói chứ không có cử chỉ phản đối. Nàng ngả người ra sau nệm. Mệt mỏi quá! Mệt mỏi vô cùng. Xe lăn bánh, lướt êm. Nguyên cả một buổi chiều rồi buổi tối, Bảo Lâm không còn khả năng suy nghĩ, phân tích. Bây giờ chỉ muốn ngủ thôi và quên đi...

Không biết bao lâu, Bảo Lâm choàng tỉnh. Toàn thân được đắp bởi áo khoác của Thắng, và mình lại nằm trong thư phòng chàng.

- Bảo Lâm, em uống tí sữa nhé?

Bảo Lâm ngồi dậy, mùi sữa nóng làm nàng thấy đói bụng. Nàng đỡ lấy ly sữa ực một hơi. Tạ Thắng sau đấy đặt Bảo Lâm nằm xuống. Đầu óc Bảo Lâm vẫn còn chập chờn. Nàng nghĩ chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẵn sàng nói chuyện thẳng thắn với Thắng. Nhưng rồi Bảo Lâm lại không ngờ mệt mỏi quá sức, cặp mắt như riu lại và chỉ một thoáng là nàng lại chìm lìm vào giấc ngủ chập chờn.

Bảo Lâm thiếp đi vào lúc nào không biết. Cái ấn tượng cuối cùng của Bảo Lâm còn lưu lại là Tạ Thắng sau khi đặt nàng nằm yên đã hôn nhẹ lên trán nàng.

Bảo Lâm tỉnh lại lần thứ hai khi nắng đã rực rỡ bên ngoài

song cửa. Hai chậu hoa kim trân và kim ngư trên bệ cửa sổ đang khoe sắc. Bảo Lâm ngồi nhóm dậy mới hay Tạ Thắng đang ngồi bên cạnh nàng với điều thuốc trên tay:

- Em dậy rồi à? Em đói không?

Chẳng đợi Bảo Lâm trả lời, Tạ Thắng vỗ tay ra hiệu. Chỉ một lúc sau, Trúc Vỹ đẩy cửa bước vào với cái mâm trên tay. Cà phê, trứng rán, bánh mì bơ, Trúc Vỹ đặt tất cả lên bàn với nụ cười tươi như hoa:

- Cô ơi, còn nóng lắm này, cô ăn đi, em nấu đấy. Cô thử xem có ngon không?

Bảo Lâm bưng ly cà phê lên hóp một hóp.

- Trứng này em tráng đấy, cô ăn thử xem.

Bảo Lâm phải thêm miếng bánh mì phết trứng. Trúc Vỹ có vẻ rất vui, quay sang nhìn cha:

- Con mang phần ăn của cha vào đây luôn nhé?

Tạ Thắng lắc đầu ra dấu, thế là Trúc Vỹ bưng lấy mâm không bước ra ngoài. Nhưng vừa đến cửa, cô nàng lại quay người lại, láu táu thanh minh cho cha:

- Cô ơi, con không hiểu sao cô lại giận cha? Cô không nên giận như vậy. Cô không thấy là cha gần như thức suốt đêm qua không ngủ, ngồi cạnh cô ư?

Bảo Lâm bối rối, không hiểu chuyện gì đó có thật không. Căn phòng bây giờ chỉ còn có hai người.

Bảo Lâm ngồi bó gối yên lặng. Nàng không muốn nói gì với Thắng, nhưng cũng không biết nên xử trí ra sao. Một cảm

giác mâu thuẫn vây chặt nàng. Tạ Thăng nói:

- Coi như em ngủ như vậy khá đủ rồi! Anh nghĩ bây giờ ta có thể nói chuyện một cách thẳng thắn, được chứ?

Bảo Lâm muốn không nghe nhưng vẫn ngồi yên, không phản ứng gì.

- Anh không biết là Tú Mỹ Liên đã nói gì với em, nhưng anh hiểu rất rõ Liên. Tài diễn đạt cô ấy rất thuyết phục, nói năng hoạt bát, lanh lợi, phải nói là Mỹ Liên miệng lưỡi. Cô ấy đẹp, có làn da mịn màng của các cô gái vùng nhiệt đới, cộng với phong cách ứng xử Á Đông. Một thứ pha trộn, đúng hơn là một thứ hòa nhập rất hài hòa, vì vậy, đã có một thời anh yêu cô ấy say đắm, phải nói là thật say đắm.

Tạ Thăng ngưng lại một chút, nhìn Bảo Lâm rồi tiếp:

- Em cần phải biết rõ một điều, anh không phải là một người đàn ông hoàn hảo. Mọi điều bắt nguồn từ chuyện mẹ Trúc Vỹ mất sớm. Trong cuộc sống xã hội, ngay trước khi gặp Mỹ Liên, anh đã từng chung chạ với biết bao người đàn bà khác. Nhưng thú thật với em, anh không hề sống thật với một người đàn bà nào, vì anh không tìm thấy ở họ một tình yêu như ý muốn, trái lại, đó chỉ là một thứ gió trăng qua đường. Sau đấy anh quen với Mỹ Liên. Thật tình mà nói, anh bị thu hút ngay từ đầu. Anh thật sự yêu và đã xây cho Liên "Vườn Sen" bốn năm trước như em đã biết. Chỉ có tình yêu mới làm được chuyện như vậy, phải không Bảo Lâm? Đúng ra, anh không muốn nói nhiều về chuyện đó, nhưng nếu không nói, em sẽ cho là anh dối trá, giấu giếm, em sẽ không tha thứ cho anh. Mỹ Liên ngoài cái đẹp, thông minh, có tài ra, cô ấy còn là giám đốc chi nhánh của hãng hàng không nước ngoài. Cô ấy có nhiều tiền, giỏi dẫn. Phần lớn những bản thiết kế ở Vườn

Sen, phải nói là do cô ấy nghĩ ra. Mỹ Liên như vậy đó, nên cô ta là kẻ chinh phục. Nói đúng hơn, cô ấy là kẻ chinh phục mới phải, mà kẻ đi chinh phục bao giờ cũng tham lam. Tựa như có một chiếc áo lông không đủ, muốn có thêm chiếc thứ hai, không phải chỉ đồ vật, trang sức, mà ngay cả đàn ông cũng thế!

Bảo Lâm quay lại nhìn Thắng, trừng mắt:

- Đừng vì chị ấy lật tẩy anh rồi anh chụp mũ trả thù như vậy, không tốt đâu.

Tạ Thắng dịu dàng nói:

- Anh không đến đổi tòi như vậy đâu em ạ! Bảo Lâm, em nên nhớ một điều là, con người đến độ tuổi nào đó, chỉ có thể đèo bồng với một khuôn mẫu. Mỹ Liên thích chinh phục đàn ông, cái đó cũng biểu lộ một ý thích thôi chứ không phải là cái tội. Cô ấy là loại đàn bà thích tự do. Cô ta có quan điểm phóng khoáng về vấn đề trai gái. Có lần Mỹ Liên đã thắc mắc, xã hội chúng ta sao cho phép đàn ông lang bang mè oỡ, còn đàn bà lại không được? Anh không biết trả lời sao, nhưng phải thú thật một điều là sau đó anh phát hiện Mỹ Liên không chỉ có một mình anh mà còn có những bạn trai khác. Anh cũng không nhỏ mọn đến độ kết án hành vi đó. Có điều, anh là người đàn ông Á Đông, anh không thể chịu được sự việc như vậy, vì thế anh không cưới Mỹ Liên.

Tạ Thắng ngừng lại, đốt tiếp một điếu thuốc:

- Mỹ Liên không phải là người đàn bà dâm đãng, lẳng lơ, cũng không xấu xa theo nghĩa phương Tây. Cô ấy là mẫu người đàn bà thích sống theo bản năng mình, muốn yêu là yêu, muốn làm là làm, không có gì phải sợ, phải giấu giếm.

Cả với anh cũng vậy, Mỹ Liên công khai nên không thể kết tội. Chẳng những thế, Liên còn khuyến khích anh hãy đến với những cô gái khác, khuyến khích một cuộc sống tự do, tình yêu tự do và bảo như vậy cuộc sống mới phong phú, mới đúng là cuộc sống. Và như vậy, ở đây có sự đối lập giữa hai nền văn hóa, giữa hai quan niệm sống, đông và tây.

Bảo Lâm cắt ngang:

- Anh rõ ràng đang chụp mũ chị ấy! Anh nói xấu đàn bà, chị ấy không phải loại người như vậy! Nếu thật sự Mỹ Liên muốn anh sống buông thả, tại sao lại đặt Tú Mân ở nhà anh để theo dõi hành động anh chứ?

Tạ Thắng gật đầu:

- Em có lý. Mỹ Liên khuyến khích anh qua lại với những cô gái khác nhưng đâu có khuyến khích anh yêu họ đâu?

- Em không hiểu. Một cách sống, nói như anh rất lạ?

- Mỹ Liên phân biệt chuyện giao du trai gái và tình yêu một cách rõ ràng. Phải thành thật nhận định là Mỹ Liên còn yêu anh. Nhiều người đàn bà chấp nhận chuyện chồng mình lăng nhăng ngoài phố nhưng không chấp nhận chuyện chồng có vợ nhỏ. Với Mỹ Liên cũng thế, vì vậy cô ta không sợ chuyện anh liên hệ với La La hay với Vân Nga.

Tạ Thắng hít một hơi thuốc, tiếp:

- La La với Vân Nga đều là vũ nữ, họ đều đẹp. Mỗi lần có chuyện xích mích với Mỹ Liên là anh đều đến với họ. Anh được chiều chuộng, chăm sóc, an ủi. Họ biết thân phận mình, không đòi hỏi gì ở anh hết. Đấy em thấy, ngoài Mỹ Liên ra, anh còn La La và cả Vân Nga nữa. Như vậy anh là một con

người phóng đấng phải không?

Bảo Lâm yên lặng.

- Vậy thì em nghe đây. Anh thề với em, La La hay Vân Nga gì cũng vậy, họ chỉ là những nét chấm phá trên phương diện tình cảm. Họ chỉ là bóng râm trong buổi trưa hè. Họ chẳng có một ý nghĩa gì với anh cả, có chăng là Mỹ Liên. Có một thời, anh thật sự yêu Mỹ Liên. Chỉ đến lúc em xuất hiện, anh mới hoàn toàn quên được cô ấy.

Bảo Lâm trừng mắt nói:

- Không cần phải đến "Vườn Sen", tôi đã biết chuyện giữa anh và Lynh. Trước đó tôi đã nghe người ta nói về người tình của anh, giám đốc một chi nhánh hàng không. Không phải chỉ có tôi mà hầu như người nào quen biết với anh cũng biết chuyện đó.

- Em đã biết trước?

Bảo Lâm gật đầu.

- Thế... tại sao em không hạch sách anh? Tại sao?

Bảo Lâm đỏ mặt nói:

- Bởi vì em không nghĩ là chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy. Trước đó có người đã nói cho em biết nhiều về anh, nhưng em nghĩ đó là chẳng qua chỉ là chuyện lảng nhãng bình thường, và em không có quyền can thiệp vào những chuyện xảy ra trước ngày anh quen biết em. Và lại...

- Và lại sao?

- Và lại em đã từng nói, khi ta thật sự yêu người nào thì ta

cũng sẵn sàng yêu khuyết điểm của họ. Riêng với tình cảm, trước nay em vẫn hình dung đơn giản, cái quan trọng là những ngày sắp đến chứ không ai chấp nhất với những gì đã qua. Bây giờ em mới thấy mình lắm, em không làm được điều đó.

Tạ Thắng nắm lấy tay Bảo Lâm lên, hôn vào những ngón tay búp măng của nàng:

- Đó không phải là "yêu cả khuyết điểm" mà thật sự là một sự tha thứ. Như vậy em chấp nhận được chứ?

Bảo Lâm yên lặng, Tạ Thắng tiếp:

- Em hãy lắng nghe anh kể hết. Bao giờ anh kể xong, em kết tội anh cũng được, thế nào?

Bảo Lâm vẫn yên lặng, một sự yên lặng kéo dài. Tạ Thắng tiếp tục kể:

- Mùa xuân năm nay, Mỹ Liên đột nhiên phải lòng một nam chiêu đãi viên hàng không, nhân viên của cô ấy. Anh chàng này có tên là Kiệt Thụ, mới có hai mươi lăm tuổi. Thụ là một thanh niên hoạt bát, khỏe mạnh, đẹp trai. Mỹ Liên là người đàn bà lão luyện, đương nhiên bắt sống Thụ một cách dễ dàng. Anh không đồng ý, dù gì Thụ cũng là con trai mới lớn, tuổi tác lại cách Liên khá xa. Sự chống đối của anh lại được Liên coi như là ghen, và Liên thích thú tiến xa hơn nữa. Anh chợt hiểu ra, trong thâm tâm Liên hành động như vậy là vì Liên sợ tuổi thanh xuân nhanh chóng phai tàn, và Liên cố tình chinh phục những thanh niên trẻ hơn để chứng minh là mình vẫn còn đầy đủ sức quyến rũ. Việc làm này của Liên thật đáng sợ, anh không làm sao chịu được, và thế là anh cắt đứt ngay sự liên hệ tình cảm.

Bảo Lâm như chợt nhớ ra:

- Chiêu đãi viên hàng không? Cái tên này nghe quen quá. Thế sau đây anh chàng này thế nào?

Tạ Thắng hỏi:

- Thụ à? À, hẳn là một thanh niên khá thông minh, biết là để tình trạng kia kéo dài sẽ bị bất lợi nên rút chân ra kịp. Nghe nói, hẳn cũng có nhân tình là một diễn viên điện ảnh không nổi tiếng mà phóng đảng lắm. Điều đó khiến Mỹ Liên ghen tức. Em biết không? Mỹ Liên có tính ngang ngược lại kiêu hãnh, Liên chủ trương là mình có quyền bỏ rơi người khác chứ không để ai hắt hủi lại mình. Vì vậy sau đó, Liên buộc anh chàng kia thôi việc. Chuyện này cả công ty hàng không điều biết, và như vậy em nghĩ xem, anh có thể chịu được không?

Bảo Lâm nhìn Tạ Thắng suy nghĩ.

- Thật ra, Lâm biết không? Anh không muốn đem chuyện đó kể lại cho em nghe làm gì. Anh thật tình không muốn bêu riếu những cái xấu, cái dở của Liên, vì dù sao cô ấy cũng là người đã yêu anh, dù sao cô ấy cũng đã một thời làm anh điêu đứng. Dem những chuyện xấu đó ra kể cho em nghe là một hành động không mấy tốt đẹp, nhưng hôm nay anh nói là vì bất đắc dĩ. Anh không muốn em cứ hiểu lầm, em cứ nghĩ anh là một thằng đàn ông vô trách nhiệm, vì vậy, có gì không phải, có gì quá đáng, mong em thông cảm bỏ qua cho.

- Thật ư?

Tạ Thắng thành thật nói:

- Thật! Trước khi biết em, anh thật tình không rõ mình thế

nào. Sự xuất hiện của em, thú thật, em không có cái hấp dẫn và lôi cuốn của Mỹ Liên, nhưng cái trong trắng, hiền lành, cái dễ thương, đặc biệt là cái vẻ đẹp bên trong, cái chiều sâu tâm hồn của em làm anh xúc động.

Nước mắt như chực tràn ra trên má, Bảo Lâm phải cắn nhẹ môi:

- Anh đã quên một điều, đó là Mỹ Liên vẫn còn yêu anh, yêu tha thiết.

- Phải yêu không? Hay chỉ là vì tự ái? Ta có quyền bỏ rơi người khác chứ người khác không có quyền bỏ rơi ta? Cái đó cũng không biết. Có điều, bây giờ anh mới thấy là mình đại dốt. Sao không kể hết mọi thứ cho em biết trước? Để em khỏi bị xúc động như thế này! Trước tới giờ, anh có một sự sai lầm là cứ tưởng sự liên hệ tình ái với La La, Vân Nga và cả với Mỹ Liên là một sự kiện bình thường. Bây giờ anh mới thấy mình sai lầm, và quả thực, sự thật không hề đơn giản như vậy.

Bảo Lâm ngồi yên suy nghĩ. Thắng nói tiếp:

- Hôm qua anh tưởng La Dũng đã quay về. Nghĩ đến chuyện em và Dũng hạnh phúc bên nhau, hôn nhau là anh như điên lên. Đầu óc anh khi tức giận, anh hay suy diễn theo kiểu đó.

Tạ Thắng nhìn lên, đôi mắt chàng đỏ ngầu:

- Hãy tha thứ cho anh. Bây giờ chỉ xin em một điều, đấy là hãy cho phép anh được chôn hết những dĩ vãng xấu xa. Anh hứa từ đây về sau chỉ biết có em thôi, duy nhất chỉ có mình em thôi. Bây giờ tâm hồn anh cũng đã mỏi mệt, anh không thích lòng bông nõa, anh muốn có một chỗ yên bình để nương tựa. Trúc Vỹ giờ cũng đã khôn lớn rồi, chẳng mấy

chốc anh có cháu ngoại. Vì vậy, hơn lúc nào hết, giờ đây anh muốn quên, quên tất cả để sống với em thôi.

- Em sợ là anh không giữ lời. Rồi sẽ có người đàn bà khác hoặc anh sẽ quay trở lại Vườn Sen. Bây giờ, em... anh biết đấy, con người em rất ích kỷ, rất độc tài, hay ghen...

Tạ Thắng cúi xuống, không để cho Bảo Lâm tiếp tục nói. Thật lâu, chàng mới ngẩng lên:

- Nếu sau này anh còn đến Vườn Sen hay lăng nhăng với một người đàn bà nào khác thì xin trời cho anh xuống địa ngục, cho anh chết bất đắc kỳ tử.

Bảo Lâm bụm miệng Tạ Thắng lại:

- Thôi, không cần thề nữa. Em tin, em tin rồi.

Mặt trời đã lên cao, nắng đã rọi đến tận nơi họ ngồi. Nắng chói chang bao trùm lấy cả căn nhà. Ngoài kia gió nhẹ làm rung rinh mấy cành hoa trong vườn. Đàn bướm từ đâu đó bay tới đập chồn những lùm hoa. Thời tiết thế này, hứa hẹn một ngày đẹp trời, và cứ nhìn cái nắng vàng hoe theo kiểu này thì sắp tới sẽ không mưa. Vâng, trời sẽ không mưa nữa, một ngày quang đãng bắt đầu.

CHƯƠNG 15

Lần đầu tiên Trúc Vỹ đến nhà của Từ Sâm. Đây dĩ nhiên là một sự kiện lớn. Hôm ấy, cả nhà gần như có mặt đông đủ. Vợ chồng Thúy Bình, Thúy Du, cả Bảo Lâm cũng được mẹ của Từ Sâm gọi điện thoại đến.

Buổi tối hôm ấy, không khí trong phòng khách giống như không khí ngày tết, chỉ còn thiếu tiếng pháo thôi. Cậu con trai duy nhất đã từng bị chê bai là khù khờ, ngây thơ, hôm nay bỗng rùng mình biến thành người lớn. Nhìn Trúc Vỹ, mấy ông anh rể cho là Từ Sâm tốt phước, đúng là "mèo mù vớ cá rán"!

Trúc Vỹ hôm nay trang điểm lộng lẫy. Lần đầu tiên đến nhà bạn trai, Trúc Vỹ được nội và vú Ngô chăm sóc kỹ càng. Một chiếc robe đỏ viền kim tuyến rộng, tóc dài thả tự nhiên với sợi thắt lưng to bản màu bạc. Trúc Vỹ ngồi giữa phòng khách trở thành mục tiêu chú ý của mọi người.

Mẹ của Từ Sâm nhìn Trúc Vỹ, bà có vẻ thật vui, thật hài lòng. Bà quay sang Từ Sâm. Không thể không thừa nhận một điều, Từ Sâm khéo chọn quá. Con bé có vẻ ngoan ngoãn và dễ thương làm sao. Nó chỉ ngồi đó yên lặng nhìn mọi người với nụ cười chum chim trên môi. Bà không đành lòng được, buột miệng nói:

- Trúc Vỹ, con trai của bác nếu nó có làm gì không phải, nó ức hiếp con thì cứ mách lại bác biết. Ở đây, đàn bà con gái nhiều

hơn đàn ông con trai, con đừng sợ gì hết.

Từ Sâm phản đối:

- Mẹ, người ta mới lần đầu tiên đến đây, mẹ đã bắt thang như vậy, còn ra thể thống gì? Cho mẹ hay nhé, Trúc Vỹ khác, Trúc Vỹ không bao giờ dám làm eo với con đâu.

Trúc Vỹ cười:

- Tại sao em phải làm eo với anh chứ?

Từ Sâm nói như reo lên:

- Đó, mẹ thấy chưa? Con đã nói rồi cơ mà.

Thúy Bình gật gù, làm ra vẻ hiểu:

- À, cậu lượm ở đâu cái phước to thế? Có lẽ trời đãi người khờ, chứ chị không tin là với cái bản tính của em, em lại chài được Trúc Vỹ, trừ trường hợp có sự giúp sức của ai đó, như Bảo Lâm chẳng hạn. Rõ con trai nhà này tốt phước quá!

Chuyện yêu nhau giữa Bảo Lâm và Tạ Thắng, cả nhà họ Ngô này ai cũng biết, nên chuyện đó cũng hay trở thành đề tài cho những buổi trà dư tửu hậu.

Có lần Bảo Lâm đã thờ dài nói với Thúy Du:

- Ốc tò mò của chị em bà phải nói là nhất thế giới, phải ghi vào sách kỷ lục mới được.

Bây giờ, chuyện của Từ Sâm lại gắn với cái tên Bảo Lâm, thế là mũi dùi dư luận xoay chiều:

- Bảo Lâm, mi nói thật đi, có phải là mi là bà mai không?

Bảo Lâm thật thà nói:

- Thật tình thì lúc đầu tôi chỉ có công giới thiệu cho hai người quen nhau thôi, còn những diễn biến sau đó thì hoàn toàn không liên hệ gì với tôi cả. Và lại, quý vị cũng nên hiểu cho, dạo này Từ Sâm cũng lém lỉnh lắm chứ không ngu ngơ như ngày nào đâu.

Từ Sâm đặc ý nói:

- Đó, mấy người thấy chưa? Tất cả đều do tôi chủ động, tôi tự tìm hiểu mà.

Thùy Tâm chen vào:

- Ông anh cả của tôi ạ, ông đừng vội hí hửng như vậy, tôi thấy ông càng lúc càng khù khờ ra. Có lẽ Trúc Vỹ ăn phải bùa mê thuốc bả gì của anh đấy.

Thúy Du nói:

- Thì cô cứ hỏi Trúc Vỹ thử xem.

Bất chợt Từ Sâm bước tới cạnh Trúc Vỹ, ngồi xuống:

- Trúc Vỹ, em thấy đấy, mấy bà chẳng nhà anh họ muốn biết tại sao em lại yêu anh. Nói đi em, nói cho họ nghe đi em.

Lời của Từ Sâm làm Trúc Vỹ đỏ mặt. Cô bé chớp chớp mắt, lúng túng không biết trả lời sao. Bảo Lâm thấy vậy bước tới cạnh Từ Sâm cười nói:

- Cậu điên thật, không lẽ cậu muốn đấu với họ ư?

Từ Sâm thật thà:

- Nhưng mà chính tôi, tôi cũng muốn biết điều đó. Trúc Vỹ

đã yêu gì ở tôi nào?

Bảo Lâm nói:

- Cậu hay thật. Chuyện đó tại sao cậu không đợi lúc chỉ có hai người mà hỏi, lại làm rùm beng giữa chốn đông đảo thế này? Lại đời thật. Chuyện của hai người mà lại la toáng lên cho mọi người cùng biết à?

- Tôi muốn mọi người đều nghe để họ làm chứng luôn.

Bảo Lâm phì cười:

- Tôi chịu thua thôi, đúng cậu là một thành viên của gia đình vui nhộn này.

Mọi người cười ồ. Sau tiếng cười, Thùy Tâm vẫn không chịu buông tha Trúc Vỹ. Cô bé cứ vây lấy câu hỏi cũ:

- Nói đi, chị Trúc Vỹ. Câu hỏi ban nãy chị chưa trả lời cơ mà.

Trúc Vỹ bị ép buộc, mặt đỏ như quả táo chín. Cô nàng chớp mắt một lúc mới nói được:

- Thưa bác, ban nãy, ở đây ai cũng bảo anh Sâm là anh chàng khờ khờ, nhưng thật ra, theo con thấy thì con mới là người khờ khạo hơn nhiều. Có nhiều điều con không biết, con phải nhờ đến anh Sâm. Con thấy anh ấy thông minh, anh ấy biết rất nhiều thứ. Anh ấy giỏi chuyên môn, cất nhà, thiết kế xây dựng... Ngoài ra, còn biết bơi, biết khiêu vũ. Anh ấy cũng còn biết trồng hoa, biết đủ thứ. Như vậy làm sao bảo anh Sâm ngu ngơ được? Phải nói là anh ấy thông minh nhất thế giới. Anh ấy lại khỏe mạnh. Đứng gần anh ấy, con thấy mình yếu đuối làm sao. Có anh ấy, làm gì con cũng yên tâm. Con không sợ bất cứ điều gì cả.

Trúc Vỹ nhìn lên thở dài:

- Con thì vụng ăn vụng nói, cái gì cũng không diễn đạt được. Con không bằng một góc của mấy chị nhà này, chỉ biết nói là con yêu anh Sâm, yêu với tất cả những gì anh ấy có. Con cảm thấy mình không thể sống thiếu anh ấy được.

Trúc Vỹ nói xong, không khí trong nhà như lắng xuống. Mọi người ngẩn ra. Người dễ xúc động nhất là mẹ Sâm, mắt đỏ hoe. Trúc Vỹ nhìn mọi người ngạc nhiên vì không hiểu tại sao mọi người lại lặng im.

- Ủa sao vậy? Em đã nói gì không phải?

Từ Sâm ngồi thẳng lưng dậy, vòng tay qua ôm lấy Trúc Vỹ. Bây giờ không có gì xấu hổ hay e thẹn nữa. Quên hết rụt rè chàng nói:

- Em không nói gì sai cả, không sai lấy một câu. Em đã đưa anh lên tận mây xanh. Bây giờ, nếu em không kiếm được cái thang cho anh bước xuống thì có lẽ anh sẽ ở mãi trên ấy. Trúc Vỹ!

Từ Sâm nói một cách xúc động:

- Anh xin hứa với em trước mặt mọi người, anh sẽ để hết quãng đời còn lại của mình để yêu em, để bảo vệ và che chở cho em.

Lại một bất ngờ khác, căn phòng rơi vào yên lặng. Thúy Bình là người đầu tiên nhạy bén nhất. Cô ta vỗ tay lên tiếng:

- Chị Mai, chị Mai đâu rồi? Mang rượu sâm banh ra. Xin lỗi nhé, tình huống này không thể không uống rượu được. Thù y Tâm, em đi lấy ly ra đây. Còn anh Vinh, làm gì anh đứng

ngăn ra như vậy? Chuẩn bị rót rượu cho mọi người đi, chúng ta cùng uống chúc mừng.

Câu nói của Thúy Bình như đánh thức mọi người. Tiếng vỗ tay lập tức vang lên, căn phòng bỗng trở nên ồn ào sôi động. Rượu được mang ra, rồi có tiếng cụng ly. Thúy Du cũng rót một ly đặt vào tay Trúc Vỹ làm Trúc Vỹ bối rối quay sang Bảo Lâm:

- Thừa cô, em uống được chứ?

Bảo Lâm nói:

- Được, không phải chỉ có em mà tôi cũng uống nữa đây.

Thế là mọi người cụng ly. Bà Ngô ôm Trúc Vỹ vào lòng sung sướng. Còn Vinh, sau ba lần cụng ly chợt thở ra.

Thúy Bình ngạc nhiên nhìn chồng:

- Anh làm sao vậy?

Vinh nhìn về phía Trúc Vỹ nói:

- Thấy cậu Sâm hạnh phúc mà tôi buồn cho thân phận tôi. Nhớ lúc còn trẻ nào có kém gì cậu ấy đâu, vậy mà...

- Vậy mà sao? Vậy mà sao?

Thúy Bình trừng mắt nhìn chồng. Vinh vòng tay qua lưng vợ, giả vờ hát theo một giọng dân gian:

- Nương nương ơi, đệ đã say rồi. Xin nàng hãy nói tay!

Lập tức cả gian phòng ngập đầy tiếng cười. Rượu lại rót ra đầy ly cho mọi người. Khi Từ Sâm rót đến ly Bảo Lâm, nàng đưa tay chặn miệng ly nói:

- Thôi, tôi không thể uống tiếp được đâu.

Từ Sâm cười nói:

- Không được. Bảo Lâm, chị phải đặc biệt uống với tôi một ly, gọi là ly rượu đèn on.

Câu nói của Từ Sâm có nhiều ý nghĩa. Bảo Lâm không thể từ chối. Ngay lúc đó, Thúy Du lại lên tiếng:

- Từ Sâm, chết mi rồi.

- Chuyện gì thế?

Từ Sâm ngạc nhiên hỏi, Thúy Du tiếp:

- Cậu thấy đấy, vấn đề hôn nhân của cậu với Trúc Vỹ chỉ còn là vấn đề thời gian, còn chuyện giữa Bảo Lâm và ông Tạ Thắng cũng thế. Bao giờ Bảo Lâm lấy Tạ Thắng xong, Bảo Lâm sẽ trở thành mẹ của Trúc Vỹ. Bấy giờ cậu sẽ tính sao? Gọi Bảo Lâm là "mẹ" hay bằng gì nào?

Từ Kính hùa theo chân vợ:

- Đúng rồi! Cậu Sâm, bây giờ cậu tập gọi Bảo Lâm bằng "mẹ" đi là vừa.

- Trời đất!

Bảo Lâm kêu lên, nàng ngã phịch xuống ghế. Rượu đã bắt đầu ngấm, nàng vỗ nhẹ lên trán.

- Ngay cả Trúc Vỹ tôi còn không cho phép thay đổi cách xưng hô nữa là. Thôi được rồi, mấy người cứ giữ nguyên cho tôi. Biết đâu một ngày nào đó, con của Trúc Vỹ với con tôi lại chẳng gọi nhau bằng tên thôi?

Mọi người lại cười. Không hiểu sao, ở đây có nhiều tiếng cười đến thế. Bà Ngô có vẻ quan tâm, kéo Bảo Lâm lại gần hỏi:

- Thế nào, sắp làm lễ cưới rồi à?

- Có lẽ cuối năm.

Bà Ngô lo lắng hỏi:

- Thế còn mẹ của con thì sao? Bà có đỡ hơn không?

- Con cũng không biết, nhưng lúc gần đây thì mẹ con có vẻ tỉnh táo, ít nổi giận, ít nói nhảm hơn. Cha con bảo có lẽ vì chuyện con sắp lấy chồng khiến người có ý thức vai trò làm mẹ nên không loạn trí nữa.

Bà Ngô nói:

- Có lẽ như vậy. Bác phải cảm ơn con nhiều lắm, vì chuyện hôn nhân của Từ Sâm phần lớn là do sự giúp đỡ của con, bác biết.

Bảo Lâm mỉm cười nói:

- Bác không cần cảm ơn con. Theo con thấy, mọi thứ chỉ là do duyên số. Từ Sâm và Trúc Vỹ gặp nhau cũng chỉ là do một tình cờ. Tất cả bắt đầu từ những chậu hoa. Bác có tin là có số mệnh không?

Bà Ngô cười:

- Bác chỉ nghĩ là con sẽ có một tương lai đầy hạnh phúc.

Tối hôm ấy, họ uống rượu tới khuya. Sau đấy có điện thoại của Tạ Thắng. Ông ấy nói với Từ Sâm:

- Mấy người làm gì thế? Sao lại giữ con gái và vợ chưa cưới của tôi kỹ thế? Tôi ở nhà một mình buồn quá, cậu nên đưa Trúc Vỹ về được rồi. Bao giờ lấy nhau xong hai người mặc sức nói chuyện.

- Vâng, con sẽ đưa Trúc Vỹ về ngay.

Mọi người ai bắt đầu về phòng nấy. Từ Sâm với một trái tim ngập đầy hạnh phúc, lấy xe hơi ra, đưa Bảo Lâm về trước rồi kể đến Trúc Vỹ, lòng tràn ngập niềm vui.

Xong công việc, Từ Sâm lái xe về nhà. Chàng huyết sáo không ngừng trên xe, lòng vui như chưa bao giờ vui thế.

Đã đến cổng, Từ Sâm bấm còi. Cửa mở, chàng cho xe từ từ lăn bánh về phía nhà để xe. Chợt nhiên có một cô gái nhảy ra chặn trước đầu xe.

Từ Sâm giật mình. Không phải là người trên hành tinh khác rơi xuống, cũng không phải ma quỷ, một người con gái bằng da, bằng thịt đứng đấy! Trái tim Từ Sâm muốn ngừng đập. Đôi mắt đẹp, chiếc áo dài bó sát thân màu đỏ, đúng chính xác là La Duy Trâm.

Từ Sâm vội tắt đèn, con say như bay mất. Duy Trâm chậm rãi bước tới, Duy Trâm nói với giọng rất nhỏ nhẹ:

- Tôi có thể vào ngồi trong xe để nói chuyện với anh một chút không? Chúng ta vẫn là bạn cơ mà, phải không?

Từ Sâm không làm sao khác hơn là mở cửa. Duy Trâm ngồi xuống cạnh tay lái:

- Tôi đã nhiều lần gọi dây nói đến văn phòng của anh và cả ở nhà, nhưng nơi nào cũng bảo là anh đi vắng. Tôi biết anh bây

giờ rất bận, nào phải cất nhà kính, phải đưa đón cô bạn quý, vì dù sao anh cũng sắp làm chú rể rồi.

Từ Sâm cúi đầu, bậm lấy môi. Dù gì chàng cũng thấy mình đã sai, đã hành động một cách hồ đồ ở bãi biển Nam San. Dù sao trong thâm tâm Từ Sâm, chàng thấy mình có lỗi về cái đêm hôm ấy. Từ Sâm nói một cách bứt rứt:

- Xin lỗi Trâm nhé! Tôi biết là mình không phải, tôi có lỗi nhưng dù gì mình vẫn là bạn nhau cơ mà?

Duy Trâm hậm hừ:

- Bạn à? Bạn mà anh lại cư xử như vậy ư? Anh lánh mặt, không tiếp điện thoại, anh trốn tôi như trốn một con rắn độc.

Duy Trâm quay qua, mắt đầy vẻ giận dữ:

- Anh có biết là tôi đến tìm anh lần nào, người nhà của anh vừa thấy tôi là bảo anh không có ở nhà. Ngay đầu hôm nay, tôi cũng có đến. Tôi đứng ngoài nhìn vào thấy đèn trước sáng choang, tôi nghe thấy cả tiếng cười của mọi người, mà cô tớ của anh cũng không cho vào.

Tim Từ Sâm đập mạnh. May thật! Nếu chị Mai không biết, cho vào thì chuyện sẽ diễn biến ra sao? Trận đụng mặt với Trúc Vỹ chắc Trúc Vỹ sẽ chết mất. Chàng vội lợi dụng ngay "sự vắng mặt" chớp nhoáng vừa rồi nói:

- Đúng vậy, lúc đầu tôi đâu có mặt ở nhà. Trâm nghe tiếng cười có lẽ là của cha tôi đó.

Duy Trâm trừng mắt nhìn Từ Sâm:

- Anh không có ở nhà mà tiếng cười của anh lại vang dội ra ngoài cửa, rồi sau đó anh lại ra ngoài, bên này một cô, bên kia

một cô, đưa người này về rồi đưa người khác. Sao anh nói dối giỏi thế?

- Trâm... Trâm đã theo dõi tôi?

Duy Trâm nhún vai nói:

- Tôi không dư thời gian đến độ như vậy đâu. Tôi thấy anh lái xe ra ngoài, trên xe có hai cô gái... Lúc đó tôi không nhảy ra chặn đầu xe là vì giữ thể diện cho anh, vì tôi biết, sớm muộn gì anh cũng sẽ quay lại. Tôi đứng đây đợi xem anh sẽ giải quyết sự việc ra sao.

- Giải quyết?

Từ Sâm thấy khó hiểu. Chuyện gì nghiêm trọng như vậy? Chàng quay sang:

- Duy Trâm, cô nói thế là thế nào?

- Anh mới có người yêu?

- Vâng.

- Có phải con gái duy nhất của luật sư Thắng không?

- Vâng.

Duy Trâm gật gù:

- Hừ! Vậy là anh đã câu được con cá xộp rồi đấy.

Từ Sâm giật mình. Chàng chợt nhớ ra, có lần Bảo Lâm đã nói Từ Sâm là con cá lớn mà Duy Trâm đang thả câu. Bây giờ Duy Trâm lại sử dụng từ ngữ này để ám chỉ chàng. Thật Từ Sâm không ngờ, giữa con người với con người lại có thể sử dụng cách hình dung đó. Từ Sâm chợt thấy như bị xúc phạm.

Giữa chàng với Trúc Vỹ chỉ có tình cảm chứ nào có ân ý gì.

Từ Sâm nói:

- Duy Trâm, cô đừng nói như vậy! Tôi thật sự có lỗi và đã xin lỗi cô, nhưng tôi xin cô đừng bôi bác chuyện tình cảm giữa tôi với Trúc Vỹ. Chúng tôi thật sự yêu nhau chứ không hề lừa dối. Và như cô biết đấy, gia đình tôi đủ sức cung cấp tiền bạc cho tôi chứ tôi khỏi phải câu cá, câu kiết gì cả.

Từ Sâm nói một cách thật thà, không nghĩ đến phản ứng của Duy Trâm.

- Anh yêu cô ấy?

- Vâng.

- Vậy anh tính sao với tôi?

Từ Sâm ngần ra:

- Cô... Cô...

Duy Trâm vừa thở vừa nói:

- Tôi đã bị anh chiếm đoạt. Anh đã cướp mất đời con gái của tôi. Bộ anh quên chuyện xảy ra ở bãi biển Nam San rồi ư?

Từ Sâm nhắm mắt, hai tay ôm lấy đầu. Rõ ràng Từ Sâm rất mong là chuyện ở bãi biển Nam San chỉ là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng thoáng qua.

Từ Sâm nói một cách yếu đuối:

- Duy Trâm! Tôi phải làm gì để cô tha thứ cho tôi chứ?

- Tha thứ à? Ở đây không phải là vấn đề tha thứ hay không.

Từ Sâm! Anh cũng không phải là đứa con nít mới lớn, anh phải có trách nhiệm với hành vi của mình. Anh có nhớ không? Hôm ấy tôi đã bảo anh đừng mà anh có nghe tôi đâu. Anh cứ làm tới.

Từ Sâm vội vã nói, chàng sợ phải nghe thêm những tiếng khó nghe, mồ hôi đã ướt đầm lưng chàng.

- Thôi được rồi, cô hãy nói đi, cô muốn tôi phải làm gì? Trách nhiệm gì nào?

Duy Trâm nói rõ từng tiếng một:

- Anh phải cưới tôi.

Từ Sâm tái mặt, chàng tưởng mình nghe lầm:

- Tại sao tôi phải cưới cô?

Duy Trâm lặp lại, không nhìn Từ Sâm mà nhìn ra khung kính xe:

- Tôi bảo anh phải cưới tôi, bởi vì tôi đã có con với anh!

Từ Sâm cảm thấy như trời đất sắp nổ tung. Chàng ngồi yên như pho tượng. Mọi thứ đều bất động, ngay cả hơi thở và quả tim cũng thế. Chàng nghe đầu óc mình quay cuồng, hai lỗ tai lùng bùng với những tiếng kêu rất lạ. Chàng toát mồ hôi trước cái tin mà Duy Trâm vừa cho chàng hay. Trời ơi! Ta đã có con với Duy Trâm rồi sao? Như thế là tất cả đã sụp đổ hoàn toàn. Rồi ta sẽ ăn nói làm sao với Trúc Vỹ đây? Còn mặt mũi nào nhìn cô ấy? Tội nghiệp Trúc Vỹ trắng tinh như tờ giấy, còn mình chỉ là tên vô lại ham vui. Ôi! Thật là nhục nhã. Biết phải xử sự ra làm sao trước tình cảm của cha Trúc Vỹ dành cho mình? Rồi còn Bảo Lâm, còn gia đình nữa...? Ta chỉ

có nước độn thổ mới mong trốn chạy được mọi người.

CHƯƠNG 16

Buổi tối, Bảo Lâm đang ở nhà Tạ Thắng. Nàng đang cùng chàng thảo luận một số vấn đề quan trọng. Từ hôm nhà trường khai giảng đến giờ, sáng nào Bảo Lâm cũng có giờ dạy, nàng chỉ rảnh được buổi chiều và tối. Đó là giờ phút để gặp Thắng. Nhà Bảo Lâm quá hẹp, mẹ lại tính khí thất thường, vì vậy, muốn nói chuyện thoải mái chỉ còn có cách là đến nhà Thắng. Thường thì chiều tối, Trúc Vỹ cũng ít khi có mặt ở nhà. Lúc gần đây, Từ Sâm lại bày chuyện dạy Trúc Vỹ nhảy đầm, hướng dẫn Trúc Vỹ đọc sách, làm vườn và tíu tít cùng nhau vun trồng cây cỏ, nên Trúc Vỹ bận rộn luôn.

Tối nay, theo dự tính, cũng như mấy hôm, Từ Sâm sẽ đến, vậy mà không hiểu sao, đã tám giờ hơn cũng không có mặt, điện thoại báo cho biết lý do cũng không. Trúc Vỹ sốt ruột ngồi trong phòng khách cùng nội chơi cờ domino chờ đợi, chỉ có Bảo Lâm và Tạ Thắng tâm sự nơi thư phòng. Tạ Thắng nói:

- Anh định thế này nhé, hai mươi tháng mười hai chúng ta làm lễ cưới. Anh đã xem lịch rồi, hôm ấy nhằm ngày tốt lắm. Mặc dù không mê tín nhưng anh phải làm theo lời mẹ, vả lại, lúc ấy gần Noel cũng tiện. Bảo Lâm, anh nghĩ là em chẳng còn lý do gì để kéo dài nữa. Em thấy đấy, em cũng hơn hai mươi rồi, nhưng quan trọng hơn là anh, anh đã khá lớn tuổi. Nếu kéo dài thêm mấy năm nữa sợ chú rể sẽ đầu tóc bạc phơ, em có chịu không?

Bảo Lâm cắn nhẹ môi có vẻ suy nghĩ:

- Anh khéo lo, em chỉ sợ nhanh quá vì em còn một số vấn đề phải lo. Bây giờ đã quá nửa tháng mười một rồi, chỉ có một tháng để lo, sợ không kịp.

Tạ Thắng cắt ngang:

- Chẳng có gì để em lo lắng cả. Quần áo cưới, nữ trang, lễ phục, tất cả anh sẽ lo đủ cho em trong vòng mười ngày. Anh sẽ điện thoại cho một nhà may nổi tiếng, họ đến đây đo cắt cho em, em thấy sao?

Bảo Lâm nói:

- Anh đừng gấp gáp như vậy. Chuyện em lo lắng ở đây không phải là chuyện áo quần, nữ trang. Em cũng không cần phải tổ chức rình rang. Em chỉ cần một tờ giá thú là xong, linh đình chi cho một, anh thấy thế nào?

Tạ Thắng phản đối:

- Không được, anh phải tổ chức một lễ cưới linh đình để mọi người biết là anh đã cưới em, nhưng phải biết ngày tháng cho rõ ràng chứ, vì còn phải in thiệp, hẹn nhà hàng, mướn ban nhạc.

Tạ Thắng quay sang Bảo Lâm:

- Em còn suy nghĩ gì nữa chứ? Phải chăng còn giận chuyện "Vườn Sen"? Em thấy đấy, anh đã cho Tú Mẫn nghỉ việc. Anh đã giải thích và em đã tha thứ cho anh rồi cơ mà.

- Không phải chuyện đó.

- Vậy thì chuyện gì?

Tạ Thắng nhìn thẳng vào mắt Bảo Lâm như để tìm kiếm

những ý kiến của nàng. Cuối cùng Bảo Lâm nói:

- Ở đây có vấn đề của cha và mẹ em. Em nghĩ là sau khi em đi lấy chồng, nhà cha mẹ em hẳn đơn chiếc lắm.

Tạ Thắng nhìn Bảo Lâm rồi vòng tay qua ôm lấy người vợ chưa cưới:

- Hay là chúng mình rước cha mẹ về đây ở luôn?

Bảo Lâm lắc đầu, Tạ Thắng hỏi:

- Tại sao không được? Nhà chúng ta rộng rãi thế này, Trúc Vỹ lại sắp lấy chồng. Đem cha mẹ về, em yên tâm, mà em, anh cũng có bạn.

Bảo Lâm cắt ngang:

- Anh cũng biết như vậy là không được mà. Không lẽ anh không hiểu tính của cha em? Tuy nghèo nhưng cha tự ái lớn lắm. Cha không bao giờ chịu về nhà con rể ở đâu. Hơn nữa, mẹ em không bình thường, biết lúc nào bà ấy nổi cơn lên, phiền phức lắm.

- Nhưng sức khỏe của mẹ em lúc này đỡ lắm rồi mà. Lần trước, nghe bác sĩ nói là sức khỏe mẹ em đã ổn định và phát triển theo chiều hướng tốt. Và lại, bà ấy bây giờ đâu còn hận em nữa.

- Nhưng bác sĩ cũng đâu xác định là mẹ em đã hồi phục. Ông ấy chỉ nói là cần có một cái gì đó thay thế, thay thế tình yêu của mẹ dành cho Bảo Hòa. Chúng ta kiếm ở đâu ra? Có chăng sau này khi chúng ta có con nhỏ.

Bảo Lâm chợt cười then thùng, tiếp:

- Rõ ràng là gần đây mẹ không còn hận em nữa. Hôm qua, mẹ còn nắm lấy tay em nhìn vết sẹo trên đó và khóc. Mẹ hiểu chính bà đã gây nên vết sẹo. Em biết mẹ vẫn còn thương em, mẹ biết em sắp lấy chồng, mẹ không muốn mất em. Anh có hiểu không?

- Vì vậy anh mới nói là đưa mẹ em về sống chung với chúng mình.

Bảo Lâm lắc đầu:

- Không được, em đã nói rồi. Cha em sẽ không chịu, và lại còn mẹ anh.

- Mẹ anh à? Không bao giờ người phản đối.

- Em biết, nhưng mà những người lớn tuổi sống gần nhau thường dễ nói chuyện xung đột, mẹ em lại bệnh. Nếu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn cả hai chúng ta đều không vui. Thường chuyện bất hòa của hai vợ chồng đều bắt nguồn từ người khác. Anh không thấy đó là chuyện phổ biến sao?

Tạ Thắng nhìn Bảo Lâm:

- Anh không ngờ em nghiên cứu về cuộc sống hôn nhân kỹ thế. Em đúng là một chuyên gia giáo dục gia đình, ít ra cũng về mặt lý thuyết. Em nói đúng, anh đã từng theo dõi bao nhiêu vụ án. Phần lớn tranh chấp vợ chồng đều bắt nguồn từ những người thân chung quanh, của vợ hoặc chồng.

Bảo Lâm nhăn mặt:

- Chính vì vậy mà em không muốn cha mẹ em về sống với chúng mình, nhưng em cũng không đành lòng sống xa họ. Anh nghĩ xem, em lấy chồng rồi ông bà già sẽ sống ra sao?

Tạ Thăng có vẻ bối rối:

- Vậy thì phải làm sao đây? Không lẽ em ở vậy không lấy chồng? Hay là em muốn anh phải ở rể nhà em?

Bảo Lâm phì cười. Nàng lưỡng lự một chút rồi nói:

- Anh Thăng, em có ý kiến này, không hiểu anh chấp nhận được không?

- Thì em cứ nói ra xem, nếu có thể được là anh chấp thuận ngay.

- Anh Thăng này, anh đã đến nhà em. Ngôi nhà em đang ở khá cũ kỹ, nó lại không phải là nhà của cha mà là của nhà nước cấp khi cha em còn đi làm. Bây giờ cha đã nghỉ việc, đương nhiên nó sẽ bị thu hồi. Lúc gần đây em thấy...

Bảo Lâm ngập ngừng nói:

- Khu vực gần nhà anh họ đang xây chung cư, chia lô ra bán. Tiền hưu của cha em có khoảng ba ngàn đồng, có thể mua được.

Tạ Thăng cắt ngang:

- Thôi được rồi, anh biết em định nói gì rồi. Em cũng đừng đề cập đến tiền hưu của cha em, ngày mai chúng ta sẽ đến đó coi nhà, được sẽ chọn một căn trước cha mẹ em đến ở. Như vậy em có thể gần gũi thăm viếng. Được chứ? Không còn gì nữa chứ gì? Chúng ta có thể cử hành hôn lễ vào ngày hai mươi tháng mười hai được chứ?

Bảo Lâm nói:

- Khoan đã, anh chưa hiểu rõ ý của em. Anh phải biết là nếu

cha em biết ngôi nhà này là của anh mua cho, chắc chắn người sẽ không ở. Con người cha em xưa nay như vậy, không bao giờ chịu để cho người khác thiệt thòi, nên em thấy cần phải sử dụng số tiền hưu của cha. Em đã hỏi rồi, những căn nhà ở đây trị giá mười triệu hai trăm ngàn, nhưng có thể mua bằng hình thức trả góp. Bây giờ em muốn nhờ anh, chỉ cần anh nói với ông chủ thầu là khi gặp cha em thì nói chỉ cần trả đợt đầu là ba trăm ngàn thôi, phần tiền còn lại góp dài hạn. Như vậy em có thể dùng tiền dạy học mỗi tháng của mình trả tiền nhà. Chuyện đó chúng ta chỉ làm cha em an lòng thôi, chứ em biết, dù gì cũng phải nhờ anh. Còn chuyện nữ trang, quà cưới, em thấy hao tốn của anh nhiều quá, em không cần gì nhiều. Anh cho em một chiếc nhẫn gọi là trao duyên được rồi.

Tạ Thắng nhìn Bảo Lâm. Chàng cảm thấy Bảo Lâm đáng yêu làm sao. Một yêu cầu nhỏ như vậy mà Bảo Lâm cũng thấy xấu hổ đến đỏ cả mặt. Thắng ôm Bảo Lâm vào lòng, hôn lên má nàng:

- Mai chúng ta sẽ đi mua nhà, không có gì em phải bận tâm. Còn về nhẫn cưới thì em cứ yên tâm, anh không mua chiếc lớn lắm đâu, chỉ năm cara thôi. Anh tặng em chiếc nhẫn kim cương, bởi vì chỉ có kim cương mới bền vững với thời gian thôi.

- Nhưng mà... Nhưng mà...

- Không có nhưng gì hết. Anh nhất định là lễ cưới sẽ cử hành hai mươi tháng mười hai.

- Nếu anh chu toàn mọi việc cho cha mẹ em an cư trước ngày đó thì em đồng ý.

- Anh bảo đảm với em chuyện đó.

- Chắc chắn chứ?

- Phải chắc chắn, bằng không anh mất vợ thì sao?

Lời Thắng chưa dứt thì chuông điện thoại reo vang. Tạ Thắng chụp lấy điện thoại, lắng nghe rồi cười nói:

- Từ Sâm đấy à? Sao cậu không gọi thẳng ra phòng khách? Trúc Vỹ đang chờ cậu từ chiều đến giờ. Nếu không đến được phải báo trước cho nó nghe, kẻo nó mong mòn cả mắt đấy.

Giọng Từ Sâm có vẻ lo lắng:

- Không phải! Con không phải điện thoại đến để tìm Trúc Vỹ mà tìm Bảo Lâm. Bác ơi, có chị Bảo Lâm ở đấy chứ? Con có chuyện cần nói.

Tạ Thắng chau mày, trao máy cho Bảo Lâm, thắc mắc:

- Cậu Từ Sâm muốn nói chuyện với em. Không biết cậu ấy có chuyện gì mà cậu cần gặp em gấp gáp như vậy.

Bảo Lâm hồi hộp đỡ lấy ống nghe, lập tức nghe bên đầu dây bên kia có hỏi:

- Chị Bảo Lâm đấy phải không?

- Vâng, tôi đây.

- Chị Lâm nghe đây, tôi có chuyện bối rối lắm, tôi không muốn Trúc Vỹ hay cha cô ấy nghe. Lâm biết không, tôi khổ lắm, tôi sắp chết tới nơi. Nếu không giải quyết được, chắc tôi phải tự sát.

Bảo Lâm chau mày:

- Có chuyện gì cũng phải từ từ, đừng có nóng vội làm liều.

- Tối hôm qua, sau khi đưa Bảo Lâm và Trúc Vỹ về, tôi quay lại nhà. Lâm biết tôi gặp gì không? Có người đứng đợi tôi trước cửa nhà, đó là Duy Trâm. Cô ấy cho biết là...

Bảo Lâm rung mình, đoán được điều mà Từ Sâm sắp nói đến. Từ Sâm nói không ra hơi:

- Cô ta nói là đã có thai. Tôi đã thảo luận, tìm cách giải quyết. Tôi sẵn sàng bỏ tiền ra cho Trâm, sẵn sàng nhờ bác sĩ trục cái thai đó, nhưng Trâm không chịu. Cô ấy bảo không cần tiền, cũng không muốn phá thai vì như vậy là tội lỗi. Cô ấy muốn có con và muốn có tôi. Cô ấy bắt tôi tìm gặp Trúc Vỹ. Bảo Lâm, bây giờ tôi phải làm sao đây? Tôi đang muốn phát điên lên đây! Tôi nghĩ là nếu để cô ta gặp Trúc Vỹ thì coi như mọi thứ chấm hết, nên tôi điện thoại tìm Lâm, nhờ Lâm nghĩ giúp. Có cách nào giúp tôi không? Chẳng lẽ vì một phút bùng bột mà tôi phải đem cả đời ra trả ư? Tôi không thể cưới Duy Trâm. Nếu phải lấy cô ấy, thà chết còn sướng hơn.

Bảo Lâm cắt ngang:

- Cậu Từ Sâm! Cậu đừng có hành động gì nông nổi nhé. Chuyện này khá phức tạp, ngoài cả khả năng giải quyết của tôi. Cậu cần phải được sự giúp đỡ của cả người khác. Tôi thấy không thể không nhờ đến ý kiến của luật sư Thắng được.

Từ Sâm nói như hét:

- Đừng! Từ xưa tới giờ, ông ấy coi tôi như một chàng thanh niên hiền lành, trong trắng. Nếu bây giờ để bác ấy biết tôi xấu xa như vậy làm sao bác có thể chấp nhận tôi làm con rể của bác.

Bảo Lâm liếc nhanh về phía Tạ Thăng nói:

- Ông ấy sẽ chấp nhận. Cậu có nghe rõ không? Chuyện này cần phải giải quyết nhanh chóng và dứt khoát. Gia đình cậu cũng như gia đình luật sư Thăng đều là những gia đình có tên tuổi ở xứ sở này. Chuyện càng để lâu sẽ càng không tốt. Nếu để nổ lớn ra, hậu quả sẽ thế nào, cậu biết rồi chứ?

Từ Sâm có vẻ khờ sở:

- Ồ, tôi không nghĩ đến điều đó. Có điều, tôi không hiểu sao Duy Trâm cũng biết là tôi không yêu cô ấy, vậy mà nàng buộc tôi để làm gì? Cuộc sống hôn nhân như vậy làm gì có hạnh phúc? Tôi sẽ căm thù cô ta suốt đời, tôi cũng sẽ không yêu đứa bé đó. Tôi có ngờ là sẽ có con đâu.

Bảo Lâm cắt ngang:

- Đừng nói những điều đó lúc này. Đó là một bài học lớn, để sau này cậu rút kinh nghiệm, còn bây giờ phải vắt óc ra mà nghĩ, để còn tính.

Từ Sâm hét:

- Còn gì mà rút kinh nghiệm nữa? Một lần là tổn tới già rồi chị ơi!

Bảo Lâm nói:

- Thôi được rồi, Từ Sâm, cậu đừng la hét gì hết. Bây giờ cậu nghe tôi nói này. Duy Trâm đang bức bách cậu, chuyện này cậu không thể không thú thật với luật sư Thăng. Ông ấy có kinh nghiệm nắm vững yếu tố pháp lý. Trâm khó có thể qua mặt ông ấy. Bây giờ, việc làm đầu tiên là cậu nên điện thoại sang phòng khách báo cho Trúc Vỹ biết là tối nay cậu bận, sẽ

không đến để cô ấy đi ngủ sớm, rồi độ mười giờ, cậu sẽ...

Bảo Lâm suy nghĩ một chút nói:

- Cậu sẽ đến đây, chúng ta sẽ cùng nhau bàn bạc, tìm cách gỡ.Ồ! Mà không, hay là thế này... Cậu đang ở nhà hay ở đâu đấy?

Từ Sâm đáp:

- Không phải ở nhà. Tôi đâu dám điện thoại từ nhà đâu. Cha tôi mà hay được thì ông sẽ băm nát tôi ra đấy. Hiện giờ tôi đang ở một quán cà phê.

- Được rồi, cho tôi biết số máy đi, tôi thảo luận với luật sư Thắng một lúc sẽ cho biết kết quả sau.

Bảo Lâm lấy giấy bút ra ghi lấy số điện thoại.

- Bây giờ cậu điện thoại cho Trúc Vỹ, bảo cô ấy đi ngủ đi. Cậu không muốn để cô ấy biết gì cả chứ?

Từ Sâm có vẻ khổ sở:

- Vâng, nhưng mà... Rồi bác Thắng có giận tôi không?

- Đương nhiên là ông ấy sẽ giận, nhưng tôi chắc là ông ấy sẽ tha thứ.

- Chắc như thế?

- Chắc.

Bảo Lâm gác máy. Tạ Thắng chăm chú nhìn nàng, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra với hần vậy?

Bảo Lâm chậm rãi nói:

- Hấn phạm phải sai lầm mà rất nhiều người đàn ông phạm phải. Cái sai lầm đó anh cũng từng mắc...

Tạ Thắng cắt ngang:

- Được rồi! Tôi hứa sẽ không giận, không trách gì Từ Sâm cả, ổn chứ? Bây giờ hãy kể cho anh nghe câu chuyện như thế nào.

- Vâng.

Bảo Lâm bắt đầu kể, từ chuyện quen biết nhau Từ Sâm với Duy Trâm, mối liên hệ giữa Trâm và Lâm, rồi đến chuyện Duy Trâm rủ Từ Sâm đi Nam San tắm biển, ngủ đêm... Bây giờ Trâm đã mang thai và Trâm bắt Sâm phải cưới.

Tạ Thắng ngồi yên suy nghĩ. Sau đó, chàng nhìn lên, mặt có vẻ khó chịu.

- Duy Trâm là em gái của La Dũng phải không?

- Vâng.

Tạ Thắng gật gù:

- Đây đúng là một chuyện phức tạp. Cô gái đó coi như là bạn của em thì đương nhiên em phải hiểu rõ tính nết của cô ta, mục đích của cô ta chứ? Đã cố tình quyến rũ trai mới lớn sao lại để cho có con? Mục đích là gì? Hôn nhân ư? Một cuộc hôn nhân không cần tình yêu? Làm gì có chuyện kỳ vậy!

- Khoan đã...

Một tia sáng lóe trong đầu Bảo Lâm.

- Anh có biết là mục tiêu đầu tiên của cô ấy là bảo em giới thiệu anh cho cô ta. Sau đó, khi biết Từ Sâm là con trai của đại doanh thương Ngô Trọng Nhân, mục tiêu mới được thay đổi. Em nghĩ là điều mà cô ấy đeo đuổi là tiền tài, danh vọng chứ không phải là để quyến rũ đàn ông suông. Như vậy, trên một khía cạnh nào đó, Duy Trâm và bà chủ "Vườn Sen" có sở thích giống nhau.

Tạ Thắng có vẻ áy náy:

- Em làm ơn nói chuyện trong chủ đề thôi, đừng đi ra ngoài, được chứ?

Bảo Lâm nói:

- Em nói chuyện đúng trọng tâm đấy chứ. Anh có biết không, lần đầu tiên em biết về Lynh là qua miệng của Duy Trâm.

Tạ Thắng lẩm bẩm:

- Đúng là thứ chết tiệt!

Bảo Lâm ngẩng lên nhìn Thắng:

- Xin lỗi anh. Thật ra, em cũng không rõ ý định của Duy Trâm. Em nghĩ anh đã từng phân tích tâm lý của Mỹ Liên, hẳn anh sẽ hiểu rõ Duy Trâm hơn. Biết đâu Trâm chẳng yêu Từ Sâm như Lynh yêu anh vậy?

Tạ Thắng đỏ mặt:

- Thôi mà, tha cho anh đi, sao em cứ ghép chuyện hai người đó lại với nhau hoài vậy?

Bảo Lâm có vẻ suy nghĩ:

- Được, em không nói nữa. Duy Trâm năm nay hai mươi lăm tuổi. Đàn bà đến tuổi này thường phân vân, không biết mình có còn sức lôi cuốn không.

Bảo Lâm nhìn Tạ Thăng:

- Xin lỗi anh nhé, nhưng em phải dẫn lời của anh, là có nhiều người đàn bà muốn chúng tỏ sự hấp dẫn của mình vẫn còn mạnh nên họ tìm cách lôi cuốn thanh niên trẻ hơn, như trường hợp của Lynh.

- Bảo Lâm, sao em cứ giương đông kích tây mãi?

- Anh lầm rồi, em đang tìm cách giải quyết chuyện Từ Sâm đấy chứ. Anh không muốn à?

- Sao lại không?

- Vậy thì anh đừng quấy rầy nữa, để em nghĩ xem nào!

Bảo Lâm nhìn lên trần nhà suy nghĩ:

- Như anh biết, có người con gái cần tiền, người cần tình yêu, người lại muốn tìm nơi nương tựa. Còn Duy Trâm? Cô ấy cần một người chồng! Một người chồng có chút địa vị trong xã hội, có tiền của. Trâm không cần tình yêu của chồng. Trái lại, nàng còn có thể dựa vào đấy để thu hút đàn ông khác. Đúng rồi, đó là mục đích của Trâm! Trâm đang cần một người đàn ông như thế.

Tạ Thăng gật gù nói:

- Không phải chỉ có bấy nhiêu thôi đâu. Theo ý em thì Trâm đã nhắm vào Sâm, và cũng theo em thì Sâm có thể phủ nhận chuyện đó được không? Anh cho rằng không! Từ Sâm còn ngây thơ, khờ khạo lắm, hẳn không hề biết là bị giăng bẫy.

Cái gì hần cũng tưởng là thật. Chỉ tội nghiệp cho Trúc Vỹ, con bé không thể sống thiếu Sâm, xa nhau nó có thể chết mất.

- Em thấy thì...

Bảo Lâm nghĩ đến thái độ của Trúc Vỹ khi ngồi trong phòng khách nhà họ Ngô.

- Hay là chúng ta nên mời Duy Trâm đến đây nói chuyện đầu đầu sòng phẳng, coi điều kiện của cô ấy thế nào?

Bảo Lâm nhắc điện thoại lên, nhìn Tạ Thắng:

- Anh tìm một địa điểm thích hợp nào đi, ta sẽ bảo Từ Sâm đưa cô ấy đến đấy. Mọi chuyện phải giải quyết nhanh chóng, không thể để kéo dài được.

Tạ Thắng suy nghĩ:

- Thật ra thì biết chỗ nào an toàn, thích hợp? Hay là thế này, em cứ điện thoại bảo Từ Sâm mười một giờ mang Duy Trâm đến đây. Chúng ta sẽ thảo luận sự việc trong thư phòng, chỉ có nơi này an toàn nhất.

- Anh không sợ là Trúc Vỹ nghe được à?

- Mười một giờ, Trúc Vỹ đã ngủ. Và lại, phòng ngủ ở trên lầu, Vỹ lại không có thói quen nghe lén.

- Thế còn mẹ và vú Ngô?

- Hai người đó ngủ còn sớm hơn.

Bảo Lâm vẫn thấy không yên tâm:

- Em thấy không ổn.

Tạ Thăng chau mày:

- Không còn cách nào khác! Chuyện này không tốt lành gì, không lẽ nói giữa chốn đông người ư? Thôi em gọi đây nói đi, bảo Sâm mang cô ấy lại đây. Anh muốn xem mặt cô ta thế nào.

- Vâng.

Bảo Lâm lẳng lặng đến bên máy điện thoại. Cả căn phòng im lặng, chỉ có tiếng u u và tiếng bấm số vang lên từ phía Bảo Lâm.

CHƯƠNG KẾT

Đêm khá khuya, Từ Sâm đưa Duy Trâm vào thư phòng của luật sư Thắng. Bảo Lâm chăm chú nhìn Duy Trâm. Trâm hãy còn khá đẹp, khá hấp dẫn. Với chiếc áo bó sát người màu nước biển, quần nhung đen, những đường nét trên người Duy Trâm nổi bật hẳn lên. Rõ ràng là bụng num núp cao, nhưng có lẽ vì con so nên trông không rõ lắm.

Tạ Thắng cũng ngắm Duy Trâm với cái nhìn của đàn ông. Đôi mắt đen, đôi môi khêu gợi, chiếc mũi nhỏ, mi sậm, những đường nét cong lồ lộ trên người. Chỉ cần nhìn thoáng qua là Thắng đánh giá được ngay. Một con người sôi nổi, một thân hình bốc lửa, trách chi Từ Sâm không bị mê hoặc. Nếu ông lùi lại được hai mươi tuổi, chưa hẳn ông không bị cuốn hút trước sự hấp dẫn của Duy Trâm.

Từ Sâm ngồi phịch xuống ghế. Anh chàng giống như chú gà đã thua sau một trận quyết đấu, khuôn mặt mệt mỏi, rã rời. Dưới đôi mắt sắc của Tạ Thắng, Từ Sâm chỉ biết cúi mặt xuống lần tránh.

- Con thấy xấu hổ quá bác ạ!

Thật ra thì Tạ Thắng thông cảm với Từ Sâm nhiều hơn là giận chàng. Nhưng dù gì, ở vị thế là cha của Trúc Vỹ, ông không thể tỏ ra mềm yếu. Ông trừng mắt nhìn Từ Sâm, sắc mặt có vẻ giận dữ:

- Bây giờ cậu mới biết ư? Cậu thấy đó, chỉ cần một phút mê một nhỏ, một phút sai lầm, cậu phải trả cái giá thế nào? Đâu phải hối hận là xóa hết được mọi thứ.

Bảo Lâm nhìn Thắng rồi nhìn Từ Sâm. Cuộc đời quả phức tạp. Trong khi Duy Trâm đứng đấy với nụ cười, nụ cười thể hiện sự đắc ý, sự chiến thắng.

Duy Trâm nhún vai nói:

- Ối trời! Sao cái không khí có vẻ như đang xử án thế này?

Tạ Thắng quay sang, chỉ ghế gần đấy, nói:

- Mời cô ngồi.

Duy Trâm nói mà mắt liếc dài:

- Không dám! Luật sư cứ để tôi tự nhiên cho. Tôi tên Duy Trâm, hẳn luật sư biết rồi. Thế nào, bà chị dâu của tôi cũng đã nói hết về tôi cho luật sư biết, tôi tin như vậy.

- Chị dâu của cô?

Tạ Thắng chau mày hỏi, Duy Trâm lại cười:

- Ồ! Luật sư không biết à? Chị Bảo Lâm đây đã từng dính hôn với ông anh ruột tôi là La Dũng. Lúc xưa, hai người yêu nhau tha thiết lắm. Nếu ông anh tôi mà không ra nước ngoài thì làm gì Bảo Lâm đứng ở đây được.

Tạ Thắng tỏ ra thật bình thản:

- Vậy ư? Vậy thì cho tôi chuyển lời cảm ơn đến ông anh cô nhé. Ông ấy đi nước ngoài thật đúng lúc, thay đổi lòng dạ để lấy vợ khác thật đúng lúc. Tất cả thật đúng, cho tôi cảm ơn,

nếu không thì...

Bảo Lâm mỉm cười. Lời nói của Tạ Thắng sao ngập đầy tình yêu, vừa tế nhị lại vừa sâu sắc. Câu nói của Tạ Thắng như gáo nước tạt vào mặt Duy Trâm.

Nhưng bây giờ là chuyện giải quyết cho Từ Sâm chứ không phải để đấu khẩu về vị trí của Bảo Lâm. Sự dứt khoát của Thắng làm Bảo Lâm thấy nhẹ người. Nàng nhìn về phía Từ Sâm. Từ Sâm giống như chú kiến trên chảo nóng, đứng ngồi không yên. Bảo Lâm nói với Từ Sâm:

- Cậu cứ yên tâm, Trúc Vỹ đang ngon giấc. Anh Thắng đã bỏ viên thuốc ngủ vào sữa cho cô ấy uống. Ban này, tôi có lên lầu, Trúc Vỹ ngủ ngon lắm, gọi mãi không dậy.

Từ Sâm có vẻ yên tâm, quay sang Duy Trâm:

- Được rồi, bây giờ cô muốn nói gì cứ nói, nói rõ ra hết. Tôi sẽ liệu cách giải quyết sau...

Duy Trâm chớp chớp mắt:

- Hừ! Tôi và anh đã nói chuyện từ sáng đến giờ, không lẽ anh không biết ý tôi ư? Tôi không cần bất cứ gì hết. Tôi chỉ muốn anh phải là cha thật sự của đứa bé trong bụng tôi. Anh làm, anh phải có trách nhiệm, đơn giản thế thôi.

Tạ Thắng chen vào:

- Chậm tí nào! Cô Trâm, ai là cha của đứa bé trong bụng cô thì cô biết đó. Cô có bằng chứng gì mà bảo Từ Sâm là cha nó chứ?

Duy Trâm tròn mắt:

- Ồ! Muốn bằng chứng ư? Mấy người định tìm cách để chạy tội, lật lọng à? Luật sư Thắng, đây là nghề của ông phải không? Muốn bằng chứng? Nếu tôi không đưa ra bằng chứng là coi như mấy người xù luôn chứ gì?

Duy Trâm quay sang Sâm, hất mặt lên, lộ vẻ giận dữ:

- Từ Sâm! Anh tính sao? Anh định chơi trò phủ nhận à? Nếu thật tình anh muốn như vậy thì coi như tôi thua vậy. Tôi đại dột, tôi khờ dại, bị anh phỉnh phờ, để giờ đây, người ta xem tôi như trò chơi, chơi xong ném bỏ. Hừ! Từ Sâm, anh nói đi, chỉ cần anh nói là anh không nhìn nó là con anh đi... Chỉ cần anh lên tiếng là tôi sẽ quay lưng đi ngay. Tôi sẽ không quấy rầy ai hết. Nói đi! Tôi không ngờ anh tòi tẹ, đốn mặt như vậy. Anh nói đi!

Từ Sâm đỏ mặt:

- Cái đó... cái đó...

Anh chàng lúng túng không biết làm gì, quay qua cầu cứu với luật sư Thắng:

- Bác ơi... Con xin bác, bác không nên làm thế. Tội lỗi con làm, con chịu, nếu không thì vô trách nhiệm quá.

Tạ Thắng thở ra, nghĩ cái thằng này sao nó ngu quá! Nhưng rồi ông lại thấy cảm động và tội nghiệp Từ Sâm. Từ Sâm trong sạch như tờ giấy trắng.

- Cậu Sâm, cậu có biết là nếu thật sự đứa bé trong bụng kia là của cậu thì cũng phải có chứng cứ chứ? Nếu không phải, đợi bao giờ sinh ra xong, thử máu thì mới xác minh được.

Duy Trâm trừng mắt nhìn Tạ Thắng rồi nhìn Từ Sâm:

- Thôi, tôi hiểu rồi! Máy người muốn kéo dài, muốn đợi tôi sinh xong, thử máu đứa nhỏ? Được, nhưng mà trong lúc chờ đợi tôi sinh đẻ thì Từ Sâm cũng là người bị tình nghi, bị theo dõi. Luật sư, ông là người hiểu luật, tôi hỏi ông: Kẻ tình nghi có phải bị câu lưu không?

Luật sư Thắng nói:

- Cô lầm rồi! Khi không có đủ chứng cứ để thụ lý thì vụ án không thể bị đưa ra truy tố.

Duy Trâm gật gù nhìn luật sư rồi quay lại nhìn Từ Sâm:

- Tôi hiểu, vậy thì tôi sẽ chờ ngày sinh nở, tôi sẽ đem đứa bé đi thử máu để rồi tôi sẽ làm một cuộc họp báo, công bố mọi chuyện mà các người đã làm hôm nay. Làm việc ấy để cho tất cả mọi người đều biết một luật sư tên tuổi, một công tử con của đại thương gia, hai người toa rập nhau để hại tôi. Và cũng để cho thiên hạ biết ông luật sư nổi tiếng nhân đạo đến mức nào, và tên Từ Sâm ti tiện, hèn mọn đến độ nào. Còn nữa, Từ Sâm, tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám tổ chức lễ cưới trước ngày tôi sinh đẻ, tôi sẽ mang cái bụng chứa này ra quật nát đám cưới cho xem!

Duy Trâm trừng mắt, nhấn mạnh:

- Tôi đã nhìn lầm con người anh. Anh cứ chống mắt mà xem! Rồi anh sẽ biết.

Từ Sâm bối rối:

- Đứng, Duy Trâm! Tôi không hề phủ nhận việc làm của tôi, cô khoan hãy đi. Chúng ta từ từ thảo luận để đạt được thỏa thuận nhất định. Thú thật, tôi không đến nỗi như vậy đâu.

Duy Trâm nhượng mày:

- Thỏa thuận? Anh đã không muốn nhận trách nhiệm, còn thỏa thuận gì nữa? Anh đã không muốn làm lễ cưới với tôi, có nghĩa là anh không thừa nhận giọt máu của anh. Anh là con người vô lương tâm. Đúng ra không phải là con người nữa. Con thú nó còn biết thương con nó, còn anh...

Rồi Duy Trâm quay sang luật sư Thắng nói như hét:

- Ông hãy coi chừng con gái ông đấy, đừng có tin tay đàn ông này. Rồi con gái ông mang bụng chứa, phải xét nghiệm máu nữa cho xem!

Tạ Thắng cố dằn con giận, nói:

- Cô không cần phải la hét gì hết! Bây giờ cô muốn giải quyết vấn đề hay không?

Duy Trâm cất cao giọng:

- Giải quyết vấn đề? Cái đó đúng ra để tôi hỏi mấy người mới phải chứ? Mấy người thật sự muốn giải quyết hay chỉ lo chạy tội?

Duy Trâm đứng lên:

- Tôi không muốn nói nhiều nữa. Tôi sẽ đi tìm luật sư nếu mấy người muốn chuyện này rùm beng lên. Còn anh Từ Sâm, đúng ra tôi định nói chuyện với anh bằng tình cảm, nhưng bây giờ thái độ của mấy người cho tôi thấy tôi không thể không đưa vấn đề này ra tòa. Thôi thì chúng ta sẽ gặp nhau ở đây vậy.

Duy Trâm dậm chân như định bỏ đi.

- Khoan nào!

Nãy giờ đứng một bên yên lặng, Bảo Lâm đột nhiên bước tới nắm lấy tay Duy Trâm:

- Làm gì phải giận dữ thế? Cô ngồi xuống đây.

Bảo Lâm kéo Duy Trâm ngược về phía ghế salon. Nàng vuốt nhẹ lên bàn tay Duy Trâm, nói:

- Cô giận làm gì, ích lợi gì đâu? Làm thế chỉ có ảnh hưởng đến cái thai thôi. À, mà Trâm có đi bác sĩ sản khoa khám định kỳ chưa?

- Có chứ.

Duy Trâm nói nhưng thái độ có vẻ dễ chịu hơn.

- Bác sĩ bảo sao? Mọi chuyện đều tốt đẹp cả chứ? Máu có tăng cao hoặc thiếu dinh dưỡng không? Phải lưu ý đến mấy vấn đề này, vì thường ngày cô hay ăn kiêng, coi chừng có ảnh hưởng đến bào thai đấy. Hãy bảo trọng!

Duy Trâm quắc mắt:

- Tại sao phải bảo trọng? Có ai nhận là cha nó đâu mà phải bảo trọng?

Bảo Lâm cười nói:

- Đừng nói như vậy! Có người cha nào lại không thừa nhận giọt máu của mình. Trâm yên tâm đi, có tôi đây. Dù sao cũng là đàn bà với nhau, tôi sẽ đứng về phía cô để làm rõ mọi việc.

Duy Trâm quay qua nhìn Bảo Lâm:

- Chị nói thật chứ?

- Sao lại không?

Bảo Lâm quay sang nói nhỏ vào tai Duy Trâm:

- Sự liên hệ giữa hai ta khác. Tôi gần như có mặt bên Trâm một khoảng thời gian dài, Trâm không nhớ ư? Có điều, tôi không ngờ là Trâm lại làm mẹ trước tôi. Bác sĩ nào đã khám phụ khoa cho Trâm vậy?

- Bác sĩ Lắm đấy.

Duy Trâm nói rồi chột như cảnh giác:

- Bộ chị không tin là tôi có thai thật sao?

Bảo Lâm nói tiếp:

- Làm gì có chuyện đó, nhìn cái bụng cô là tôi biết ngay. Trâm đừng nghĩ là ai cũng là kẻ thù của mình hết, được chứ? Có thai chứ đâu phải gì đâu mà phải giả thiết.

Bảo Lâm vỗ vỗ lên tay Duy Trâm, cười hỏi:

- Thế bao giờ Trâm sinh vậy?

- Trung tuần tháng năm sang năm.

Bảo Lâm gật gù cười:

- Mấy ông bác sĩ bây giờ họ tính ngày không sai lệch mấy đâu. Họ nói chính xác đến ngày giờ sinh lận.

Duy Trâm chột ngẩng lên, tái mặt. Nàng tròn mắt với Bảo Lâm:

- Chi.... chị hỏi để làm gì chứ?

Bảo Lâm không để ý tới lời nói của Duy Trâm, quay sang Từ Sâm:

- Cậu có nhớ cậu đến Nam San ngày nào không?

Từ Sâm chau mày:

- Tôi cũng không nhớ rõ lắm.

Bảo Lâm nói như ra lệnh:

- Hãy nghĩ kỹ đi. Ở Nam San, mấy cái khách sạn họ có sổ lưu cả. Tôi nhớ ra rồi, hôm ấy là ngày đầu tiên cậu có xe hơi riêng phải không? Mua xe ngày nào đương nhiên cậu phải biết. Đúng rồi, đầu tháng sáu, hôm đó trường của tôi dạy đang tổ chức thi cuối năm.

Từ Sâm reo lên:

- À, tôi nhớ ra rồi! Hôm ấy là ngày hai tháng sáu.

- Sau bữa đó, cậu có còn qua lại với cô Trâm này không?

- Không! Hoàn toàn không.

Duy Trâm đột nhiên hét lên:

- Tôi nói sai rồi. Bác sĩ bảo là tôi sinh giữa tháng ba đến tháng tư.

Bảo Lâm đứng lên nhìn Duy Trâm:

- Cô dính chính quá muộn. Ngay trong lúc ngồi ở ghế nhà trường, chúng ta đã học môn vệ sinh, sinh lý thường thức. Ai cũng biết rõ một điều là sự thụ thai ở người là chín tháng mười ngày. Nếu cô bắt đầu có thai ở đầu tháng sáu thì trễ nhất là sẽ sinh vào trung tuần tháng ba. Bác sĩ phụ khoa

không thể nào đoán sai đến cả tháng như vậy. Duy Trâm, cô hẳn biết rất rõ cái bào thai trong bụng cô không phải là của Từ Sâm. Cha nó là ai, cô biết đấy, nhưng vì một dụng tâm nào đó, cô lại bày ra trò này, vì cô biết Từ Sâm quá thật thà. Cô đừng nên làm như vậy. Cô muốn gì, chúng tôi sẵn sàng giúp đỡ, chứ đừng qua mặt lừa gạt Từ Sâm! Như thế là quá mức, không nên làm như vậy, cô Trâm ạ!

- Mi là thứ phá hoại!

Duy Trâm đột ngột hét lớn và nhoài người về phía Bảo Lâm, nắm lấy tóc Bảo Lâm ghì xuống, vừa hét vừa khóc:

- Mi đã làm tao bị trúng kế. Mi giả nhân, giả nghĩa, mi hại ta. Đồ phù thủy, đồ hồ ly tinh! Hèn gì anh tao không lấy mi. Đồ khốn nạn! Tao không ngờ, mày có khác nào con chó, chưa ăn cơm của chủ đã sốt sắng lập công.

Tạ Thắng xông tới chụp lấy tay Duy Trâm. Tóc của Bảo Lâm gần như bị đứt ra khỏi đầu.

- Buông ra! Bộ cô điên rồi hả?

Cùng lúc đó, Từ Sâm xông tới, ôm cứng lấy Duy Trâm:

- Duy Trâm, cô đừng có điên. Buông tay ra, chúng tôi sẽ giúp cô giải quyết vấn đề.

- Tôi phải giết nó chết, nó hại tôi!

Duy Trâm vừa hét vừa quay sang cắn lấy tay Từ Sâm. Cô nàng như điên lên thật. Tạ Thắng phải dùng hết sức mới gỡ được tay Duy Trâm ra, giải thoát được Bảo Lâm. Chàng dìu Bảo Lâm ra một góc phòng, đau lòng vuốt lấy tóc người yêu, hỏi:

- Có sao không em? Em bị đau lắm hờ?

Bảo Lâm một tay vuốt tóc, một tay đưa xuống sờ lấy đầu gối, vì trong lúc lộn xộn ban nãy, Bảo Lâm đã bị Duy Trâm đá một cái thật đau vào chân. Tạ Thắng cúi xuống, thấy nơi đùi của Bảo Lâm sưng đỏ, chàng nói:

- Em ở đây nhé. Anh đi lấy thuốc ra xoa cho em, mong là chưa đến nổi bong gân.

Bảo Lâm nắm lấy Tạ Thắng:

- Không sao đâu anh ạ! Em không đến nổi yếu đuối như anh tưởng đâu.

Bảo Lâm nhìn qua. Bây giờ Từ Sâm đã ấn Duy Trâm ngồi xuống ghế. Cô nàng vẫn còn ầm ứ, hét:

- Tại sao anh lại ôm lấy tôi? Anh làm gì chứ? Bộ anh định... một lần chưa đủ sao?

Từ Sâm lớn tiếng:

- Im ngay! Cô mà còn ăn nói bậy bạ nữa, tôi sẽ đập cô vỡ mồm đấy.

- Muốn đập cứ đập đi!

Từ Sâm giận dữ vung tay lên, nhưng có lẽ vì từ xưa đến giờ, chàng không hề đánh đàn bà nên chàng lại buông tay xuống. Duy Trâm lợi dụng cơ hội, đưa những ngón tay đầy móng sắc của mình lên cào mạnh lên mặt chàng. Bốn vết máu đỏ hiện lên trên mặt chàng. Từ Sâm giận quá, tung trả một cái tát mạnh vào mặt Duy Trâm.

Cô nàng bắt đầu lớn tiếng khóc, không phải chỉ khóc mà còn

chửi bới om sòm.

Từ Sâm lấy khăn ra lau mặt. Những vết máu bám trên khăn làm chàng giật mình:

- Chết rồi, thế này Trúc Vỹ nhìn thấy thì sao đây?

Như để trả lời chàng, cửa phòng xịch mở. Mọi người không hẹn nhìn ra. Trúc Vỹ trong chiếc áo ngủ màu trắng đang đứng ở cửa, mở to mắt nhìn vào.

Cả phòng đột ngột yên lặng, kể cả Duy Trâm đang khóc cũng phải ngồi ngay người lại. Sự xuất hiện của Trúc Vỹ quá bất ngờ làm ai cũng khó xử.

Trúc Vỹ đang ngủ trên lầu, nghe tiếng khóc, vội vã chạy xuống, lật đật đến độ quên cả mang dép. Nàng ngơ ngác và đẹp như người trong tranh.

Tạ Thắng là người đầu tiên ý thức được sự căng thẳng của tình hình, vội bước tới định ngăn chặn:

- Trúc Vỹ, con lên lầu nhanh lên, ở đây người lớn đang nói chuyện, con đừng vào quấy rầy.

Nhưng Trúc Vỹ đã đẩy tay Tạ Thắng qua một bên. Nàng đi thẳng đến bên Từ Sâm, nói như mơ:

- Em biết là anh ở đây cơ mà. Em đang ngủ nhưng em nghe được tiếng nói của anh, vì vậy em biết là anh đến.

Trúc Vỹ lại đưa tay lên, đẩy chiếc khăn mùi xoa trên mặt Sâm qua một bên:

- Ồ, anh bị thương rồi này. Đừng cử động nhiều, nó đang rướm máu, coi chừng bị nhiễm trùng đấy. Anh ngồi yên đi,

để em đi lấy thuốc nhé.

Trúc Vỹ bỏ Từ Sâm ngồi đó, chạy vội ra ngoài. Duy Trâm ngồi thẳng lưng lại, cô nàng có vẻ thích thú:

- À, thì ra Trúc Vỹ là cô bé này.

Từ Sâm có vẻ bối rối:

- Cô Trâm, tôi mong là cô đừng nói gì cho Trúc Vỹ biết hết, đừng để cô ấy buồn. Chúng tôi sẵn sàng làm mọi việc giúp đỡ cô.

Duy Trâm nheo mắt, chưa kịp nói gì thì Trúc Vỹ đã quay trở lại với bông băng, thuốc đỏ. Cô bé vừa lau vết thương cho Từ Sâm vừa nói:

- Anh làm sao thế? Anh đã va vào Hoa kỳ lân à? Hoa kỳ lân là một loại hoa có nhiều gai, thế mà anh chẳng để ý gì hết.

Ông Tạ Thắng sợ Từ Sâm nói thật, vội cướp lời:

- Từ Sâm nó đi trong vườn vấp ngã vào hoa kỳ lân nên bị sước mặt đấy.

Trúc Vỹ kêu lên:

- Ồ! Lỗi tại con cả, con đã mang nó vào vườn để hứng sương đấy.

- Ha ha!

Duy Trâm đột nhiên cười lớn, tiếng cười nghe chát chúa như hét:

- Mấy người đóng kịch hay quá! Trúc Vỹ, cô nhìn kỹ xem, vết thương ở mặt Sâm kia có phải là vết gai không?

Trúc Vỹ quay người lại. Bấy giờ, nàng như mới phát hiện ra có một người lạ mặt trong nhà.

- Chi.... chị là ai vậy?

Bảo Lâm bối rối can thiệp:

- Trúc Vỹ! Đây là cô Trâm, bạn của tôi đấy. Sâm bị trầy như vậy, tôi thấy tốt nhất là Vỹ nên mang Sâm lên lầu xử thuốc cho cậu ấy thì hơn.

Trúc Vỹ nắm lấy tay Từ Sâm nói:

- Vâng! Chúng ta lên lầu đi anh!

Nhưng Duy Trâm đã đứng dậy, cản trước mặt họ:

- Không được, phải ở lại đây!

Từ Sâm toát mồ hôi nói:

- Cô Trâm! Cô muốn làm gì thì phải nghĩ đến ân đức một chút chứ!

Trúc Vỹ thì kinh ngạc, hết nhìn Từ Sâm lại nhìn Duy Trâm rồi hỏi:

- Cô Trâm, cô định làm gì thế?

Duy Trâm quay sang Từ Sâm nói, giọng như đanh lại:

- Anh phải nói cho cô ấy biết tôi là ai. Mấy người đã giết con tim của tôi, thì tôi, tôi cũng không để cho mấy người sống yên ổn đâu!

Duy Trâm dọa, rồi quay sang Trúc Vỹ, Trâm tiếp:

- Sâm không dám nói thì để tôi nói nhé. Vỹ biết không, tôi là bạn gái của Từ Sâm đấy. Chúng tôi rất thân nhau, thân đến độ ngủ chung một giường, và đã có con. Bây giờ Sâm chạy tội.

- Duy Trâm!

- Duy Trâm!

- Duy Trâm!

Không hẹn mà Bảo Lâm, Tạ Thắng và Từ Sâm cùng hét lên một lượt.

Trúc Vỹ nhìn mọi người, rồi quay lại nhìn Duy Trâm, khuôn mặt ngây thơ của nàng có vẻ ngo ngác:

- Chị vừa nói chị là bạn gái của anh Sâm?

Trâm lớn tiếng nói:

- Tôi nhắc lại, không phải là bạn gái thường đâu! Suýt tí nữa hần đã là cha của đứa con trong bụng tôi rồi, nếu mưu đồ của tôi không bị lộ.

Trúc Vỹ có vẻ ngo ngác hơn. Nàng chau mày nhìn Duy Trâm rồi quay nhìn Từ Sâm:

- Chị ấy nói gì mà em nghe không hiểu vậy?

Tạ Thắng bối rối, bước tới định can thiệp thì Bảo Lâm đã nắm tay chàng giữ lại. Nàng lắc đầu ra dấu cho Tạ Thắng để yên. Bấy giờ, Tạ Thắng nghe Từ Sâm lên tiếng:

- Để anh kể hết cho em nghe nhé. Trước khi anh quen em, anh đã biết cô Trâm này. Bọn anh đã từng cùng nhau khiêu vũ, đi

tắm biển và làm những chuyện khác...

Từ Sâm nói một cách lúng túng:

- Anh đã đưa cô ấy ra bãi biển Nam San, ngủ ở đấy một đêm. Bây giờ, cô ấy đến đây, cô ấy bảo là đã có thai, bắt anh phải nhận là cha của đứa bé. Trúc Vỹ, em có hiểu không?

Trúc Vỹ gật đầu, nhìn Từ Sâm.

- Nhưng mà đứa bé đó không phải là con của anh nên anh không nhận! Chính cô Lâm đã giúp anh làm rõ việc đó. Vì vậy, Duy Trâm rất giận, cô ấy làm anh và cả cô Lâm bị thương. Em hiểu chứ?

Duy Trâm cười một cách khó hiểu:

- Ha, ha! Không ngờ anh lại dám giải thích rành mạch như vậy.

Trúc Vỹ bước qua nhìn Trâm với cái nhìn nghiêm nghị:

- Anh Từ Sâm của tôi không phải là tác giả cái bào thai trong bụng chị chứ?

- À mà...

Duy Trâm đảo mắt nhìn Trúc Vỹ. Thái độ của nàng khiến cô ta không thể nói dối:

- Dĩ nhiên là không phải.

Trúc Vỹ đặt tay lên vai Duy Trâm, thật thà:

- Vậy thì chị yêu anh ấy nhiều lắm không? Thiếu anh ấy, chị vẫn sống được chứ?

Duy Trâm đỏ mặt nói:

- Hấn là giống gì mà tôi không thể sống khi thiếu hấn? Tôi không hề yêu hấn, hấn chỉ là một tên ngáo thối.

Trúc Vỹ thở nhẹ:

- Vậy thì chị xa anh ấy đi, chị không cần cơ mà! Trong khi em yêu anh Sâm, em không thể sống thiếu anh ấy được.

Duy Trâm tròn mắt, không dám tin những gì mình vừa nghe thấy. Cô ta ngồi phịch xuống ghế, kêu lên:

- Trời đất! Trên đời này còn có người ngây thơ như vậy được sao?

Trúc Vỹ vẫn nhẹ nhàng:

- Sao? Chị Trâm? Chị tha cho anh ấy chứ? Chị đã cào anh ấy bị thương, như vậy là hả dạ rồi phải không?

Duy Trâm hỏi ngược lại:

- Thế còn cô? Cô cũng tha thứ cho Sâm à?

Trúc Vỹ quay lại nhìn Từ Sâm:

- Em không hề giận anh ấy, bởi vì anh ấy quen chị trước. Vậy nếu anh ấy có yêu thương chị vì chị đẹp, đó cũng là chuyện tự nhiên. Ngay em là con gái, em cũng thấy chị thật quyến rũ cơ mà. Sau đó anh ấy xa chị, có lẽ tại vì chị không yêu anh Sâm. Anh Sâm đã yêu và được yêu. Em yêu anh ấy thật lòng, không có gì để giận hay để tha thứ cả.

Duy Trâm tròn mắt:

- Cô... cô không sợ sau này Sâm thay lòng đổi dạ, yêu một

người khác ư?

Trúc Vỹ lắc đầu, thái độ thành tín của một kẻ ngoan đạo khi nhắc đến thượng đế:

- Anh ấy sẽ không bao giờ như thế.

Quay sang Từ Sâm, Trúc Vỹ hỏi:

- Sao? Anh có thay đổi không? Nếu có thì chắc tại em đã không yêu anh như ý anh muốn.

Từ Sâm cảm thấy đôi mắt ươn ướt. Chàng không nói gì hết, cổ họng như nghẹn lại. Trúc Vỹ đưa tay lên sờ mặt Từ Sâm, có lẽ lo lắng:

- Anh đau lắm không? Thôi chúng ta lên lầu đi, em sẽ băng vết thương lại cho anh.

Quay sang Duy Trâm, Trúc Vỹ nói:

- Cảm ơn chị Trâm nhé. Chị rất tốt, chị đã nhường anh ấy cho em. Thôi chào chị.

Trúc Vỹ nắm tay Từ Sâm bước ra ngoài, khép cửa lại. Chợt nhiên, căn phòng chìm trong im lặng. Màn trình diễn vừa rồi của Trúc Vỹ ngoài dự đoán của mọi người.

Thật lâu, Tạ Thắng mới lên tiếng:

- Thật tình mà nói, dù Trúc Vỹ là con tôi, nhưng chưa bao giờ tôi hiểu được nó.

Bảo Lâm có vẻ suy nghĩ:

- Em thì thấy khác. Em nghĩ là tất cả chúng ta ở đây đều là những con người bình thường. Còn Trúc Vỹ, cô ấy toàn bích

như một thiên thần vậy.

Duy Trâm chột buột miệng:

- Nếu không phải thế, thì một là cô ấy quá thông minh, hai là người ngu xuẩn nhất, chỉ có một trong hai lẽ đó.

Bảo Lâm suy nghĩ về câu nói của Duy Trâm:

- Chị có lý đấy.

Gian phòng lại chìm trong yên lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình.

Duy Trâm thở dài, cô ta có vẻ chán chường, đứng dậy:

- Thôi bây giờ tôi phải về. Kịch đã diễn xong, quây phá cũng hết mình. Tất cả hoài công, vô ích. Coi như tôi không đạt được mục đích. Tôi là kẻ thất bại, thất bại một cách nhục nhã.

Bảo Lâm chột nắm lấy tay Duy Trâm:

- Khoan đã, hãy đợi một chút!

- Còn đợi gì nữa? Tất cả đã nhạt nhẽo hết rồi.

Bảo Lâm nhìn thẳng vào mắt Duy Trâm nói:

- Có một chuyện còn chưa giải quyết. Có phải chủ nhân cái bào thai trong bụng cô là của anh chàng Kiệt Thụ chiêu đãi viên hàng không của Hãng hàng không không?

Duy Trâm giật mình, cả Tạ Thắng cũng giật mình.

- Tại sao chị lại biết?

Bảo Lâm cười nói:

- Linh tính cho tôi thấy như vậy. Thật ra, có lần cô đã nói về anh chàng đó cho tôi nghe rồi, và một lần tôi được nghe chính cô Lynh nói về quan hệ của cô và anh chàng ấy. Hấn không chịu nhận là chủ cái bào thai ấy à?

Duy Trâm tròn mắt:

- Sao không? Hấn thèm nhỏ dãi chứ lại, nhưng mà hấn đang thất nghiệp. Hấn bị Lynh đuổi sở, mà tôi thì làm sao có thể lấy một người chồng không có công ăn, việc làm chứ? Tôi cũng không thể phá thai.

- Duy Trâm, thế cô có thật tình yêu Kiệt Thụ không?

Duy Trâm thú nhận:

- Phần nào thôi! Nhưng hấn lại vô tích sự quá. Lúc này chả có ý nghĩa gì cả.

Bảo Lâm quay sang ông Tạ Thắng:

- Em thấy là anh nên gặp anh chàng trẻ tuổi đó. Hình như cơ sở quảng cáo của anh cũng đang cần người phải không? Sao ta không nhận hấn vào? Em nghĩ có lẽ hấn lo việc ngoại giao cũng khá đấy.

Tạ Thắng chau mày, nhìn Bảo Lâm:

- Em nói đúng. Anh cần tuyển dụng hấn cũng nên.

Duy Trâm nghi ngờ nhìn hai người:

- Có thật là quý vị định sử dụng anh ấy không?

Tạ Thắng nói với Duy Trâm một cách khẳng định:

- Mai sáng, cô bảo hấn đến văn phòng gặp tôi. Nhưng mà

phải nhắc hẳn, muốn làm việc lâu dài với tôi, không nên làm chuyện lãng nhãng nữa đấy.

Duy Trâm thật sự xúc động. Cô ta cắn nhẹ môi rồi đột nhiên "òà" lên khóc. Cô ta khóc một cách ngon lành. Nhìn thái độ của cô, ai cũng biết cô đang ăn năn, hối hận về những việc mình đã làm.

Duy Trâm ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nước mắt:

- Tôi... tôi đã làm việc tầm bậy quá phải không?

Bảo Lâm nói như vỗ về:

- Mỗi người chúng ta nhiều lúc như vậy, hay làm những chuyện không tính trước. Vả lại, với Trâm, hoàn cảnh đã đẩy cô vào chân tường, nên những gì cô làm vừa rồi có thể thông cảm được. Thôi khuya rồi, cô cũng nên về nghỉ. Để tôi gọi tài xế đưa cô về nhà nhé?

Duy Trâm gật đầu. Vài phút sau, Duy Trâm đã ra khỏi nhà. Từ Sâm và Trúc Vỹ thì ở trên lầu.

Trong thư phòng chỉ còn lại Bảo Lâm và Tạ Thắng. Họ cùng đứng bên nhau nhìn ra ngoài song cửa. Sau một buổi tối căng thẳng, mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa.

Bầu trời đang sáng dần. Tạ Thắng vòng tay qua ôm lấy Bảo Lâm:

- Em biết là... em có một khuyết điểm lớn lắm không?

- Gì thế?

- Em quá thông minh, nhạy bén.

Tạ Thắng nói và nghĩ đến phương thức mà Bảo Lâm đã dùng để lật tẩy Duy Trâm.

- Với những người như em, đàn ông chúng anh phải đề cao cảnh giác. Có lẽ anh nên giao vai trò luật sư của anh lại cho em đảm nhận.

Bảo Lâm tựa đầu vào vai Tạ Thắng cười:

- Còn gì nữa không?

- Còn chứ. Nhưng mà như em nói, khi ta yêu một người nào đó, ta nên yêu cả khuyết điểm của họ, vì vậy anh không nói nữa.

Nắng đã bắt đầu xuất hiện. Những tia nắng đầu tiên đáp xuống hàng chậu kim ngân hoa trên bệ cửa.

Tạ Thắng nhìn ra, chợt giật mình:

- Ủa, ai đã mang hết những chậu kim ngân thảo đi đâu rồi? Chỉ còn để lại kim ngân hoa thôi?

- Em đấy, hai loại hoa này dễ gần nhau coi đối chọi nhau quá, nên em dẹp bớt một loại.

- Nhưng em biết Kim ngân hoa có ý nghĩa gì không?

- Biết chứ! Nó có nghĩa là "biệt ly".

- Thế em không tin dị đoan à?

- Anh nghĩ là đặt thêm kim ngân thảo bên cạnh thì mọi sự tốt lành ư?

- Đúng rồi, để hai thứ cạnh nhau sẽ có nghĩa là "Giã biệt sự cao ngạo".

Bảo Lâm nhìn:

- Chỉ để Kim trần hoa thôi, ý nghĩa sẽ hay hơn.
- Nghĩa thế nào?
- Nếu ta để một hàng chậu chen chúc san sát vào nhau, nó sẽ có nghĩa là thế này: Giã biệt sự biệt ly! Giã biệt sự biệt ly! Nói khác, không còn chia tay hay giã từ gì nữa cả.

Tạ Thắng kinh ngạc nhìn Bảo Lâm:

- Đây, em lại có khuyết điểm. Em thông minh quá!
- Anh đã hứa là sẽ yêu cả khuyết điểm của em cơ mà?

Tạ Thắng lại ôm chầm lấy Bảo Lâm, hôn như mưa lên mắt, môi nàng. Cả hai đắm chìm trong cơn mê hạnh phúc.

Nắng đã lên cao. Nắng ban mai chiếu sáng trên những cánh hoa còn ngậm sương đêm làm cho chúng lung linh và rực rỡ hẳn lên. Nắng tràn vào thư phòng, nắng nhảy múa trên tường, nắng lấp lánh trong mắt của Tạ Thắng và Bảo Lâm.

HẾT